

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A PHOTO FINISH

ELSIE SILVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR FOTOĞRAF BİTİŞİ

KÜÇÜK BİR KASABADA İKİNCİ ŞANS ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

ELSIE SILVER

OceanofPDF.com

Kocam Bay Silver için. Seni seviyorum, ama lütfen beni TikTok'ta takip etmeyi bırak.

OceanofPDF.com

Bir atın dışının insanın içine iyi gelen bir yanı vardır.

WINSTON CHURCHILL

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2021 by Elsie Silver

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Kapak tasarımı Wildheart Graphics'ten Casey Hagen

Düzenleme Lilypad Lit'ten Paula Dawn

Düzeltilme Laetitia Treseng tarafından Little

Tweaks'de yapılmıştır ✿ Created with Vellum

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Menekşe](#)
2. [Cole](#)
3. [Menekşe](#)
4. [Menekşe](#)
5. [Cole](#)
6. [Menekşe](#)
7. [Cole](#)
8. [Menekşe](#)
9. [Cole](#)
10. [Menekşe](#)
11. [Cole](#)
12. [Menekşe](#)
13. [Menekşe](#)
14. [Cole](#)
15. [Menekşe](#)
16. [Cole](#)
17. [Menekşe](#)
18. [Cole](#)
19. [Menekşe](#)
20. [Cole](#)
21. [Menekşe](#)
22. [Cole](#)
23. [Menekşe](#)
24. [Cole](#)
25. [Menekşe](#)
26. [Menekşe](#)
27. [Cole](#)
28. [Menekşe](#)

[Sonsöz](#)

[Yarıslara Doğru](#)

[Elsie Silver tarafından yazılan kitaplar](#)

[Siz bir Modern Belle](#)

[misiniz? Özel Bir Teşekkür](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Gerçekten Denman Derbisi'ni kazandım mı?

Etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Önümdeki sivri siyah kulaklar, altımda sabit bir ritimle sallanan boynundaki parlak siyah yeleye doğru ilerliyor. Parmaklarım o yeleye dolanıyor, can havliyle tutunuyor.

Bitiş çizgisini gerçekten geçtiğimden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Bayılıp yarışın bir kısmını kaçırmadığımdan emin olmak için. Belki bir tur daha vardır? Belki de tam bir çaylak gibi her şeyi berbat ettim.

Ama etrafımdaki diğer atlar ve jockeyler yavaşlıyor, geri çekiliyor. Pony atları heyecanlı yarış atlarını yakalamak için etrafımızdan dolaşıyor. Rakiplerimden gelen tebrik sözlerini bile duyuyorum. Bu güzel bir şey çünkü burada böyle bir atın üzerinde bulunmam, böylesine prestijli bir yarış kazanmam gerekmiyor.

Bu benim ikinci yarışım ve Kuzey Tacı'na katılmaya hak kazandım. Bu tamamen aptal şans. Bu duyulmamış bir şey.

Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum ve etrafımdaki sesler tekrar içeri giriyor. Tribünlerden gelen tezahüratlar, hoparlörlerden gelen korna sesleri, eyerimizdeki numaranın saha içindeki panoda yanıp sönmesi.

Gerçekten başardık.

Parlak siyah boynuna uzanıyorum, kollarımı ona doluyorum ve terden sırlıklam olmuş ceketine sokuluyorum. Boğazım duygularla tıkanıyor ve

"En iyi çocuk kim?" diye mırıldanırken gözlerim yaşıyor.

Tekrar oturduğumda, yavaşça yürüyoruz. Yarış bittiğinde, uzun süre heyecanlı kalmıyor. DD büyük, yaşlı bir oyuncak ayı, ama her zaman öyle değildi. Çok uzun zaman önce kimse ona yaklaşmak istemiyordu. Ama yeni antrenörü Billie onu kendine getirdi ve bir şekilde ona binme şansını yakaladım.

Arkama yaslanıp DD'yi biraz dizginliyorum ve pistten çıkıp kazananlar çemberine doğru rahatça yürüyoruz. Sanırım yapmam gereken bu. Burada ne yapacağımı gerçekten bilmediğimi fark ettiğimde içimi bir telaş kaplıyor. Bell Point Park'ı biliyorum ama daha önce hiç büyük bir yarış kazanmamıştım.

Bir dakika sonra, Gold Rush Çiftliği'nin ahır müdürü Hank yanımda, bacağımı okşuyor ve saf, bulaşıcı bir neşeyle bana bakıyor. Ağır çizgili yeşil gözleri duyguyla parlıyor. "Tebrikler Violet. Seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Hızla göz kırpiyorum ve başka tarafa bakıyorum. Hank'te tam bir baba havası var. Ya da büyükbaba havası mı? Emin değilim, gerçekten. Emekli olması gereken yaşta, ama burada her gün çiftlikte bir tür bahar tavuğu gibi çalışıyor.

Geri verdiğim gülümseme sulu. Her şeyin gerçekliği içime işliyor ve bu bunaltıcı. "Teşekkür ederim, Hank."

Uzanıp dizginleri DD'nin ucuna yakın bir yerden tutuyor. "Dur oğlum." Bizi bir ağacın gölgesinde kenara çekti. "Siz ikiniz oraya gitmeden önce biraz durun. Kendinizi toparlamak için birkaç derin nefes alın."

Şu anda neye ihtiyacım olduğunu bildiği için Hank'e sarılabilirim, her ne kadar bunun farkına varamayacak kadar şokta olsam da.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum ve tavsiye ettiği derin nefesleri almak için gözlerimi kapatıyorum.

Birkaç hafta öncesine kadar Gold Rush Ranch'te seyislik yapıyordum. Bazen arkadaşım ve baş antrenörüm Billie Black yardım etmemi istediğinde egzersiz binicisi oluyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli yarış atlarından birinin yeni jokeyi olacağımı açıkladığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Yerel favori Patrick Cassel'in jokeylik yaptığı kötü bir yarış, onu kara listeye alıp yerine beni getirmesi için yeterli oldu.

Aptalca bir şans eseri bu işe girdim ve artık herkesin fark edeceğinden eminim. Blöfümü görecekler.

Dönmeyi bıraktığımı hissettiğimde omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi dışarı çıkarıyorum. DD'nin nefes alış veriş i yavaşladı ve ağzındaki biti çiğnediğini duyabiliyorum. Bu onun da kendini daha rahat hissettiğinin bir işareti.

Başarana kadar numara yap, Vi. Buraya nasıl geldiğim önemli değil. O yarışı ben sürdürdüm ve kolay bir yarış değildi. DD ve ben bu galibiyeti hak ediyoruz ve hak etmediğim için kendimi hırpalamak yerine bunu zarafetle kabul edeceğim.

"Tamam. Ben hazırım."

Hank emin bir baş hareketiyle gıdaklayarak DD'yi ileri doğru itiyor ve biz de kazananlar çemberi olan sirke doğru yola çıkıyoruz.

Billie orada, büyük güneş gözlüklerini takmış, eminim ki yaşlarla dolu gözlerini kapatıyor. Şu anda Gold Rush Çiftliği'nin sahibi olan iki kardeşten biri olan Vaughn da orada. Kolunu sahiplenici bir şekilde beline dolamış.

Sırıtmadan edemiyorum. Belli ki Billie'yi geri kazanma planı, akli başına geldiğinde işe yaramıştı. Billie, DD ve bana sarılmak için öne atılırken ona göz kırpmıyorum. Beni sevdiğini ama aynı zamanda planı ona söylemediğim için bana kızgın olduğunu söyleyerek bir şeyler zırvalıyor. Sadece gülüyorum. Eninde sonunda beni affedecektir. Ona bir şey söylemek bu en romantik sürprizi mahvedebilirdi.

"Bunu bana daha sonra ödetirsin," diye fısıldıyorum kestane rengi saçlarının arasına, sarılmak için eğildiğimde.

Sırada Vaughn var ve sarılmak yerine sıkı bir tokalaşmayı tercih ediyor. Gülümsemesi geniş ve samimi, göğsü gururla kabarık. "Tebrikler Violet. Çok güzel binmişsin."

"Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum tam bir manyak gibi sırtarak. Çünkü cidden, kim kendini kanıtlamamış yirmi altı yaşındaki bir seyisi *böyle* bir yarış için böyle bir ata bindirir ki?

Vaughn'un hemen yanında başka biri bize doğru adım atarken gözlerim oraya kayıyor. Onun gibi gözlerimin açıldığını hissediyorum ve içimden kendimi azarlıyorum. Poker suratım arzulanan bir şey bırakıyor. Bu bildiğim ama yine de kontrol edemediğim bir şey. Duygularım sürekli yüzümde yazılı. Yanıp sönen büyük bir neon tabela gibi. Ve şu an da bir istisna değil.

Adam belli ki Vaughn'un ağabeyi Cole. Onun hakkında çok şey duydum, çoğunlukla Billie onun ne kadar hıyar olduğu hakkında atıp tutuyor ve onun bir robot olduğu hakkında şakalar yapıyordu, şimdi ona bakınca bunu görebiliyorum. Herkesin sevinçten havalara uçtuğu yerde o düpedüz canı görünüyor.

Öldürücü ve lezzetli.

Şu anda içimde dolaşan endorfinler mi beni sersemletiyor, yoksa bu kadar mutlu olmak beyin hücrelerini mi öldürüyor bilmiyorum ama gözümü bu muhteşem adamdan alamıyorum. Bana kaşlarını çatmış olsa da, bu çılgın gün bittiğinde içmek için sabırsızlandığım şampanya gibi onu içime çekiyorum.

Vaughn'a benziyor ama tamamen farklı. Daha sert, daha heybetli. Vaughn'un uzun ve zayıf olduğu yerde, kardeşi güçlü ve geniş. Omuzları takım elbisesinin ceketini itiyor, sanki yeterince esnerse ceketı yırtacakmış gibi. Gözlerim onun ince beline ve güçlü kalçalarına kayıyor. *Kendini topla, Violet. Neredeyse nefes nefese kalacaksın.*

Tüm zamanını şehir merkezindeki ofislerinde geçiren, çiftliğe hiç adım atmayan münzevi erkek kardeşi hayal ettiğimde, kafamda canlandırdığım şey *bu* değildi.

"Merhaba!" Biraz fazla parlak bir şekilde söylüyorum. *Yaltaklanıyorum.* "Ben Violet." İnsanlar ve kameralar etrafımıza doluşurken elimi ona doğru uzatıyorum.

Yine de gülümsememe karşılık vermiyor. Biçimli dudakları düz bir çizgi halinde basılı duruyor ve gri gözleri hâlâ DD'nin sırtında oturduğum yerden beni yakıyor. Elini elime doladığında, adamın gerçekten ne kadar büyük olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Elim ve bileğim onun kavrayışında neredeyse yok oluyor. Avucunun sıcak törpüsü usulca başlıyor, sonra sıkıyor ve eyere yaklaşıyor. Diğer eli aramızda yükseliyor ve işaret parmağını kıvrıyor.

Yaklaşmak için sessiz bir emir.

Tam bir enayi gibi eğildiğimde kalbimin göğsümde takırdadığını hissediyorum.

Ateşe giden pervane gibi.

Beni tebrik etmesini bekliyorum.

Beklemediğim şey ise beni geçmiş hatalarıma sürüklemesi.

"Seni tekrar görmek güzel, Morlar İçinde Güzel. Kıyafetlerinle seni neredeyse tanıyamayacaktım."

Ondan uzaklaşırken ciğerlerimdeki tüm hava duyulabilir bir nefesle dışarı fırlıyor.

Hayır.

Ona bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum, unutmak için çok uğraştığım bir adamla ilgili anılarımla uzlaşmaya çalışırken yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum.

Hayatta olmaz.

Dünyada bana böyle seslenmeyi bilecek, bu şekilde söylemeye cüret edebilecek tek bir kişi var. Geçen yılın anıları hızla aklıma geldikçe yanaklarım ısıyor.

Hayatımın o gençlik dönemi deneylerinin, tam bağımsızlığa giden yolda bir tümsek olması gerekiyordu.

Hayatımın bu kısmının anonim ve geçmişte kalması gerekiyordu.

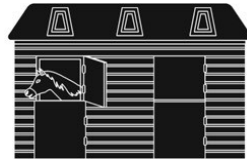
Onu tek kelime etmeden terk ettiğimde, bıraktığım yerde kalması gerekiyordu.

Benim için önemli olmaması gerekiyordu.

Ama etrafımda sirk gürültüsü sürerken onun gri gözlerinde boğulduğumda, hala öyle olduğunu fark ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

COLE

OceanofPDF.com

Bir yıl sonra . . .

Gold Rush iftliği'ne taşınmak istemiyorum.

Buradan nefret ediyorum. Ve bunu öylesine de söylemiyorum. Buraya ait olmadığımı bilmemi sağlayan şey göğüs kafesimdeki o derin tiksinti kıvılcımı. Beni denizaşırı ölkelerde hayatta tutan o içgüdü, buraya her yaklaştığımda alevleniyor. Ama işte buradayım, beni her halükarda oraya götürecekt otoyolda hızla ilerliyorum. Eğer burası Irak olsaydı, kamyonumu geri çevirir ve buradan defolup giderdim.

Ama burası Irak değil.

Burası Ruby Creek, açıkçası daha da kötü olabilir. Tek sahip oldukları şeyin bir benzin istasyonu, bir köşe dükkanı ve bir grup dedikoducu yaşlı kadın olduğuna eminim. Küçük kasabalardan nefret ediyorum. Arkadaş canlısı olmalarından, tanımadığınız ve kesinlikle umursamadığınız insanlarla durup sohbet etmenizden beklenmesinden nefret ediyorum. Ve herkesin işinizi bilmesinden nefret ediyorum.

Çoğu gün insanlardan nefret ettiğimi düşünüyorum ama ben bile o kadar ileri gitmek istemiyorum. O kadar karanlık.

Mahremiyetimi seviyorum. Alanımı seviyorum, sessiz ve düzenli. Ve merak uyandıran sorular sorulmasından hoşlanmam. Aile çiftliğine adımımı attığım anda tüm bunların sınanacağını biliyorum. Vaughn yeterince kötüydü, sürekli peşimde dolaşan küçük kardeş, ama şimdi Billie Black ile nişanlı ve burada yaşıyor. Dünyanın en iğrenç kadını olarak da bilinir.

Beni yanlış anlamayın, onlar adına mutluyum. İtiraf etmek gözlerimi devirmeme neden olsa da, birlikte çok tatlılar. Billie de küçük kardeşime iyi geliyor. Ama ikisi o kadar çok güneş ışığı ve gökkuşaağı gibi ki, onların yanında olmak için neredeyse güneş gözlüğüne ihtiyacınız var. Ve kulak tıkacı. Konuşmaları hiç bitmiyor.

Gold Rush iftliği'nde ne kadar az huzur bulacağımı düşündükçe inliyorum.

Babamla patikalarda at sürdüğümüz günleri düşünüyorum. Birlikte nasıl güldüğümüzü, bana nasıl gülümsediğini ve at yarışlarına olan tutkusunu düşünüyorum. Beni at üstünde gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu, onunla vakit geçirdiğim için ne kadar mutlu olduğumu. Ve sonra, beni oraya götüren yan yola saparken, *onu* düşünüyorum.

Bununla başa çıkmak diğerlerinden daha zor olacak. Kartlarımı daha yakın tutmalıyım. Kontrolü bu şekilde kaybetmemeliydim. Anonimliğimi koruyabilirdim. Ama son bir yıldır her gece aklımdan çıkmayan, asla unutamayacağım, ıslıl ıslıl, saf ve kaygısız yüzü gördüğümde, her zaman yaptığımı yaptım.

Mahvettim.

Bembeyaz kâğıdın üzerine bilerek mürekkep döktüm. Siyah sıvı sızıyor, işaretlenmemiş sayfayı bozuyordu.

O yarıştan beri bütün bir yılı ne pahasına olursa olsun ondan kaçarak geçirdim. Kıza bir atom bombası attım ve sonra uzaklaştım. Tam bana göre. *Tam bir pisliksin.*

Parmaklarım direksiyonda nabız gibi atıyor ve göğsümdeki endişe arttıkça azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Bakımlı ağaçlarla kaplı araba yolunun hemen önünde zincirleri üzerinde sallanan Gold Rush Ranch tabelasını görüyorum. Homurdanıyorum. Burası artık bir çiftlik değil. Dünya standartlarında bir at yarışı tesisi ve büyükannemle büyükbabamın başladığı şeyden çok farklı.

Çok fazla tarih var.

Beni rahatsız eden anılarla ve beni anlamayan insanlarla dolu bu yere gelmemeliydim. Ve asla anlamayacaklar çünkü onlara izin vermeyi planlamıyorum.

Ancak diğer aile şirketi olan Gold Rush Resources'ın yönetim kuruluna, bir sonraki kasabada aldığımız yeni satın almayı alacağıma ve onu tersine çevireceğime söz verdim. Kâra geçene kadar geri dönmeyeceğimi söyledim. Şu anda neden böyle bir söz verdiğimi anlayamıyorum.

Dairesel araba yoluna giriyorum ve etrafa bakıyorum. Vaughn'un hakkını vermeliyim; her yer tertemiz. Atlar, çitler, çiçekler bile. Bir yıl önce devraldı ve burası gelişti. İtiraf etmek gerekirse bir yanım Vancouver şehir merkezindeki ofislerine geri dönmesini istiyor. Onun buralarda olması hoşuma gidiyor.

Bunun yerine, burada kendine yepyeni bir hayat kurdu ve ben aynı rutinde yaşamaya devam ederken, lastiklerimi döndürmenin yarattığı çamura gömülürken, onun kendini tamamen yeniden yaratma yeteneğini neredeyse kıskanıyorum.

Gözlerim titreyerek kapanıyor ve derin, merkezleyici bir nefes alıyorum, içsel bir sakinlik bulmaya çalışırken elimin topuğu sağ uyluğuma batıyor. Derin nefes almak terapistimin önerdiği bir şeydi. Ona bunun hippî, New Age saçmalığı gibi geldiğini söyledim. Bana boş bir bakış attı.

Beni çok iyi tanıyor. Bu da muhtemelen gizlice denediğimi ve işe yaradığını bildiği anlamına geliyor, böylece bir daha başa çıkma mekanizması olarak bundan bahsetmek zorunda kalmayacağız.

Tak, tak, tak.

"Hey, büyük kardeş! Kestiriyor musun? Yaşlı olduğunu biliyorum ama bu biraz fazla oldu."

Billie Black burada yokmuş gibi davranırsam, ortadan kaybolur mu? Hayal gücümün sinir bozucu bir ürünü gibi, istediğim zaman yok olmasını dileyebilir miyim?

Gözlerimi zorla açıyorum ve bakışlarımı yavaşça ona çeviriyorum. Ona en iyi bakışımı atıyorum. Çoğu insanın kaçmasına neden olan bir bakış. O ise bana daha da kocaman gülümsüyor. *Belgelenebilir.*

Billie bir kahkaha attı ve bana el sallayarak arkasını döndü. "Ayağa kalktığında Vaughn ofisinde olacak."

Gold Rush Çiftliği'nde çalışmaktan zaten nefret ediyorum.

"Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun."

Bir sandalyeye çökerken masasının karşısındaki Vaughn'a kaşlarımı çatıyorum. "Yapabilirmişim gibi hissediyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Burayı sevmediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yeni maden Hope'da. Neden orada bir yer aramadınız?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Vaughn her zaman sorularla doluydu. Peşimden gelip durmadan sorduğunu hatırlıyorum ve aramızda beş yıl olduğu için *c* harfinin neden sık sık *k* sesi çıkardığı gibi şeyleri açıklamaya pek hevesli değildim.

Ona, elimdeki tüm seçenekleri denediğimi, ancak küçük bir kasabada uzun vadeli kiralık ev bulamadığımı söylemek gereksiz yere zalimce görünüyor. Görünüşe göre orada ya yaşarsın ya da yaşamazsın. Ve sırf kurula verdiğim sözü yerine getirmek için boktan bir kasabada ev satın alacak ya da Motor Inn'de hamamböcekleriyle kalacak değildim.

"Bu işe gidip gelme süresi oldukça kısa. Burada boş bir ofisiniz var. Bariz bir seçim gibi göründü." Bu onu yatıştırır.

Vaughn sırtıyor. "Sadece itiraf et."

Bugünlerde sahip olduğum tek zırh olan kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neyi itiraf edeceksin?"

"Beni ıskaladın." Kendini beğenmiş sırtışı onu yere serip kimin daha güçlü olduğunu hatırlatmak istememe neden oluyor. Bunun yerine, ona ters ters bakıyorum - varsayılan yüz ifadem.

Teslim olmak için ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Billie'yi kaçırdın."

Bu sefer inledim ve tavana baktım. *İşimi seviyorum, işimi seviyorum, işimi seviyorum. Koridorun sonundaki boş ofiste çalışmak iyi olacak.*

"Haklısın. Bu o değil. Oh! Biliyorum ... " Göz ucuyla onun dirsekleri üzerinde öne doğru eğildiğini ve ellerini ağzının önünde birleştirdiğini görebiliyorum. "Violet'i kaçırdın."

Birden kalbimin sesi, kulaklarımı zorlayan bir davul gibi yüksek sesle atmaya başlıyor. Tüm vücudumda gümbür gümbür atıyor. *Bunu neden tahmin etsin ki?*

Yıllarca aldığım askeri eğitim sayesinde tepki vermediğim halde veriyormuş gibi görünebiliyorum. Bu yüzden ona bakıyorum ve "Kim?" diyorum.

Zeki bakışları yüzümü tarıyor, bana babamızı hatırlatan o gözlerde eğlence dans ediyor. O koyu renk gözlere sahip, ben de annemizin açık renk gözlerine ve ikimiz de bir şekilde boyumuz konusunda şanslıyız - belki de bu Büyükbaba Dermot'tan geliyordur.

"Pekala," diye aniden ayağa kalkıyor ve konuyu tamamen değiştirip "hadi seni yerleştirelim o zaman," dediğinde omuzlarım giderek düşüyor.

Vaughn beni otoparka götürüyor ve gösterişli Porsche'sine biniyor. Her gün takım elbise giymekten vazgeçmiş olabilir ama bundan henüz kurtulamamış. "Neden hâlâ bu şeyi kullanıyorsun? Hiçbir yerin ortasında, çakıllı yollarda yaşıyorsun."

O kendine özgü çocuksu sırtışıyla bana vurdu. "Çünkü bu Billie'yi kızdırıyor." Sonra kapıyı çarptı ve ben de arka yollarda ona ayak uydurmak zorunda kaldım. Manyak gibi araba kullanıyor. Bana hep Vaughn için her şey eğlence ve oyundan ibaretmiş gibi gelmiştir. Şu anda otuz bir yaşında ve hala virajlarda çakıl püskürtmekten zevk alıyor.

Mavi çiftlik evine geldiğimizde şaşırdığımı söylemeliyim. Ana evde değil de misafir evinde kalmayı bekliyordum. Büyükbabamız Dermot'un inşa ettiği ev. Babamın büyüdüğü ev.

Kaçma içgüdülerim tekrar devreye girdi. *Hala yapabiliyorken buradan gitmeliyim.*

Siyah kamyonetinden inerek Vaughn'a "Neden Billie ile ana evde yaşıyorsunuz?" diye sordum.

Aşırı dolu bir anahtarlığı karıştırıyor. Dağınıklığı gözlerimi seğirtiyor.

"Billie misafirhaneyi seviyor. Orada başladık ve hiç ayrılmadık sanırım. Zaten burada fırtına koparmak için daha çok yeriniz olacak." Espri olsun diye söylemişti ama darbenin ağırlığı vardı. Bu şekilde görünmekten nefret ediyorum.

Elini kapının üzerinde kaydırıp kapıyı açtığında, eve son adımımı attığım zamandan bu yana güncellenmiş bir alanla karşılaşmak beni şaşırtıyor. Aydınlık ve havadar, sanki bir *Country Living* dergisine ait. Beyaz, mavi ve çıplak ahşap. Ve *temiz* kokuyor. Tam anlamıyla temiz. Küçük kardeşimin başarabileceğini sanmadığım bir şekilde temiz.

Eşiğe doğru eğilip limon kokusunu içime çekiyorum. Belki biraz çamaşır suyu bile olabilir. "Temizlikçi mi tuttun?"

Vaughn sadece homurdandı. "Hayır. Billie senin için temizlemekte ısrar etti."

"Bunu *benim* için Deli Billie mi yaptı?" der gibi kaşlarımı çatıyorum. Ama aslında, kendimi sevdirmek için çok çaba sarf etmediğim birinin benim için bu kadar güzel bir alan yarattığını düşününce göğsüm sıkışıyor.

Kardeşim bana el salladı ve eve girdi. Ayakkabıları ayağında. Dişlerim gıcırıyor.

"Görünüşe göre, buraya taşındığında evi darmadağınmış ve bunu yaşamama asla izin vermedi. Ayrıca, bir yan proje olarak bu evi yavaş yavaş yeniliyormuş. Yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söyledi."

Büyükanne ve büyükbabalarımızın son günlerine kadar burada yaşamış olmalarına atıfta bulunduğunu biliyorum. Onları ben de severdim ama Vaughn ve büyükbabamız Dermot arasında benim elime su dökemeyeceğim bir bağ vardı. Billie ile olan ilişkisini neredeyse mahvediyordu.

Bu ev ona Dermot'u hatırlatırken, bana da neredeyse acı verecek şekilde babamın anılarını hatırlatıyor. Yarışın ortasında attan düşüp bir daha kalkamayışını izlediğim idolüm. Vaughn da babamız öldüğünde burayla ilgili anılarını bağlayamayacak kadar yaşlıydı, oysa çiftlikteki her şey bana onu hatırlatıyor.

Boğazımı temizleyerek kendimi bu düşünce zincirinden kurtarmaya zorluyorum. "İyi iş çıkarmış."

Sanki nişanlısına iltifat ederek onu şoke etmişim gibi Vaughn'un gözleri biraz irileşti. *Gerçekten o kadar kötü müyüm?*

"Ona haber veririm," diye cevap veriyor yüzünde komik bir ifadeyle. "Ve Cole, eğer istersen ... Ne bileyim, bira falan içmek istersen haberim olsun. Bunu yapabilirim. Burada tek başına kalmak zorunda değilsin."

Uçağa binip temel eğitime gittiğimde arkamda bıraktığım kimsesiz çocuğu görerek ona bakıyorum. Ayrıldığım için ondan nasıl özür dileyeceğimi hiç bilemedim, belki de dilememe gerek yok ama dilemem gerektiğini hissetmek Vaughn'un yanında beni hep rahatsız etti. Onunla yakın olmak istiyorum ama bu muhtemelen kaçınmayı tercih ettiğim şeyleri ortaya dökmek anlamına geliyor. *Eminim şu anda terapistimin kulakları çınliyordur.*

Bu arada saatimi kontrol etmek için bileğimi kaldırıyorum. "Hemen cevaplamam gereken bir telefon var ama belki başka bir zaman." Kamyondan çantalarımı almak için döndüğümde kardeşimin omuzlarının nasıl düştüğünü kaçırmıyorum. *Bir biraya evet demek seni öldürür müydü?*

Arkamdan vals yaparak çıkıyor, o rahat gülümsemesi yine yüzünü süslüyor ve ben bir anlığına onun çabuk toparlanma yeteneğini kıskanıyorum, her şey üstüme yapışmış gibi görünürken bokun onun üzerinden yuvarlanıp gitmesini.

"Sonra görüşürüz!" diye sesleniyor gözlüklerini takıp küçük aptal arabasına binerken.

Homurdanarak karşılık veriyorum ve ne kadar büyüdüğümün farkında olduğumu hissederek kısa bir el sallıyorum. Ne kadar farklı olduğumuzun.

Kapı kapalıyken, eşyalarımı yerleştirmek için üst kattaki ana yatak odasına çıktım ve yalan söylemeyeceğim, odayı alt kattaki kadar özenli bulunca rahatladım. Odayı yumuşak grilere ve sıcak beyazlara boyamışlar. Biraz kadınsı ama ferah hissettiriyor. Billie'nin örtüleri indirip yastığıma çikolata bıraktığını görünce küçük bir tebessüm bile ediyorum. Gerçekten çok gülünç.

Giysilerimi dikkatlice katlayıp şifonyerin içine yerleştiriyorum ve her şeyi özellikle istediğim gibi yerleştiriyorum. Düzgün. Düzenli. Ve yerleştirme konusunda biraz OKB. Askerde edindiğiniz bazı alışkanlıklar sizi asla terk etmez.

Telefonum çaldığında köşedeki meşe sallanan sandalyeye çöküyorum ve görüntülü aramayı kabul etmek için kaydırıyorum. Terapistimin küçük, ağır çizgili yüzü sanki bir dürbünden bakıyormuş gibi ekranı dolduruyor. Bifokal gözlüklerinin camları o kadar kalın ki, sanki bir tür büyü yapıyormuş gibi kaşlarını çatarak telefona bakarken gözlerinin üzerinde büyüteç varmış gibi görünüyor. Telefonu farklı pozisyonlarda tutmaya çalışırken bileğindeki bir dizi gümüş bilezik şingirdiyor.

"Cole, bundan pek emin değilim. Bu Şeyin üzerinde hiçbir açıdan iyi grnmyorum," diye dalgın dalgın dŐnmrken küçük, buruşuk bir eliyle saçlarını karıştırıyor.

"Merhaba Beatrice," diye cevap veriyorum, yetmiŐ ksur yaşındaki terapistimin *bakış açılarını* umursamadan.

Sandalyesine yerleşirken bana bakıyor. "İki yıldır seninle konuŐuyorum. Bana Trixie demeni söylemekten bıktım."

Omurgamdan aşağı doğru akan rpertiyi bastırıyorum. Yetişkin bir kadına Trixie demenin bana yanlış gelen bir yanı var ve dürüst olmak gerekirse onu azarlamaktan hoşlanıyorum.

Ekrana bakarken yanağımın bir tarafı yukarı kalkıyor. Onun ofisi yıllardır gördüğüm diğer terapistlerin ofislerinden farklı. Hastalarını 1900'lerin baŐındaki karakteristik evinin konforunda görüyor. İran halıları eski meşe zeminleri kaplıyor, bitkiler her köşedeki standlarda büyüyor, kristaller büyük pencerelerde sallanıyor ve onlarca yıllık uluslararası seyahatlerinden kalma sanat eserleri duvarları kaplıyor. Telefonumun ekranından yaydığı pauli yağının kokusunu alabildiğime yemin edebilirim.

Evet, Trixie Bentham komik, yaşlı bir hippie. Benden ya da ailemden daha zıt olamazdı. Ama aynı zamanda bana ulaŐabilen tek terapistim. Bu yüzden geri gelmeye devam ediyorum çünkü ne kadar kopuk olsam da bu terapiye ihtiyaım olduğunu biliyorum. Bu yüzden ben dışarıda hdklk yaparken benimle video randevusu yapmayı kabul etti.

"Sana nasıl olduğumu anlatmamı ister misin? Burada gördüğüm tek Şeyin ölmüş babamın anıları olduğunu mu?"

Başını iki yana sallıyor ve gülümsüyor. "Bilmiyorum canım. Bana anlatmak istediğin Şey bu mu?"

Ah, retorik soru oyunu. En sevdiklerimden biri. Gözlerimi dikip ona bakıyorum, bu hiç işe yaramıyor ama yine de yapıyorum.

Ancak bugün kıkırdıyor, hıŐırtılı ve eğlenceli, gözlüklerini burnunun üstüne itiyor ve komplocu bir tavırla fısıldıyor: "Kıza rastladın mı?"

"Hangi kız?" Bilerek aptalı oynuyorum.

Yine gülüyor. "Hakkında konuşmadan duramadığın kişi."

OceanofPDF.com

MENEKŞE

OceanofPDF.com

İki yıl önce . . .

Gerçekten bunu yapmak üzere miyim?

Alt dudağımı kemiriyorum ve işaret parmağımı farenin üzerinde gezdiriyorum. Bir yandan, bu son derece kötü bir fikir. Bu pek çok şekilde geri tepebilir. Ama ben kimim ki? Yirmi beş yaşında, hayat tecrübesi ve bağımsızlık eksikliği dışında kendini gösterecek pek bir şeyi olmayan biri.

Bir çiftlikte aşırı korumacı bir baba ve üç ağabeyin baskısı altında büyümek bir kıza bunu yapar.

Ama şimdi buradayım. Kanada'nın batı kıyısındayım. Yeni bir iş, yaşanacak yeni bir yer, ufukta bir sürü olasılık var. Şimdi kendimi tanımam gerekiyor. Bazı deneyimler edinmeli ve sınırlarımı zorlamalıyım.

Çok çeşitli ilgi alanlarıyla uğraşan milyonlarca kullanıcısı olan çevrimiçi bir forum olan Clkit'te çıplak bir şey yayınlamanın neden böyle bir şey olduğundan emin değilim, ancak riskli ... biraz heyecan verici ... ve çok fazla karakter dışı görünüyor. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Korunaklı olmaktan yoruldum. Burada önüme atlayacak biri olmadan kendimi açıkta ve rahatsız hissetmek istiyorum.

Genç ve aptalca bir şey yapmak istiyorum. Ayrıca, azgın ve yalnızım.

Düğmeye kuvvetle tıklıyorum. Parmağımın pedi yüksek sesle fareye çarpıyor. Hemen yüzümün kızardığını hissediyorum. Ayak parmaklarımdan başlayıp vücuduma yayılıyor. Uyluklarımda arasında birikiyor ve yüzümü sıcaklığıyla boyamadan önce göğsümün üzerinde sürünüyor.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

Görüntü bana bakıyor. Yatağımda uzanırken yukarıdan çekilmiş. Yüzümü göremiyorsunuz ve iç çamaşırımı giyiyorum, bu yüzden çok çirkin değil. Tamam, küçük göğüslerimi görebiliyorsunuz ama Avrupa'da insanlar plaja hep böyle gider. Büyütülecek bir şey değil ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum. Sabahın ılık ışığı yüz hatlarıma çok hoş geliyor ve şehvetli. Genelde vücuduma karşı sertimdir. Genellikle her şeyin biraz fazla küçük olduğunu, 'kadınsı' olmadığını düşünürüm ama bu fotoğrafta Kendimi seksi hissediyorum.

Yani, siktir et! Memelerime bak, dünya. Bak bakalım umurumda mı!

Neredeyse hemen silmeyi düşünüyorum. Ama yeni Violet Eaton kafasının içindeki o sese ve benim yeni internet alter egoma boyun eğmeyecek,

Pretty_in_Purple, o ses de umurunda değil.

Fikrimi değiştirmeden dizüştü bilgisayarımı kapatıp ayaklarımı padok çizmelerimin içine sokuyorum ve Gold Rush Çiftliği'ndeki ahırın üstündeki dairemden merdivenleri koşarak iniyorum.

OceanofPDF.com

Günümüz...

İhtiyacım olan son şeyleri küçük Volkswagen Golfüme yerleştirirken zihnimdeki kontrol listesi dolup taşıyor. Tekerlek yuvasının üzerinde pas lekeleri olan ve en sevdiğim çiftlik köpeğimin yavruyken koltuğun köşesini çiğnediği. İki yıldan biraz daha uzun bir süre önce nihayet kendi başıma yola çıktığımda ailemin evinden toparlanıp uzaklaştığım araba. Bazı insanlar hurda yığınının ait bir araba görebilir. Ben mi? Ben bağımsızlığa giden altın arabamı görüyorum. Bu küçük arabayı ve temsil ettiği her şeyi seviyorum.

Arka koltuğa tıktırdığım her şeyi değerlendirmek için geri çekiliyorum ve yüzümden dökülen bir tutam saçı üflüyorum. Sezonun ilk büyük yarış günü ve ben sinirlerime hakim olmaya çalışıyorum. Bu sezon benim şansım, kendimi gerçek bir jokey olarak kanıtlama şansım. Geçen yılki Northern Crown galibiyetimin sadece bir şans eseri olmadığını kanıtlamak için. Bu işin eğlenceli olması gerekiyor. Zor iş ama eğlenceli. Ama bugün çok ağır geliyor. Üzerimdeki baskı görünmez bir kurşun yelek gibi. Ciğerlerime hava almak bile konsantrasyon gerektiriyor.

Kendimi burada ne olduğuna dair zihinsel bir envanter çıkarmaya zorluyorum ve neyi unuttuğumu fark ettiğimde başımı sallıyorum. "Kahretsın. Doğru ya. İpeklerim."

Bu ne kadar harika olurdu? Vancouver'da piste çıkıp -Ruby Creek'teki çiftlikten en az bir buçuk saat uzaklıkta olan Gold Rush Ranch ipeklerim olmadan. Her yarışta giydiğim siyah ve altın rengi üniformam.

Ahıra geri dönerken başımı sallayarak uzun ofis koridorunun sonundaki çamaşır odasına doğru ilerliyorum. Ahırın üst katında küçük bir dairede yaşadığım için çamaşırlarımı burada yıkıyorum. Gerçek bir çiftlikte, toprak ve kar içinde, genellikle saçlarımda samanla büyüdüm, bu yüzden tüm kıyafetlerimi kılı at çamaşırları için kullanılan makinelerde yıkama düşüncesi beni hiç rahatsız etmiyor.

Sesi duyduğumda neredeyse kapıya varmışım. "Violet."

O ses. Alçak gürültüsü. İçindeki tehdit. Arkasındaki adam. Yemin ederim ayaklarımın kökleri dışarı fırlıyor ve beni yere bağlıyor. Kalbim sanki dışarı çıkıp kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsümde şiddetle çarpıyor. Ve açıkçası, onu suçlamıyorum. Ben de buradan gitmek istiyorum.

Henüz burada olmaması gerekiyordu. O ortaya çıktığında benim otoyoldan gitmiş olmam gerekiyordu. Hayatımdan çıkmış olması gerekiyordu. Onu geride bırakmış olmalıydım. Onu unutmuş olmalıydım.

Ama ben yapmadım. Kendimle savaştım, güreştim ve dövüştüm. Kendime iyi olduğumu kanıtlamak için başka erkeklerle birlikte oldum. Ama onun ağzından çıkan tek bir kelimeyle iyi olup olmadığımı ciddi ciddi merak ediyorum. Kaçıp saklanabilirdim ama yeni ben bunu böyle ele almıyor. *Yeni Violet küçülen bir Violet değil*. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Belki bir gün doğru olduğunu hissedeceğim.

Bu yüzden içime çekebildiğim kadar oksijen çekiyorum ve başımı dik tutuyorum. Bu adamın beni küçük ya da mahcup hissettirmesine izin vermeyeceğim. Ortak bir geçmişimiz var ama ikimiz de yetişkiniz. *Her şey yoluna girecek*.

Tek topuğumun üzerinde dönerek az önce geçtiğim ofise doğru yürüyorum. Yıllardır boş duran ofise. Kısmen daha ileri gitmek istemediğim için, kısmen de sersemlediğim için kapının hemen önünde duruyorum. Koyu renk takım elbisesiyle masanın arkasında oturan ve gömleğindeki kol düğmelerini çeviren Cole Harding'e bir kez bakmam, az önce kendimi şişirdiğim tüm kabadayılığı kaybetmem için yeterli oluyor. Sanki biri beni bir kova soğuk suyla ıslatmış gibi üzerimden kayıp gittiğini hissediyorum. Vücudumun ona verdiği tepki hiçbir zaman normal olmamıştı ve bugün de bir istisna değil.

Mürekkep rengi saçları, gri gözleri, kare omuzları, ağzının hüznü eğimi. Bakışlarının altında kollarını kavuşturuyor ve bu manzara karşısında dudaklarımı birbirine doluyorum. Hareket ediş biçimi, o kadar emin ve hesaplı ki dikkatimi dağıtıyor. Vücudunun her santimetresinde çok fazla güç var. Bir askerin vücudu.

Pazuları gözlerimin indiği ve kaldığı yer. İnanılmazlar. Tamamen çıplak nasıl görüneceklerini, bana sarıldıklarında nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Oraya gittiğim için bile kendimden nefret ediyorum. Ama gözlerimi onlardan ayırmıyorum, çünkü bu, onun o duygulu gözlerine bakmaktan daha az sinir bozucu. Gümüşü havuzlar, derin ve perili ve çok şeyle girdaplı. Öfke, acı ve keder dolu olanlar. Onlar benim için çok daha büyük bir sorun. Ve kalbim için.

"Violet." Adımı sanki bir cümlemiş, bir düşünceymiş gibi söylüyor. Sanki söylediğinde tam olarak ne demek istediğini bilmeliymişim gibi. Ama Cole Harding söz konusu olduğunda *hiçbir şey* bilmiyorum. Sanırım aslında her şeyden daha az şey biliyorum. Kollarımdaki tüylerin sanki üzerimden elektrik akımı geçiyormuş gibi diken diken olması ve midemin sanki az önce

bir roller coaster'ın en yüksek noktasından vuruldum. Bu çok yerinde, çünkü Cole'la olan geçmişim bir hız treninden başka bir şey değil.

"Herkes bana Vi der." Sesimin bu kadar kısık çıkmasından nefret ediyorum. Adımın onun dudaklarında aynı anda hem çok resmi hem de çok tanıdık gelmesinden nefret ediyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor ama gülümsemiyor. Minnettar değil. Daha çok beni değerlendiriyor, sanki temizlenmesi gereken bir pislikmişim de nasıl temizleyeceğini bulmaya çalışıyormuşum gibi. Utanç içimi kemiriyor, bir keresinde benimle nasıl konuştuğu ve bunun içimi nasıl ısıttığı aklıma geliyor, ama onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Hayatıma devam etmek için o tavşan deliğine tekrar giremeyecek kadar çok çalıştım.

"Ben herkes değilim," diyor açıkça.

Nefes nefese kalmışım gibi görünmemeye çalışarak havayı içime çekerken tıslıyorum. Sözleriyle beni sersemlettiği gerçeğini ele vermemeye çalışıyorum. Kan kulaklarıma hücum ediyor ve her zaman olduğu gibi yanaklarımda birikiyor. *Pembe içinde çok güzel görünüyorsun.* Bunu bana bir kez söylemişti ve şimdi zihnimin ve bedenimin o güne geri dönmesine izin vermemek için tüm gücümü harcıyorum.

"Ne istiyorsun Cole?"

Gözleri parlıyor ve çenesi titrerken vücudu kaskatı kesiliyor. Sanki beni buraya çağıran o olduğu halde onu rahatsız eden benmişim gibi. Çenesini kapalı tutabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Tüm bu karşılaşmadan kaçınabilirdik.

"Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ben burada çalışırken birbirimizin yoluna çıkmamaya devam edebiliriz. İşleri ..." gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor, "profesyonel."

Profesyonelce. Aramızdaki hiçbir şey profesyonelce olmadı. Beni çıplak gördü, kalbimi ayaklar altına aldı ve sonra havalı bakışlar ve alaycı sözlerden başka bir şey yapmadan bir anda ortaya çıktı ve şimdi *benden* işleri *profesyonel* tutmamı mı bekliyor? Kendimi nasıl davranmam gerektiğini dikte etme hakkına sahip olduğunu düşündüğü için içimde öfke alevleniyor. Sanki bu sektörde bu tür şeylerle yeterince karşılaşmıyormuşum gibi. Bu hassas bir nokta ve o da bunu bilmeli. Ona çocukluğumu anlatarak uzun geceler geçirdim. Kendi başıma nasıl mücadele ettiğimi. Şimdi de buraya gelip benimle *böyle* mi konuşacak? Olmaz öyle şey.

"Açık konuşayım Cole." Bu sefer sesimin titremesine izin vermiyorum ve onun pazularına bakmıyorum. Direkt çelik gibi gözlerinin içine bakıyorum. "Burası *benim* iş yerim ve ben profesyonel değilsem hiçbir şey değilim. *Benimle* konuşma şeklin

Şu anda mı? Bu profesyonelce değil. Bu yüzden, son bir yıldır yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim ve *sen de* yolumdan çekilebilirsin. Sence başarabilir misin?"

Vücudu hafifçe geri çekildi ve gözleri büyüdü. Sanki bunun geldiğini görmemiş gibi. *Benim geldiğimi* görmedi. Ve bunun için bana saldırdı. Sözlerini bana geri kusmadan hemen önce yüzündeki güvensizlik ifadesini görüyorum. Ve o keder, sözlerinin etkisini yok ediyor.

"Pretty in Purple çok tatlıydı. Ne oldu?"

Başımı üzüntüyle ona doğru sallıyorum. Çünkü işin özüne indiğimde, onu gördüğümde, onu düşündüğümde hissettiğim şey bu. Hüzünlü.

"Görünüşe göre Pretty in Purple'ı paspas sanmışsın."

Dönüp uzaklaşmadan önce, yüzündeki çaresiz ifadeyi, soğuk dış görünüşündeki çatlağı görecektense kadar uzun süre ona bakıyorum. Lanet kalbime saplanan mızrak. Golddigger85 eskisi kadar kayıp, eskisi kadar karmaşık. Bir o kadar kırık. Ve ben çoktan karar verdim, onun bu şekilde saldırmasına müsamaha göstermeyeceğim. *Hepimiz seçimler yaparız*. Bir keresinde bana böyle demişti ve yanılmamıştı.

Bu yüzden yoluma devam ettim. Bu yüzden tek kelime etmeden ortadan kayboldum. Bu yüzden aramızdaki bu gariplik benim değil onun suçu. Cole Harding söz konusu olduğunda aklım hangi seçimleri yapacağımı çok iyi biliyor.

Ama kalbim?

O kadar emin

değil.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

"COLE BUGÜN TAŞINDI."

Ayağımı botumun içine gereğinden fazla sokuyorum, bunu yaparken homurdanıyorum ve sonra yanımdaki tabureden aldığım bezle ayağımı cilalamakla meşgul oluyorum. Temel olarak, bana manyak gibi sırtan Billie'yi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Yan gözle bakıp omuz silkiyorum. Çünkü cevabım hayır, hiçbir şey söylemeyeceğim. Gold Rush Ranch'teki patronum ve baş eğitmenim Billie Black, geçtiğimiz yıl en iyi arkadaşlarımdan biri haline geldi. Ve onu iyi tanımaya başladım. Koku alan bir tazi gibidir, zeki ve sezgileri güçlüdür ve söylediğim her şeyi paketinden çıkarıp verilerini tahmin edene kadar çılgın hafıza kasasında saklar. Ve sonra Cole'u nasıl tanıdığımı bulacak.

Bu da demek oluyor ki, ateş kırmızısına dönmeden gözlerinin içine bakamayacağım.

"Hayır," diyorum, "*p*" sesini çıkararak, tack ahırımızın önünde ayağa kalkıp siyah ve sarı Gold Rush Ranch ipeklerine uzanırken.

"Viiiii," diye inliyor, "bu beni *öldürüyor!* Bir yıl oldu. O gün yüzünü gördüm. Sana ne söyledi? Bana bir şey ver."

Göğsümün üzerinde hafif bir sıcaklık serpintisi hissediyorum. Acımasız. "Tamam. Birkaç yıl önce internette tanıştık. Biraz sohbet ettik."

Bana bakarken uzun parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Emektar mektup arkadaşısı gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey." Ona el salladım. "Şimdi beni yalnız bırak. Kazanmamı bekliyorsanız gidip tartılmam ve doğru kafa yapısına girmem gerekiyor."

"Tamam, tamam. İşin bittiğinde beni bul ve söz veriyorum bunu bir daha sormayacağım." Gitmek için ayağa kalkarken kaşlarını sallıyor. "Yarıştan sonraya kadar."

Ahırın ara sokağından pist ofislerine doğru yürürken gözlerimi deviriyorum. Bell Point Park'ın kazananlar çemberine doğru. Cole Harding'in vals yaparak hayatıma geri döndüğü yere.

Vaughn'un kardeşi olduğu belli olan bir adam bana yaklaştığında DD'nin sırtında oturduğumu ve Denman Derbisi'ni kazanmamızdan çok etkilendiğimi hatırlıyorum. Böylesine parlak ve neşeli bir kutlamanın üzerinde dolaşan uğursuz bir fırtına bulutuna benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Yaklaşmam için parmağıyla işaret ederken kocaman elinin benimkini nasıl sardığını, sıcaklığını ve ağırlığını hatırlıyorum. Ve vücudumdaki sıcaklığın buharlaştığını ve etrafımdaki tüm seslerin beyaz gürültüye dönüştüğünü hatırlıyorum, "Seni tekrar görmek güzel, Pretty in Purple. Kıyafetlerinle seni neredeyse tanıyamayacaktım."

Bu anıyı hatırlamak bile yüzümü kızartıyor. Ama aynı zamanda hayatımın en mutlu anlarından birini alıp *bu* şekilde lekelemesinden dolayı hala tedirginim. Üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiği halde bunu yüzüme vurması.

Cole Harding tam olarak neye benzediğimi biliyordu. Her santimimin neye benzediğini. Ve o ana kadar onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - bu benim için gerçek bir acı noktasıydı.

Patronumun patronu olduğu ortaya çıktı. Billie'nin müstakbel kayınbiraderi ve şimdi de son birkaç yıldır kendim için yarattığım tek güvenli alana taşınıyor. Violet Eaton'ın başarılı ve bağımsız bir versiyonu olabileceğim ve kimsenin beni şımartmayacağı bir yer. İki yıl önce o mesaja cevap verdiğim kız değilim. Cole ve benim aramda ne oldu? Bir daha asla olmayacak.

Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Ve kesinlikle gururum da.

Bu yüzden yüzüme titrek bir gülümseme yapıştırdım ve tekrar oturup kendimi galibiyetin tadını çıkarmaya zorlamadan önce ona siktirip gitmesini söyledim.

Sohbet isteğini kabul ettiğimde, bu adamı tanımak için aylar harcayacağımı tahmin etmemiştim. Ve bir yıl sonra o sohbet odasında onu hayalet gibi

Daha sonra onunla yüz yüze gelmeyi hiç beklemiyordum. Anonim olarak kendi sınırlarımı zorlamam ve biraz yaşamam çok daha fazlasına dönüştü. Ve şimdi, tüm kart evim etrafımda yıkılmak üzere. Çünkü o burada, çiftlikte, korumak için çok uğraştığım o tamponu tehdit ediyor.

Akşamki yarış için hazırlanırken başımı öne eğdim. Kemerimin altında bir Northern Crown zaferi olabilir ama kendimi hâlâ mahallenin yeni kızı gibi hissediyorum. Deneyimsiz ve boyumu aşıyor. Hâlâ evde, babamın ve üç ağabeyimin dikkatli gözleri ve zorba müdahaleleri altında yaşadığım zihniyete saplanıp kalmış hissediyorum. Hâlâ ait olmayan küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

Tartıldıktan sonra DD'nin kabinine geri dönüyorum ve kulaklıklarımı kulağıma takıyorum. Biraz Shania Twain beni doğru kafa yapısına sokmakta asla başarısız olmaz. Bana çocukluğumu hatırlatıyor.

Gold Rush Çiftliği'nde kurum içi binici olmadan önce sıradan bir seyistim. Alberta'daki küçük kasaba evinden British Columbia'ya taşınan, iyi bir iş ahlakı ve kendi yolunu açmak için çok fazla çaresizlik dışında kendini gösterecek pek bir şeyi olmayan bir kız.

Aslında seyis olmayı seviyordum ama her zaman jokey olmak istemiştım ve bunu başarmak için doğru vücut tipine sahip olduğum için şanslıydım. Bazen, sahne arkasında çalışmanın getirdiği sessiz anları özleyorum. Sadece atların ve benim olduğumuz o zamanları. Bu yüzden hâlâ ahırın üst katında, o uzun ve dar merdivenlerden çıkan küçük dairemde yaşıyorum. Alacakaranlıkta ahırda yürümeyi, saman çığneyen sessiz atları duymayı seviyorum. Kendi atlarıma bakmayı seviyorum. Çamurda koşarken, çizgiyi ilk geçmeye çalışırken çıkan yüksek sesli vızıltılar ve hoparlörler yerine, fırça kıllarının tüyleri üzerindeki rahatlatıcı törpüsünü seviyorum.

Bu yüzden kendim için o sessiz anları yaratmaya çalışıyorum. Ve bu yarış öncesi ritüeli de bunun bir parçası haline geldi. Kimse beni rahatsız etmiyor - Billie bundan emin oluyor- ve kendi içime dönüp atımla birlikte olmak için biraz zamanım oluyor.

Şu anda o at, uzun bacaklı ve zeki bir mizaca sahip, şampiyona kazanmış küçük siyah aygırımız DD. Tımarının son rötuşlarını yaptıktan sonra onu parlak güneş ışığına çıkarıyorum - Nisan ayında Vancouver'da pek görmediğimiz bir şey. Bu bölge *Nisan yağmurlarının Mayıs çiçeklerini getirmesine* yepyeni bir anlam katıyor. Yılın bu zamanında neredeyse bir çamur birikintisinin içinde yaşıyoruz, bu yüzden hava güneşli olsa da pist ıslak.

DD'nin toynakları gürültüyle piste inen asfalt yola vurduğunda, Billie birdenbire ortaya çıkıyor. Her zaman hazır ve beni bekliyor. Günün erken saatlerinde strateji konuşmuştuk, bu yüzden bu noktada, arkadaşça bir sessizlik içinde birlikte yürüyebiliyoruz.

Yanıma geliyor, eğiliyor ve ellerini arkamda birleştirerek bana destek olmaya hazırlanıyor. "Yukarı çıkıyoruz, Minik Asker."

Yanağımın seğirdiğini hissediyorum; Billie'nin bedenime gönderme yapan sevgi sözcükleri hiç bitmiyor. Onun bir kadına göre uzun olduğu yerde ben minyonum ve onun kıvrımlı olduğu yerde ben ... şey, bir tahta kadar düzüm.

Dizimi beni bekleyen ellerine bırakıyorum, o da beni kucağına alıyor, dizimi sıkıyor ve beni yoluma gönderiyor. Başlangıç kapısına doğru yolculuğumun geri kalanı her zamanki gibi bulanıktı. Midilli atları, komiserler, etrafımdaki diğer jokeyler ve atlar, hepsi birbirine karışıyor ve ben DD'ye ve bizi güvenli ve hızlı bir şekilde bitiş çizgisine ulaştırmaya odaklanıyorum. Midilli atımız ayağa kalktığında, binicisi bana dostça bir selam veriyor. Midilli binicisi bir jokeyden tamamen farklıdır. Gergin bir at için güvenlik battaniyesi gibi kapıya güvenli bir şekilde ulaşmamızı sağlıyorlar. Ekibin önemli bir üyesi.

Kapıda beni "İyi şanslar" diyerek uğurladı.

DD harika bir aygır, güvenilir ve akıllı, kıyaslanamayacak kadar yetenekli ama klostrofobik. Ve kapıyı arkasından kapattıklarında, onun bir enerji topu gibi sarmalandığını hissediyorum, çok fazla geri çekilmiş bir lastik gibi, küçük alandan patlamaya hazır.

İşte burada görüşüm daralıyor. Tek gördüğüm onun uzun, sivri kulaklarının arasındakiler. İkimiz de odağımıza yerleşirken dünyanın geri kalanı yumuşak ve bulanık görünüyor.

Ta ki tüylerimi diken diken eden bir ses duyana kadar. "Selam. Yeni kız."

Patrick Cassel'i görmezden geliyorum. Bu bölgede en çok aranan jokeylerden biri. Geçen yıl bir yarışta DD'ye bindi, ancak Billie'nin yarışa nasıl binileceğine dair talimatlarına karşı geldi ve bunun onun için iyi bitmediğini söyleyelim. Şimdi Gold Rush Çiftliği'nin kara listesinde - hepimiz aslında o yokmuş gibi davranıyoruz. Billie'nin geldiğini görünce hemen dönüp diğer tarafa yürüyor.

Görünüşe göre bu kaçınma seviyesi sessiz küçük sarışın için geçerli değil.

"Bundan sonra akşam yemeği ve kazanmanıza izin verebilirim. Ne dersiniz Prenses?"

Düşündükçe ürpermemeye çalışıyorum. Patrick sümüklü ve kendini beğenmiş biri ve bana kıyafetlerimin altına böcek yapışmış gibi hissettiriyor. Billie'nin karşılaşmalarını yeniden anlatmasına bakılırsa, küçümseyici ve cinsiyetçi biri. O adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Prenseslerin kurbağaları sadece masallarda öptüğüne eminim Patrick," diye mırıldandım. "Ben almayayım."

O bir şey söyleyemeden zil çaldı ve kapı açıldı. DD ve ben yola çıktık ve Patrick'le aramızdaki o etkileşim, pistte gürleyerek ilerlerken ve ilk dönemeçte grubun en arkasında kalırken aklımdan uçup gitti. Tam da küçük siyah atın olmak istediği yerde.

Sırtında alçakta ve hafif duruyorum, çoğunlukla işini yapmasına izin veriyorum. Bu at koşmak için yetiştirilmiş ve bunu seviyor. Kulüp binası dönüşünden çıktığımızda her şey plana göre ilerliyor. Şimdi yükseliyoruz.

Ta ki koyu doru bir atın yanıma yaklaştığını hissedene kadar. Göz ucuyla Patrick Cassel'in kireç yeşili ipeklerini görüyorum. O önüme geçerken, onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve dikkatimi DD'ye veriyorum.

Ta ki toynak sesleri arasında "Dersini alma zamanı, küçük kız" diye bağırana kadar.

Ellerinin yolunu değiştirmek için hafifçe hareket edişini izlerken içgüdülerim aşırı hızlanıyor. Dehşet damarlarımda dolaşüyor. Ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan önümüzü aniden kesiyor, sert açısıyla DD'nin omzuna çarparak ileri hareketimizi kesiyor. Ve kaygan zeminde sonuçlar felaket oluyor.

Başı ve boynu çoktan aşağı sarkmış ve bacakları kaygan bir yolda dörtnala koşarken DD'nin hiç şansı yok.

Hareketimizin aşağıya doğru kaydığını hissediyorum ve ne olduğunu anlayamadan DD ve ben ikimiz de çamurun içindeyiz.

"ONU ÖLDÜRECEĞİM." Billie hastane yatağımın dibinde volta atıyor. "Kelimenin tam anlamıyla onu öldüreceğim."

Onun erimesine fazla tepki veremeyecek kadar acı içindeyim. Bacağım ağaç gövdesi gibi şişti ve röntgenlerime ve MRI taramalarım bakacak zamanları olana kadar bana ağrı kesici vermiyorlar. Sanki berbat durumda olduğunu doğrulamak için tıp diplomasına ihtiyacın varmış gibi.

"Vaughn'a onu sevdiğimi ve kefalet parasını hazırlamasını söylemelisin. Çünkü Patrick'i lime lime edeceğim."

Odama bakarken dudaklarımdan düzensiz bir iç çekiş kaçıyor. Duvarlar, sadece hastane duvarlarını boyamak için üretildiğini düşündüğüm o soluk nane renginde ve koklayabildiğim tek şey, şimdiye kadar gittiğim her hastaneye sinen o sert, steril koku. Bu çok fazla çünkü kardeşim Rhett yürüyen bir felaket. Hiç korkusu olmayan bir rodeo prensi. Ve ondan bir yaş küçük olmama rağmen, o bir yaralanma ya da başka bir nedenle tedavi görürken hastanede bakıcı rolünü oynamak zorunda kalan hep ben olurdum. Babamın çiftliğimizi işletebilmesinin ve dördümüze bakabilecek kadar bizi ayakta tutabilmesinin tek yolu buydu.

Hastanelerden *nefret ediyorum*. Patrick umurumda değil. Ama endişelendiğim şey

DD. Bacağımın üzerine indi ama topallamadan da gitmedi. Ellerimi yüzüme sürdüm ve ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Çok daha kötü olabilirdi.

"Mira'dan DD hakkında bir haber var mı?" Mira Thorne bizim arkadaşımız ve yeni işe aldığımız çiftlik veterinerimiz. Gold Rush Ranch programındaki tüm atlarla hem pistte hem de çiftlikte ilgileniyor.

Billie şimdi gergin bir şekilde dudağını kemiriyor ve ellerini ceplerine sokuyor, belli ki bizim oğlan için de endişeleniyor. "İyi olduğunu söyledi," diye sessiz bir cevap verdi. "Daha fazla şey öğrenir öğrenmez arayacak."

"Onunla gitmeliydin."

Billie gözlerini devirir. "Ve ne? Seni tek başına mı bıraktım? Mira bunu halleder."

Kırpiklerimi kırıştırarak kapatıyorum ve yumrulu yastığa geri gömülüyorum. Sanki hastanede rahatsız olmanızı istiyorlar. Gözlerim kapalıyken, göz kapaklarımda arkasında görebildiğim tek şey, tüm bu sezonun porselen kâsede gürültüyle akıp gitmesi. Dünyanın en müstesna yarış atlarından birine binip altın vuruş yapan kızıdan ziyade bu işte iyi olduğumu kanıtlama şansım.

Berbat bir şey bu.

"Pekala, Bayan Eaton," pantolonunun ve gömleğinin üzerine beyaz bir ceket giymiş orta yaşlı bir adam odaya girdi, "Bugün size iyi haberlerim var."

Kaşlarımı çatıyorum. Bugünle ilgili hiçbir şey bana iyi haber diye bağırıyor. "Yaptırdığımız görüntülemeler bana ciddi bir kırık olmadığını söylüyor." Siyah ve mavi bacağıma bakıyorum. Oldukça kırık görünüyor.

"Emin misin?"

İyi huylu bir şekilde gülüyor. "Çok eminim. Çok fazla morarma var. Dizde yumuşak doku travması. Fibulanızda da küçük bir kırık var."

Bacağıma bakmaya devam ediyorum, hala tamamen paramparça olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim.

Doktor sessizliğimi konuşmaya devam etmek için bir fırsat olarak değerlendiriyor. Elindeki panoya bakarak devam ediyor: "Ameliyata gerek yok. Ama en az bir ay dinlenmeniz gerekiyor. Başlangıçta koltuk değnekleri, en azından şişlik inene kadar. Merdivenlerden uzak durmaya çalışın. Ve kesinlikle ata binmeyin."

Homurdanıyorum. *Evet. Böyle bir şey olmayacak.*

"Bayan Eaton, ben ciddiym. Sporcuların nasıl olabileceğini bilirim. Ancak kemiği daha fazla kırarsanız ya da dizinizde bir şey yırtılırsa, ameliyat olmanız gerekecektir. Ve bunun rehabilitasyon süresi çok daha uzundur. Daha kötü olmadığı için şanslısın. Bunu boşa harcama."

Şanslı mı?

Billie şimdi devreye giriyor. Yüzümdeki ifadeyi okuduğuna şüphe yok. "Sorun değil, Doktor. Onu doğru yolda tutacağım."

Adam Billie'ye zar zor baktı. Bunun yerine kaşlarını kaldırıyor ve başını bana doğru eğiyor, belli ki bir tür onay arıyor. Kollarımı kavuşturmadan önce bir elimi havada umursamazca sallıyorum. Buradan ayrıldıktan sonra ne yaptığımı bilmeyecek.

"Anladım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi indiriyorum ve biraz azarlanmış hissederek iç çekiyorum.

"Güzel. Sana biraz ağrı kesici getireyim, sonra da seni taburcu ederiz."

Yanaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Başka bir şey yapamayacak kadar ağrılı ve sinirliyim. Biraz ağrı kesici ve kendi yatağım için hazırım. Topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor.

"Merak etme Vi. Sana kalacak rahat bir yer bulacağız." "Ne?" Billie'ye baktım, kafam karışmıştı.

"Şu anda dairene çıkmak için o çılgın merdivenleri kullanmıyorsun. Ve geri mi dönelim?" Titriyor. "Bunu duymak bile istemiyorum." "Tamam anne. O zaman beni nereye koymayı planlıyorsun?"

Billie yüzünü ovuşturuyor, açıkça stresli, her ne kadar sakın davranmaya ve benim için her şeyi bir arada tutmaya çalışsa da.

"Vaughn'un kardeşiyle birlikte ana evde kalmasını sağlayacağım, sen de benimle kulübede kalabilirsin."

"Aşk kulübesinde mi?" Tam bir hemşire elinde küçük beyaz bir fincanla içeri girip bana uzatırken ağızımdan kaçırıyorum.

"Aşk kulübesi mi?" Kağıt bardaktaki iki hapa bakıp onları geri fırlattıktan sonra yanımdaki masadan aldığım suyla kovalarken Billie şaşkın şaşkın bakıyor. Neredeyse geri tükürecektim. Şehir suyunun tadı hiç hoş değil.

"Evet. Aşk kulübesinde kalıp ikinizi ayırmayacağım." "Evimize böyle mi diyorsun?" diye bağıyor, belli ki eğleniyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. O ve Vaughn mutluluktan uçan bir balonun içinde yaşıyorlar. "Billie, çiftlikteki herkes böyle diyor."

Yorgun bir nefes veriyor ve elini kestane rengi saçlarının arasından geçiriyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bunu sevdim sayılır. Yine de benimle kalıyorsun. Vaughn hayatta kalacak."

"Billie, evinin ana katında bir banyo bile yok."

"Kahretsin." Anında sönmüş görünüyor. "Pekâlâ. Tamam... Neden Cole'u senin dairene taşımıyoruz ve evi sana bırakmıyoruz? Sadece birkaç günlüğüne-"

Evet, bu olamaz. "Hayır. Benim daireme girmeyecek. Bu benim alanım."

"Tamam o zaman Violet, çözümün nedir? Birkaç haftalığına Alberta'ya dönmek ister misin? Babanla mı kalırsın? Ya da ne bileyim..." Sesine tedirginlik sızıyor. "Cole'la birlikte çiftlik evinde mi yaşayacaksın? Çünkü ana katta boş bir oda ve banyo var."

Şaka yaptığını söyleyebilirim. Ama şu anki durumda en iyi seçenek bu gibi görünüyor.

Evet, bugün sadece iyi haberlerle dolu. Çok şanslıyım.

OceanofPDF.com

COLE

Telefonumun ekranına bakarken inliyorum. Gerçekten bunu tekrar denemek üzere miyim? Bu çok ezikçe. Ben çok eziğim. Kendimi kimseye göstermemeye karar vermiş olmam hâlâ bir şeyler istemediğim anlamına gelmiyor.

Ve fotoğraf çok ... ruhani? Bilmiyorum. İçinde kaybolabilirim. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kafamda yaşamaktan çok farklı. Kusursuz soluk tende açık pembe meme uçları. Avucumu vücudunda gezdirdiğimi hayal ediyorum, göbek deliğinden göğüs kafesine kadar olan orta çizgide, boğazına gelip o dolgun, yumuşak dudakları okşadığımı.

Başparmağımı üzerlerinde gezdirdiğimde ayrılma şekilleri, aralarından çıkan küçük iç çekme sesleri.

Çok uzun zaman oldu, seni yaşlı sapık. Bir kadının dudaklarına dokunmayı hayal ederken bile sertleşiyorsun. Hem de yüzündekilere.

Böyle görünen bir kızın benimle ve ona sunabileceğim küçük şeylerle ilgilenmeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Ama neyse ne. Neden olmasın? Kaybedecek neyim var ki? West End'deki yalnız daireme bakıyorum. Burası, son birkaç yıldır önüne çıkan her fırsatı elinin tersiyle iten yetişkin bir adamın mabedinden farksız. Yaşayan bir kabuk.

Daha iyi olmayı bile denemedim. Vücudumla ilgili takıntılarımı aşmak için. Daha fazlasını yapmak için. Her şeyi istiyorum. Beyaz çitleri. 2,5 çocuk. Her sabah ayrıldığımızda beni küçük bir dille open bir eş.

yollar. Ama oraya ulaşmak için hiçbir şey yapmadım. Ve muhtemelen artık benim için çok geç.

Sadece ben, kendim ve protein karışımlarım. Ve benim ürkütücü internet kişiliğim. Kucaklasak iyi olur.

Başparmağım mesaj simgesine dokunuyor ve fikrimi değiştirmeden önce hızlıca yazıyorum.

Sana bir teklifim var.

Sonra uzaklaşıyorum ve ne kadar kirli hissettiğimi yıkamak için duşa giriyorum. Ama o kaymak gibi tenin benimkine sürtünmesini düşünmeden edemiyorum. Dilimi her bir uyluğun içinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. Onu tatmak, altımda kıvranışını hissetmek için gerçekten zaman ayırıyorum. Elim sikimin etrafında kıvrılıyor, ama onun yastık gibi dudakları benim için ardına kadar açılıyormuş gibi yapıyorum. Etrafımı sarıyor. Beni emerken ipeksi sarı saçları sabit bir ritimle sallanırken yanakları çukurlaşıyor. Sonra bana bakıyor. Kahretsin, buna bayılıyorum. Büyük, geniş gözler ve ağızda sikim.

Kendimi soğuk fayanslara bırakırken gözlerinin ne renk olduğunu merak ediyorum. Bir an için, keşke yalnız olmasaydım diyorum.

Asla olmasına izin vermeyeceğim bir şey.

"HEY, BÜYÜK KARDEŞ." Billie ön kapımın üzerindeki sundurma ışığının sarı parıltısı altında duruyor, elleri kalçalarında ve yüzündeki bir tutam saçı savuruyor. Burada ne aradığını bilmiyorum. Ama hoşuma gitmediğini biliyorum.

Cumartesi gecesi saat 23:00. Küçük kasabalarda insanlar böyle mi yapar? Birbirlerinin mahremiyetine tecavüz etmek mi? Tam ona bunu soracaktım ki başka bir far grubunun garaj yolundan aşağı döndüğünü gördüm. Vaughn kamyonetinin yanına park ediyor ve şimdi arka kapıyı açık bıraktığını fark ediyorum. İçeride bir gölge kıpırdıyor ve ben de biraz öne eğilip onun arkasından bakıyorum.

"Arka koltuğunuzda biri mi yatıyor?" diye sordum. Omzunun üzerinden bakıyor. "Ah. Evet."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Senden bir cesedi gömmene yardım edecek kadar hoşlanmıyorum."

Billie sırtıyor, dişleri gecenin karanlığında biraz hırçın görünüyor. "Adil. Patrick Cassel'i öldürdükten sonra kapıyı çalmayacağım."

"Patrick?" Vaughn merdivenlerden çıkarken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Patrick'in kendini beğenmiş kışından zaten nefret ediyorum. Eğer bir ceset için ona yardım etmem gerekseydi, bu onunki olurdu. Kamyonetten gelen manyak kahkahalar beni bu düşünceden uzaklaştırıyor. "Çocuklar, neler oluyor?"

"Onu gerçekten öldürebilir, biliyor musun?" diye histerik bir ses karanlık arka koltuktan kıkırdıyor.

"O iyi mi?" Vaughn, Billie'nin yanına gelirken hafifçe nefes nefese sorar.

"Evet, evet. Sadece kafası çok iyi." Billie gelişigüzel cevap verir.

Dişlerim gıcırıyor. Bu tam onlara göre. Çok konuşuyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar.

He

psi "Siz. Çocuklar." Isırarak söyledim. "Ne. Ne. Sikeyim. Ne. Devam.

Gidiyor?"

"Patrick Cassel bu gece Violet ve DD'yi götürdü. ezilmiş."

Billie'nin sözleri kafamda işlenirken adrenalini içimde dolaşılıyor. Patrick Cassel'den zaten nefret etmeseydim, şimdi ederdim. Toprak görüyorum. Toynak sesleri duyuyorum. Safra tadı alıyorum. Endişeyle bacağımı ovuyorum.

"Ne demek *onu dışarı çıkardın*?" Zamanda geri giderken azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Tamamen başka bir güne. Babasının asla bitiremeyeceği bir yarışa katılmasını izleyen on yedi yaşındaki bir çocuğa.

"Önünü kestim ve DD'nin omzuna çarptım. Çamurluydu." Billie burnunu çekiyor. Sesi kırılğan geliyor ve ağabeyimin onun beline doladığı eli kaçırmıyorum.

İlerlerken dilimde boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Peki 'ezilmiş' bir bacağın sizin için ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz?"

Vaughn'un gözleri bana dikiliyor ve hafifçe açılıyor. Bu genellikle ses tonumun çok sert olduğu anlamına gelir. Trixie bana her zaman diğer insanların beni nasıl algıladığını düşündüğümü soruyor. Ben de ona umursamadığımı söyleyip duruyorum. O bunu görmezden geliyor ve bana ipuçları için vücut diline bakmamı söylüyor. Sanırım bu geniş gözlü bakış, dikkat etmem gereken şeylerden biri olabilir. Vaughn nişanlısıyla konuşma tarzımdan hoşlanmıyor.

"Fibulasında ince kırık ve dizinde zorlanma var. Hafif ama biraz hırpalanmış. İyileşmesi o kadar uzun sürmez. Şanslıysa bir ay."

Ciğerlerime derin bir nefes çekmeye zorluyorum, anılarımın acısıyla soluk soluğa kalmamak için eşit bir şekilde dolup boşalmalarını istiyorum. Bu

çok daha kötü olabilirdi. Daha kötülerini de gördüm. Bell Point Park'ın korkuluklarına tutunarak idolüm olan babama el salladığımda on yedi yaşındaydım. Onun kapılara yüklenmesini izledim. Tezahürat yaptım, ısıklık çaldım ve ertesi gün sesimin kısılacığından emin olana kadar bağırdım. Öndeki ata yaklaşmasını izledim. Yüzündeki sırıtışı gördüm. Ve sonra düşüşünü izledim. Basit bir takılma ve bineğinin vücudunun onunkinin üzerinde ezilmesi. Atın ayağa kalkıp dörtnala uzaklaşmasını izledim, gözleri dehşetle açılmıştı.

Babamın toprak yolda hareketsiz duruşunu izledim. Kalkmasını diledim. Ama hiç yapmadı.

Bu çok daha kötü olabilirdi.

"O iyi mi?" Sesimi sakın tutuyorum ama ben bile öfkeyle dolup taşıtığını duyabiliyorum, yılların verdiği acı.

"Evet," diye yanıtlıyor Billie. "Ama merdiven çıkmaması gerekiyor. Bu da ahırın üstündeki dairesine çıkamayacağı anlamına geliyor. Bizim kulübede kalmasına izin verecektik ama banyo ikinci katta. Ve her yer üç kişi için oldukça küçük ... " Sözünü kesiyor ve sahip olmaması gereken bir şey isteyen küçük bir çocuk gibi kocaman gözlerini bana diyor.

Sanırım bu benim de okuyabildiğim bir vücut dili. Bu bakışın her yerinde yalvarma var, daha önce de görmüştüm. Bunu *bana* neden yaptığından emin değilim, beni sinirlendirmek ve Patrick'i geçen yıl yaptığı numaradan dolayı zaten yaptığımdan daha fazla boğmak istememe neden olmak dışında.

Bu yüzden, varsayılan yüz ifademi geri alıyorum. Kardeşime ve nişanlısına boş boş bakıyorum, burada benden ne yapmamı ya da söylememi beklediklerinden emin değilim.

Vaughn inliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. İşleri hep zorlaştırdığımla ilgili bir şeyler mırıldandığını duymadım. *Hislerimiz karşılıklı küçük kardeşim*. "Violet seninle çiftlik evinde kalabilir mi? Ana katta boş bir yatak odası ve banyo var. Sadece birkaç hafta sürecek."

Ciddi olamazlar.

Yumruklarımı pazularımın altında tutuyorum, eğer yeterince kızgın görünürsem ikisinin de geri çekileceğini ve farklı bir çözüm bulacaklarını umuyorum. Heyecanım arttıkça göğsüm ağır bir şekilde inip kalkıyor, her eklemime ve kasıma yayılıyor. İkisi de beklentiyle bana bakmaya devam ediyor. Yavru köpekler gibi.

Ve kimse yavru köpekleri tekmeleyen bir adamı sevmez.

Violet kamyonda kahkahalara boğuldu. O kadar çok gülüyor ki zorlukla nefes alabiliyor. Kelimeleri bir kenara bırak. Nefes nefese kaldığını duyabiliyorum.

kahkahalar arasında. Sık sık kahkahasının nasıl bir ses olduğunu merak ederdim. Bir yıl konuştuktan sonra kendimi onun küçük, zarif yüzünü hatırlamaya zorladım. Şu anda çıkardığı sırtlan ulumasını hayal etmemiştim.

"Size bunu asla kabul etmeyeceğini söylemiştim," diye ağzından kaçırıyor. "Şu surata bakın!" Başka bir kıkırdama krizine giriyor. "Onu *tanıyorum*. Bu asla işe yaramaz!"

Tamam. Buna bir son vermeliyim. Hemen. İhtiyacım olan son şey Bay ve Bayan Kocaağz'ın kişisel işimi bilmeleri. Ve bu etkileşimi sona erdirmek için en az dirençli yol . . . *Hayatımı sikeyim*.

Ne yaptığımı anlayamadan bacaklarım hareket etti. Billie ve Vaughn'un arasına girip kamyonete yaklaşıyorum. Violet arka koltuğa uzanmış, ayaklarını bana doğru uzatmış ve sırtını karşı kapıya dayamıştı. Bacağı plastik bir yürüme alçısına sarılmış ve rulo haline getirilmiş at battaniyeleriyle destekleniyor. Gözbebekleri büyümüş ve çamurlu yanaklarından aşağı kahkaha gözyaşları süzülüyor.

"Hey! Bu Butterface!"

Kamyonete uzanırken homurdandım. "Violet. Kapa çeneni."

Başını geriye atıyor ve yine kahkahalara boğuluyor. Sanki kişisel tarihimizi anlatmak dünyanın en histerik şeyiymiş gibi. *Komedi altını, millet*. Isırığının baskısı altında çenem patlıyor. Tek düşünebildiğim onu meraklı gözlerden ve kulaklardan uzaklaştırmak, bu yüzden eğilip beline uzanıyorum. Onu deri koltukların üzerinden kendime doğru çekerken ellerimin neredeyse tüm yolu sarmasını kaçırmıyorum.

Kolumu dizlerinin altından geçirdiğimde yüzünü buruşturdu.

"İyi misin?" Beni sadece onun duyabileceği şekilde törpüledim. Ona karşı daha dikkatli olmalıydım.

"Biraz ağrım var." Cam gibi gözleri kararsızca benimkilere bakıyor, geniş, kaybolmuş ve çok güzel. Onu görünce ciğerlerim daralıyor, bir türlü kurtulamadığım o kızı.

Billie'yi boş ver. Patrick Cassel'i öldüreceğim. Artık daha az tedirgin ve daha çok endişeli bir şekilde yavaşça hareket ediyorum ve diğer kolumu Violet'in dar sırtına doluyorum. Bana karşı küçük ve savunmasız hissediyor ve onunla tanıştığımı hayal etmeme izin verdiğim her zaman, hiç böyle olmamıştı.

"Çok güçlü değil mi!" diye bağırırken kafası sarhoş bir şekilde koltuk altına gömülüyor. Minik bir yumruk pazuma çarpıyor. "Şu kollara bak!"

Gevşek bedenini ön verandaya taşıırken soğukkanlılığımı korumak için yavaşça bir kez göz kırpyorum. Bu kadar küçük biri bu kadar ağır hissetmemeli. I

Omurgamda sürünen korkuyla, arkadaşlarımın cansız bedenlerini karanlığın örtüsü altında taşıdığım anılarla savaştım. Ağırılık. Kuru sıcaklık.

Nerede olduğumu hatırlamak için kalın, nemli havayı derin derin içime çekiyorum. "Ona ne verdiler?"

Billie arka cebinden küçük turuncu bir kap çıkarıp uzatıyor. "Bilmiyorum ama muhtemelen onun yerine bir çocuk dozu vermeleri gerekirdi."

Sadece homurdanıyorum. Daha sonra bakarım. Violet'i göğsümde sıkıca tutarak onları geçip eski çiftlik evine girerken, "Bunu ben hallederim," diye bağıyorum.

"O çok romantik!" Violet kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Geçmişte Violet konuşmaktan gerçekten keyif aldığım birkaç kişiden biriydi. Ama o kız şu anda kesinlikle burada değil. Bu kız uçurtma gibi uçuyor.

"Violet, bu senin için sorun olur mu?" Billie endişeli görünüyor ama kapıyı arkamdan tekmeleyerek yüzüne kapattım ve bu konuyu konuşmayı bitirdim.

"Kaba değil mi?" Violet kapalı kapının arkasından bağırır. "Her zaman onun ne kadar hıyar olduğundan yakındın-"

Şimdi onu susturma sırası Billie'de. "Eşyalarını sabah getiririm, Vi!" Billie geri çağırıyor. "Bana ihtiyacın olursa, araman yeterli!"

Yanağım seğiriyor. Al bakalım, *kardeşim*.

"Benim için endişelenme, B! Sana söylemiştim. Onu tanıyorum!"

İçimi derin bir korku kaplıyor. Tek görebildiğim mahremiyetimin elimden kayıp gittiği. Hayatımın her zaman ayrı tutulması gereken bir parçası şimdi altımdaki yatak odasında uyuyor olacak ve muhtemelen ağabeyimin nişanlısına anlatılacak. Bu da kaçınılmaz olarak kardeşime geri dönecek. Son birkaç yıldır ona -aslında hiç tanışmadığım bir kıza- özlem duyduğum gerçeğini boş verin.

Bu tür zoraki yakınlıklardan iyi bir şey çıkmaz.

Violet'i boş yatak odasına taşıırken inliyorum. Titizlikle düzenlediğim hayatımın parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gittiğini hissediyorum ve Ruby Creek'e geleli daha yirmi dört saat bile olmadı. Burası lanetli. Babamı mahvetti, şimdi beni de mahvedecek.

Oda karanlık ama yedek yatak çoktan yapılmış. Sanki bunca zamandır onun için hazırmış gibi. Sanki bu büyük bir kozmik şaka gibi.

Eğilerek Violet'i nazikçe yatağa yatırıyorum, onu incitmek istemiyorum. Hatırladığımdan çok daha güzel, yumuşak, kadınsı ve çabalamadan bile rahatlatıcı. Violet'i tanımak, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir ilacı keşfetmek gibiydi.

"Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor sessizce yayıldığı yerden, sesi artık o kadar da baş döndürücü değil.

"Değilim," diye homurdanıyorum, konuşmak istemeyerek tekrar harekete geçiyorum. Yatak başlığından bir yastık çekip destekli dizinin altına koyuyorum. En iyi hissettirenin bu olduğunu nasıl da biliyorum. Yorganı çekmek için üzerine eğildiğimde, gizlice yüzüne bakıyorum, onu pistte gördüğüm o ilk günden beri yapmaktan kaçındığım bir şey, ama şimdi bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki onu görmek bile beynime kısa devre yaptırmış, bir tür gevşek çeneli neandertal gibi aval aval ona bakmamı sağlayan kapıları açmış gibi.

O neredeyse fazla büyük mavi gözlerin bana bakmasını bekliyorum. Ama uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyor ve kalp şeklindeki ağzı hafifçe aralanıyor, sığ ve sessiz nefesler dudaklarının arasından fısıldayarak geçiyor.

Hemen bayıldım.

Bu da gerçekten bakabileceğim anlamına geliyor. Ona açıkça bakıyorum - her çizgisine, her açısına, göğsünün her ağır yükselişine ve alçalışına- gözlerim oturma odasından süzülen alçak ışığa hızla alışıyor, artık beni yakalayamayacağını biliyorum.

Nefesi çok mu hafif? Çok mu yavaş?

Dinlemek için yaklaşıyorum, ağrı kesicilerin ona ne kadar sert etki ettiğinden biraz endişeleniyorum. Endişelenecek bir şey daha. *Tam da ihtiyacım olan şey.*

Başımı sallayarak odadan çıkıyorum. Bu işe nasıl bulaştım? Yeni şirketi yönetmesi için birine ödeme yapmalı ve şehre geri dönmeliyim. Yönetim kurulunu siktir et. Ben otuz altı yaşında, kendine zar zor bakabilen bir adamım. Kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ilgilenecek bir kadına ihtiyacım var.

Mutfağa döndüğümde elim musluğu itiyor ve lavabonun üstündeki dolaptan bir bardak almak için uzandığımda su fişkırıyor. Buradaki su berbat kokuyor. Vaughn güvenli olduğuna yemin ediyor. Şehirdeki gibi kimyasal madde içermediğine dair bir şeyler söylüyor ama yarın alacağım ilk şeylerden biri -eğer bu su beni öldürmezse- bir şişe su olacak.

Odaya geri dönmek için döndüğümde, tezgahın üzerinde telefonumun ışığının yandığını görüyorum. Vaughn ve Billie'den gelen cevapsız çağrılar ekranı dolduruyor. Ben çalışırken onları kaçırmış olmalıyım. Her şey boka sarmadan önce. Bütün gün iş için telefonuma o kadar çok bakıyorum ki akşamları sessize almayı seviyorum. O zaman kimse beni rahatsız etmiyor.

Şimdi hariç.

Görünüşe göre Ruby Creek'te biri telefonuna cevap vermiyorsa, kapısına gitmişsiniz demektir.

Telefonumu tezgahın üzerinden alıp bildirimlerime göz atıyorum.
En son Vaughn'dan bir mesaj var.

Vaughn

Billie Violet için gerçekten endişeleniyor. İlerisi için başka bir şeyler yapabiliriz. Sadece bu gece için bana katlan. Ve ona iyi bak.

Gözlerimi deviriyorum. Violet'in ölüm döşeginde bir çocuk olduğuna yemin edebilirsin. Yetişkinler için bu seviyede mikro yönetim normal mi?

Cole

Billie'ye Violet'in gayet yetenekli bir yetişkin olduğunu söyle. Eminim uyanık olduğunda ve uçurtma gibi uçmadığında kendi başına bir şeyler b u l a c a k t ır .

Ona bakmamla ilgili imasına bir yanıt vermeye tenezzül bile etmeyeceğim. Yeteneksiz olduğumu mu düşünüyor? Vaughn ne zaman bu kadar korkak oldu bilmiyorum ama kesinlikle yeni bir şey.

Telefonumu tekrar tezgâhın üzerine atıp Trixie'nin sürekli bahsettiği derin nefes alma olayını deniyorum ve Violet için doldurduğum bir bardak suyla birlikte boş yatak odasına geri dönüyorum.

Yatağın başucuna koydum ve gözlerimin tekrar onun uyuyan formunun üzerinde gezinmesine izin verdim. Onu içime çekiyor, bu konuda nasıl hissetmem gerektiği konusunda içten içe savaşıyordum. *Onun* hakkında.

Bir yanım onun yanına sokulmak, onu kucaklamak ve bütün gece izlemek istiyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek. İyi olduğundan emin olmak, içimdeki gerginliği hafifletmek ve kendimi gerçekten iyi olduğuna ikna etmek. Ama diğer yanım bunu istemeyeceğini biliyor. Özellikle de ilişkimizi nasıl bitirdiğimizi düşünürsek, bu çizgiyi aşmak olurdu.

Kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıkıyorum ve karşı duvara yaslanıp yere çöküyorum. "Sadece kısa bir süre için," diye mırıldanıyorum kendi kendime, nöbet tutmak için yerleşirken başımı sallıyorum.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu gece yukarı çıkıp onu terk edemeyeceğimi biliyorum. Ama kendime ve herkese yalan söylüyordum.

Yıllardır başka bir şey.
Neden şimdi duralım?

OceanofPDF.com

MENEKŞE

VAY ANASINI. Çok fazla mesaj var. Mesajlara göz gezdirirken yüzüm kızarıyor ve kimseye cevap vermeyeceğime dair kendime söz verdiğim için mutlu oluyorum. Sadece bakmak için buradayım.

*Hey, bebeğim . . . Hey, tatlım . . . Emmek istiyorum. Sinirlenme.
. Yüce İsa. Dünyada bu kadar sapık olduğunu kim bilebilirdi? Hepsini okuyamıyorum bile. Çok fazla.*

Bütün günümü çiftlikte kıcımlı yırtarak geçirdim ve internete "(25F) Yeni ve gergin" başlıklı çıplak bir fotoğrafımı koyduğum gerçeğini unutmaya çalıştım. İşim bittiğinden beri küçük daireme geldim, kendime biraz makarna yaptım ve dizüstü bilgisayarım yokmuş gibi davrandım. Sonunda pes edip tarayıcıyı açmadan önce zar zor odaklanabildiğim Gilmore Girls'ün bir bölümünü bile izledim.

Bu forumun on binlerce abonesi var. Bunlardan kırk yedi tanesi beni nasıl buldu ve mesaj gönderdi, aklım almıyor. Bu adamların resmime bakarken ne yaptıklarını hayal ettikçe ellerimi sıkıyorum. Bu kötü bir fikirdi. Çok kötü düşünülmüş.

Kırk sekizinci mesajım için ekranımın sağ üst köşesinde bir bildirim beliriyor. Ve hastalıklı bir merakla tıklıyorum.

Sana bir teklifim var.

Dudağımı kemiriyorum. Bu mesaj diğerlerine benzemiyor. Sadece bir mesaj nedir ki? O kadar da kötü olmazdı, değil mi?

Ayrıca, böyle açık uçlu bir ifadeden vazgeçemeyecek kadar meraklı biriyim. Teklifin ne olabilir ki? Parmaklarımı klavyenin üzerinde esnetip bırakıyorum, cevap yazmak için can atıyorum. Eğer karşımdaki kişi korkunç bir şey söylerse, cevap vermek zorunda değilim.

Ah, siktir et. Ben gidiyorum.

Pretty_in_Purple: *Oh, öyle mi?*

Ekranda yazdıklarını gösteren noktaların titreştiğini görüyorum. Dizlerim hızla titriyor, çok küçük masamın ahşap tabanına vuruyor. Bu kişi bana bir roman mı yazıyor?

Golddigger85: *Bana özel ürünler göndermesi için para ödeyebileceğim birini arıyorum.*

fotoğraflar (gönderdiğin gibi) veya canlı videolar. Sana iki haftada bir 2.000 USD göndereceğim ve haftada 2-3 kez 20-30 dakika konuşacağız. Sana talimatlar vereceğim ve sen de onları uygulayacaksın, tabii ki mantık çerçevesinde. Ama ben tamamen anonim kalmak. Düşünmek için zaman ayırın. Baskı yok. Fotoğrafınız çok güzel.

Geri çekiliyorum. Daaammnnn. Bu da ne böyle? Ne tuhaf ve klinik bir teklif. Ayda fazladan dört bin dolar kulağa ne kadar hoş gelse de, bunu yapmamın imkanı yok. Kendimi bunun üzerinde gördüğümünden değil, daha çok tüm bunlar başka bir kişinin parmağı altında yaşamama hedefimi tamamen bozuyor. Başka birinin talimatlarını takip etmek istemiyorum. Kafamda Kanada dolarına çevirmeye çalışsam bile.

Pretty_in_Purple: *Neden?*

Yanaklarım ısındı. Sadece hayır demeliydim. Ama şimdi ilgimi çekti. Sorularım var.

Neden ne?

Pretty_in_Purple: *Bilmiyorum. Neden ben? Neden bunu yapıyorsun? Ne anlamı var ki?*

Golddigger85: *Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?*

Tamam. Acı bir nokta. Belki ben de cinsel tercihlerimin sorgulanmasından hoşlanmazdım.

Pretty_in_Purple: *Muhtemelen. Bunu yapmayacağım. Sadece merak ediyorum.*

Golddigger85: *Sizi sinirlendiriyorsa neden fotoğrafınızı gönderdiniz?*

Şu anda çekip gitmeyi düşünüyorum. Bu adama bir açıklama borçlu değilim. Ama Adam'dan tanımadığım birine karşı açık ve doğrudan olmak daha kolay geliyor.

Pretty_in_Purple: *Çünkü gergin hissetmek istedim. Bu benim karakterimin tamamen dışında ve açıkçası bir balonun içinde yaşıyordum. Bu onu patlatmak için iyi bir yol gibi göründü.*

Golddigger85: *Bu durumda, işleri bu şekilde yapıyorum çünkü baloncuğuma oldukça düşkünüm. Özel kimliğime. Çok çalışıyorum. Çıkacak zamanım yok. İşlerin belli bir şekilde yapılmasını seviyorum ve bu da bunu sağlıyor.*

Geçmişte işime yaramıştı. Seni seçtim çünkü resmi beğendim. Doğal görünüyorsun. Gerçek gibi.

Ben de bunu seviyorum.

İltifat karşısında yanaklarımın biraz pembeleştiğini hissediyorum. Adam tamamen yabancı olabilir, ama sözleri yine de beni yumuşak ve yapışkan hissettirecek şekilde iniyor. En son seks yapmayalı çok uzun zaman oldu Vi.

Pretty_in_Purple: *Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.*

Golddigger85: *Bunu düşünecek misin?*

Pretty_in_Purple: *Muhtemelen*

hayır. Ondan sonra cevap

vermiyor.

Gözlerimi açmak istiyorum. Ama o kadar ağır geliyorlar ki buna değmez. Onları açmaya çalışıyorum; gerçekten. Ama çok ağırlar. Lanet olsun. Ağırlar. Vazgeçtim, iç çektim ve yuvarlandım.

Acı vücuduma yayılıyor. Ayak parmaklarımdan kulaklarımın tepesine kadar. Büyük bir acı yumağı gibiyim. Gözlerim kolayca açılıyor.

"Ah! Kahretsin!" Ve olduğum yerde kalmayı tercih ediyorum, sırtüstü yatıyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnumdan nefes almaya odaklanıyorum. Hiç hareket etmezsem, hiçbir şey acımaz. Mükemmel çözüm. Ancak gözlerim kapalıyken zihnimde görüntüler beliriyor. Patrick Cassel. Çamur. DD. *Tanrım, DD.*

Bilinç akışı durmuyor. Düştük. Bacağım. Hastaneye. Hastaneye geri dönüş. Gözlerimi açıyorum ve tanımadığım odaya bakıyorum. "Mothereffer."

Cole Harding.

Puslu anılarımı gözden geçirirken inliyorum ve yorganı yüzüme çekiyorum, açıkça onun pazuları hakkında yorum yaptığım yere geldiğimde içimden biraz ölüyorum. *Bundan* sonra onunla nasıl yüzleşeceğim? Diğerimiz yokmuş gibi davranmakta çok iyiydik. Mükemmel bir çözümdü. Bu strateji bir yıldır mutlak bir başarıydı. O burada yaşayacak olsa da bunu sürdürebileceğimizi umuyordum. Planım buydu. Bir planım olmasını seviyorum.

Ama şimdi çöp oldu. Çünkü onun evinde uyuyorum ve sezonum çöpe gitti.

Kabusumu yaşıyorum.

Başımı talihsizliğime sallıyorum ve dilimi ağzımın üst kısmına vurarak kuru, pamuksu hissin yerine biraz tükürük salgılamaya çalışıyorum. Bir içkiye ve dişlerimi fırçalamaya ihtiyacım var. Yatağımın başucundaki masaya baktığımda dolu bir bardak su görüyorum. O kadar çok istiyorum ki, hareket etmeye değer olduğuna karar veriyorum. Kendimi kocaman bir çürük gibi hissetsem de, yatak başlığına yaslanmak için yer değiştiriyorum. Üzerime çöken acının ağırlığı neredeyse nefesimi kesiyor. Her yerde ve zonkluyor.

Ama o bardağı dudaklarıma götürdüğümde ve o ilk su damlasını tattığımda, buna değdiğini biliyorum. Acı yoksa kazanç da yok. Ama cidden, ağrı kesicilerim nerede?

Saklanmak istiyorum. Aptal, yakışıklı kaşları ve mideme komik şeyler yapan büyük pazularıyla Cole'la yüzleşmek istemiyorum. Bu hiç adil değil. Tamamen kırılmış durumdayım ve şimdi bir yıldır kaçtığım adamlarla yüzleşmem gerekiyor.

Evren acımasız, ama tüm vücudumda devam eden bu ağrı daha da kötü.

Ağrı kesicilerin cazibesi, Cole'dan kaçmak için bütün gün yatak odasında saklanma isteğimden daha güçlü, bu yüzden bacaklarımı yavaşça

Yatağa girerken biraz soluklanıyorum ve sonra her adımda yüzümü buruşturarak yürüme alçımınla ana yaşam alanına çıkıyorum.

Bir yerlerde bir şişe ağı kesici görmeyi umarak mutfak adasına doğru topallıyorum. Burada yaşayan biri varmış gibi bile görünmüyor. Her şey steril, her tezgah tertemiz, yere atılmış bir cüzdan ve anahtar ya da geride bırakılmış bir su bardağı bile yok. Belki de gitmiştir? Bu ihtimal kalbimi hoplatıyor. Bu ideal olurdu. O zaman bir ay boyunca tek başıma ata binemeyeceğim için tam bir sinir krizi geçirebilirdim-

"Neden ayaktasın ve etrafta dolaşıyorsun?" Cole'un soğuk sesi sırtıma çarpan buz gibi bir su gibi. Şok edici ve nahoş. Beni nefessiz bırakıyor. Bu yüzden donup kalıyorum, arkamı dönüp ona bakmak istemiyorum. Çünkü ne göreceğimi biliyorum. Ve hoşuma gidecek olmasından nefret ediyorum. *Sadece onun kişiliksizliğine odaklan ve iyi olacaksın. Bebek gibi davranma.*

Bir elimi tezgahın üzerinde tutarken sertçe, yavaşça dönüyorum. Aslında kendimi destekliyorum. Tekrar gözlerinin içine bakacaksam tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Neredeyse granit gibi, griler ve gümüşlerden oluşan bir mozaik olan zeki gözler, sanki beni göndermek için hangi boyutta bir kutuya koyması gerektiğini görmek için beni ölçüyormuş gibi vücudumun üzerinde geziniyor.

"I . . . Biraz ağı kesiciye ihtiyacım var."

Cole homurdanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Evin ön girişinde duruyor, kapı açık ve arkasından güneş parlıyor. Güneş ışınlarının vahşi formunun etrafını sarma şekli onu parlayan bir silüet gibi gösteriyor. Bana bir güneş tutulmasını hatırlatıyor ve onlara bakmamanız gerektiğini biliyorum. *Tehlikelidir.*

Gözlerimi kırıştırarak ve dengemi bulmaya çalışarak başımı başka yöne çeviriyorum. Bacağımdaki zonklamaya odaklanmaya çalışıyorum ama onun varlığında bu zonklama hafifliyor çünkü bedenim onun ortaya çıkardığı diğer tüm duygulara odaklanıyor. Utanç, üzüntü, özlem. Bunu bana hala yapabiliyor olmasından nefret ediyorum, bu yüzden acıya odaklanıyorum, onu tekrar yukarı çekmeye ve bir kalkan gibi etrafıma sarmaya çalışıyorum. Daha iyi hissetmek istiyorum ama bunun Cole Harding'e baktığım için olmasını istemiyorum.

Bu, adamın karşı koyamadığım bir uyuşturucu olduğunun canlı kanıtı. Ama bağımlılığımı bir kez bıraktım ve artık daha güçlüyüm. Farklı bir yoldayım, onun bana katılamayacağı bir yolda. Çok fazla komplikasyon olur. Eskisinden bile fazla.

Kürek kemiklerimi birbirine sıkıştırıp çenemi dışarı çıkarıyorum. "Neredeler Cole?"

"Buzdolabının üstündeki dolapta."

Kışında "Vancouver" yazar çok büyük bir eşofman altı ve göğsünde Orca balinası olan büyük boy bir tişörtten başka bir şey giymiş olmayı dileyerek ondan uzaklaşmak için dönüyorum. Hastaneye ambulansla gittim ve söylememe gerek yok, kıyafetlerim çamur içindeydi. Bu küçük tatlı kıyafet de Billie'nin hediye dükkanından benim için aldığı şey. *En azından temiz.*

Buzdolabına bakıyorum ve sonra üstündeki dolaba bakıyorum. İlaçları bilerek benim ulaşamayacağım bir yere mi koymuştu?

"Ona ulaşamıyorum," diye sıkılı dişlerimin arasından homurdanıyorum, bilerek ona bakmıyorum. Soğukkanlılığım hızla yıpranıyor ve tedirginliğim korkuyla karışıyor. *Bütün bir ay boyunca. Belki daha da fazla!* Şimdi bana bu şans verdiğine göre, tek istediğim yarışmak. Kazanmak. Kendimi kanıtlamak. Cole Harding ile aynı evde yaşamak için bir ay izin almak değil.

"Biliyorum," diyor basitçe, ses tonunda en ufak bir mizah izi olmadan. *Pislik.*

Başım ona doğru kayıyor ve gözlerimin yuvalarında genişlediğini hissediyorum, dudaklarım neredeyse acı verici bir şekilde birbirine çarpıyor. Böyle şımartılmış hissetmekten *nefret ediyorum.* "İndir onları. Şimdi."

Kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, hala bana soğukkanlılıkla bakıyor, ama şimdi gözleri dudaklarıma odaklanmış durumda. Bana yardım etmek için tam olarak harekete geçmiyor ki bu daha da çileden çıkarıcı. Çaresiz hissettirilmek dünyanın en kötü duygusu ve erkeklerin bunu bana yapmak gibi kötü bir alışkanlığı var. Küçük ya da sessiz olduğum için mi bilmiyorum ama bu beni ateşliyor. Babam ve erkek kardeşlerim, küçük kız kardeşimi el üstünde tutmanın gerçek bir ataerkil saçmalık olduğunun farkında bile olmadan bunu bana yaptılar. İyi niyetli olsalar bile bana iyilik yapmıyorlardı ve sonuçta bu yüzden kendi başıma yola çıktım. Ama Cole... bunu sadece bir pislik olmak için yapıyor. Güç gösterisi yapmak için. Ve varlığımın her zerresiyle bundan nefret ediyorum. Buna katlanmayacağım.

"Sen *bu* hale gelmişken Vaughn nasıl böyle bir beyefendi oldu anlamıyorum." Elimi umursamazca vücudunda gezdiriyorum, gözlerinin parlayışını ve dişlerini sıkarken çenesinin titreyişini izliyorum. "Ben kendim alırım." Büyük çiftlik masasına doğru topallayarak bir adım atıyorum, bir sandalyeyi dolapların arkasına sürüklemeyi ve ilaca ulaşmak için üzerinde durmayı planlıyorum.

Ama ben daha oraya varamadan, "Violet. Dur." dedi.

Kafamı kaldırdığımda, havadar çiftlik evini emin adımlarla geçiyor ve yanıma gelmeden önce adanın karşı tarafını dönüyor. Boyu 6'1" ya da 6'2" olmalı, tabii ki dolaba kolayca ulaşabiliyor.

Oturduğu yerden küçük turuncu hap şişesini çıkarıyor, etrafı bir sürü vitamin ve takviye şişesiyle çevrilmiş gibi görünüyor. Ne olabileceklerini görmek için boynumu eğiyorum, etiketleri okumaya çalışıyorum, sonra da ağzımdan "Hazır oraya çıkmışken kendine biraz mutluluk hapi al" cümlesi dökülüyor.

Ağrı kesicileri kasap adasına koymadan önce yavaşça -neredeyse çok yavaş- bana dönüyor. Onları yere çarpmasını bekliyorum, ama hareketleri yumuşak ve sessiz -dürüst olmak gerekirse biraz sinir bozucu.

Adamla bir yıl boyunca ileri geri yazışmış olmam onun tavırlarını bildiğim anlamına gelmiyor. Aslında onun hakkında çok az şey biliyorum. Hiçbir zaman açık sözlü olmadı ve hesabımdan kalıcı olarak çıkış yaptıktan sonra, çoğunlukla konuşacak birine ihtiyaç duyan yalnız bir genç kızla birlikte oynadığını fark ettim. Ve inmek için. *Bir kere.*

"Eğer burada yaşayacaksam, biraz yatırım yapmam gerekebilir."

Bu bir şaka mıydı? Dürüstçe söyleyemem. Yüzüne bakıyorum, yüz hatlarında bir espri izi arıyorum ama bulamıyorum. Bulduğum şey, kalın sağ kaşını kesen ve saç çizgisine kadar uzanan ince beyaz bir yara izi. Daha önce hiç fark etmediğim bir şey çünkü ona yakından hayran olma şansım hiç olmamıştı. Ve ona hayranlık duyuyorum, çünkü çok seksi. Dedikleri gibi, kadınlar tarafından tasarlanmış bir erkek. Sağlam ve sert, özüne kadar erkeksi. Bir kızın canına okuyabilecek gibi görünüyor. Nabzımı hızlandıran bir düşünce.

"Özür dilerim. Bunu biliyorum... biz..." Kelimelerle oynarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Uzaklara, ön pencereden yeşil tepelere doğru bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Önümüzdeki bir ay boyunca gerçekliğim bu olamazdı; olamazdı işte. "Neden benimle yaşamak istemediğini anlayabiliyorum. Önümüzdeki kısa süre için kalacak başka bir yer bulacağım."

Bir bardak almak için arkasını dönüyor. "Git otur." Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum ama oturmak kulağa çok cazip geliyor ve bunun benim öleceğim tepe olmadığına karar veriyorum. En azından bugün değil. Tek istediğim biraz su ve biraz ağrı kesiciyken olmaz.

Koltuk değneği kullanmam gerektiğini bildiğim halde, kaburgalarım ve omuzlarım bu şekilde ağrırken bunu nasıl yapacağımı bilmediğimden, adanın etrafında yavaşça hareket ediyorum. Kendimi tezgâhtaki basit ahşap tabureye attıktan sonra, onun musluğu açıp bardağı doldurmasını izliyorum.

Kıçına bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Eşofman havası değil ama yine de giyiyor ve iyi giyiyor. Bilekten daralıyor ve

Beline kadar sımsıkı. Tekrar bana döndüğünde dudaklarımı birleştiriyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirebilmek için saçlarımı bir omzumun üzerinden çekiyorum.

Bardağı kaldırıp kokladıktan sonra, "Al," dediğine ve adanın öbür ucundan bana doğru kaydırduğuna yemin edebilirim. Eli bardağı içine alıyor. Elinde bir çocuk bardağı gibi duruyor.

Tamamen bıraktığında suyu alıyorum, parmaklarının benimkilere değmesi riskini almak istemiyorum ve sonra hap şişesine uzanıyorum. Şişenin üzerindeki talimatları okudum. Her altı saatte bir iki hap diyor. "Sanırım bir tane alacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Muhtemelen iyi bir fikir."

Gözlerim onunkilere kaydı. *Dick*. Şimdi iki tane almak istiyorum ki söylediği şeyi yaptığımı görüp tatmin olmasın.

Üstünü kabaca çeviriyorum ve kapağı tezgâhın üzerine atıyorum. "Gerçekten fikrini sormadım, değil mi?" Bir tanesini avucumda sallayıp ağzıma geri atıyorum.

"Hayır. Ben sadece pazı sağlamak için buradayım," diyor Cole ve ben donup kalıyorum. Ona ters ters bakarken dilimde eriyen kireçli hapın acı tadı ağzımı dolduruyor.

Utanç göğsümde alevleniyor ve gözlerim onun yönü dışında her yere dalarken sessiz bir şekilde "Özür dilerim" diye fısıldamadan önce kendimi biraz su içmeye zorluyorum.

"Ne için?" Karşıdaki tezgâhın kenarına yaslanıyor ve sanki beni oracıkta yakmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Bakışları sinir bozucu.

Ama ona böyle düşündüğümü belli etmek istemiyorum, bu yüzden dik oturuyorum ve ellerimi ahşap tezgâhın üzerine koyuyorum. "Dün gece için. Kendimde değildim. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Şimdi sırtarak dolgun ağzını süslüyor ve bakışları soğuk bir ilgisizlikten ... başka bir şeye ... dönüşürken, gözleri vücudumun üzerinde geziniyor ve arkalarında bir sıcaklık izi bırakıyor. "Ben öyle hatırlamıyorum."

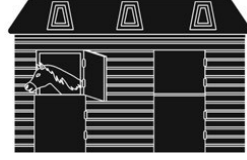
Parmaklarım soğuk su bardağının etrafında nabız gibi atıyor. *Bunu ona atma. Sen bir yetişkinsin. Uzaklaş.*

"Dediğim gibi," diye ters ters bakıyorum ona, ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sesimi mümkün olduğunca eşit tutarak irkilmemeye çalışıyorum, "sen farkına bile varmadan yakandan düşmüş olacağım."

Sonra dönüp topallayarak boş odanın güvenliğine geri dönüyorum. Özel olarak üzölmek istiyorum.

OceanofPDF.com

COLE

TELEFONUMUN SESİNİ DUYUYORUM ama elime almadan önce son deadlift setimi tamamlıyorum.

Pretty_in_Purple size bir mesaj gönderdi.

Belki kız fikrini değiştirmiştir? Muhtemelen hayır ve onu suçlamıyorum. Böyle bir mesajı her gönderdiğimde kendimi yağlı hissediyorum, sanki duş almam gerekiyormuş gibi. Pespaye biri gibi görüldüğümü biliyorum ve bundan nefret ediyorum. İnternette sürüngenler olduğunu da biliyorum ve onlardan biri olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama bu düzenleme benim için işe yarıyor. Bana istediğim mahremiyeti ve arzuladığım arkadaşlığı sağlıyor.

Sayılır.

Bildirimi kaydırarak açıyorum.

Pretty_in_Purple: *Bunu kaç kızla yaptın?*

Tanrım, bu kızın bir sürü sorusu vardı.

*Birkaç tane. **Pretty_in_Purple:** Yani ...*

*üç mü? **Golddigger85:** Onun gibi bir şey.*

Yazdıkça ekranda üç nokta beliriyor ve ardından mesajı açılıyor.

Pretty_in_Purple: Sanırım sohbet için burada kalmadılar.

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Haksız değil. Hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmakla suçlanmadım.

Golddigger85: Hayır, ben izlerken onları hayatlarının en iyi orgazmlarına ikna ettiğim için burada kaldılar.

Noktalar yuvarlanır ve durur. Yuvarlanıyor, duruyor. Tekrar yuvarlanmadan önce birkaç vuruş bekliyorum.

Pretty_in_Purple: Oh.

Evet. Oh. Hala ilgilenmiyor musun?

Pretty_in_Purple: İnternet orgazmlarında mı? Hayır, ben iyiyim. Onları kendi başıma halledebilirim.

İnledim. O fotoğraftaki soluk ipeksi teni, pembe külotunun altında, amının dudakları arasına hafifçe sıkışmış olanı düşündüm. Parmaklarının dantel üçgenin altından kaydığı düşüncesi.

Kendimi eşofmanlarıma göre ayarlıyorum. Sanki bu kız ne kadar seksi olduğunun farkında değil gibi, bu da benim daha çok hoşuma gidiyor.

Pretty_in_Purple alay ediyor ve bunun farkında bile değil.

Hava kapsüllerimi öfkeyle kulaklarıma sokuyorum. Bugün zaten çalışmıştım, ama bir tane daha yapacağım. Başparmağımı dörtlü kasıma sokup aşağı doğru sürüklüyorum, artan ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Egzersiz, bu his her neyse onunla baş edebilmek için sahip olduğum tek mekanizma. Trixie bana bunu dile getirmemi söylerdi ama duyguların hakkında konuşmak ordunun bana özel bir operatör olarak öğrettiği şeylerin bir parçası değil.

Görünürde spor salonu olmadığı için koşuyorum. Şınav çekiyorum. Mekik çekiyorum. Biraz tuğla ya da başka bir şey bulabilirsem, muhtemelen kendime biraz ağırlık da bulabilirim. Arka yollara girdiğimde çakıllar ayaklarımın altında çıtırdıyor; hava taze ve yabancı kokuyor, arazinin içinden geçen serin nehrin aşağısındaki siltli kayalar gibi. Nisan ayında olmamıza rağmen Cascades'in tepesinden henüz erimemiş kar gibi.

Kendime şehir merkezindeyken karşılaştığım egzoz kokusunu ve korna seslerini özlediğimi söylüyorum. Ama sanırım yalan söylüyor olabilirim. Artık bunu söylemek zor. Bildiğim tek şey, hareketin bir armağan, asla hafife alamayacağımız bir özgürlük olduğu. Vücudunuz, şekli veya boyutu ne olursa olsun, sizin için inanılmaz şeyler yapan bir beygirdir. Artık yapamayana kadar farkına bile varmadığınız basit şeyler.

Bu da demek oluyor ki Violet'in sakatlığı yüzünden kendini kapana kısılmış hissettiğini biliyorum. Belki henüz farkında bile değil. Ama ben farkındayım. Ve bu konuda bilge ve anlayışlı olmak yerine, ben ... bendim.

O hışımla çekip gittikten sonra, hasarın çoktan verildiğinden emin olmama rağmen, dolaba ulaşabilmesi için gidip depodan bir basamaklı tabure aldım. Bunu ona kasıtlı olarak yaptığımı düşündü, bu yüzden bir uzvun dışına çıkacağım ve Violet Eaton'ın iyi kitaplarında olmadığımı tahmin edeceğim.

Kollarımı pompalıyorum ve daha hızlı koşuyorum, altımdaki zemini yiyip bitiriyorum, ter içinde kalıyorum. Ben bile kişiliğimden kaçmak istiyorum.

Bunu Violet'e nasıl telafi edebilirim? Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyorum, ama işin aslı şu ki, o zamandan beri bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şey. Hatırlayamıyorum bile. Hilary ve ben kesinlikle hiç arkadaş olmadık. Zengin çocuklarının seks arkadaşlarıydık. Sonra ben göreve çıkmaya hazırlanan bir asker oldum. Ve sonra nişanlandık.

Peki ya temelli döndüğümde? Biz zehirliydik.

Yıllarca o zehrin içinde piştim. Köşeyi dönüp tanımlanamayan başka bir yola girerken kendimle alay ediyorum. *İyi denemeydi ihtiyar, hâlâ demleniyorsun. Doymuşsun.*

Violet benim saçmalıklarımla lekelenmeyi hak etmiyor. Bunların hiçbirini o istemedi ve duygularını incittikten sonra hayatını biraz daha kolaylaştırmak beni öldürmezdi. Çünkü onu incittiğimi *biliorum* -kasıtlı olarak değil- ama ona daha fazlasını veremezdim. Ona istediğini veremedim. Bırakın görüntülü konuşmayı, yüz yüze soyunacak kadar bile cesur değildim. O gece benden devralmamı, ona ne yapacağını söylememi istemişti, *çok ateşliydi*. Çok sıcaktı. Bunu yaptığım diğer tüm zamanlardan daha sıcaktı, muhtemelen

Birbirimizi tanımaya başladık. Onun güveni o anda benim için bir anlam ifade ediyordu. Violet'e karşı anlam veremediğim şeyler hissediyordum.

Ama hepsi buydu: bir an. En azından benim için. Şimdi en azından ona karşı bir pislik gibi davranmayabilirim. Bunu yapmaya çalışmıyordum bile. İstesem de istemesem de hep öyle oluyor. Ve genelde nasıl algılandığım umurunda olmaz. Bu bana yakışmaz. Yine de yardımcı olmaya çalışabilirim. Bu beni öldürmez ve Trixie kesinlikle onaylardı.

Nefeslerim kesik kesik çıkıyor ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama vücudum ilk antrenmanımdan dolayı yorgun. Kuşluk güneşi bu kadar iç kesimlerde beklediğimden daha sıcak, bu yüzden duruyorum, ellerimi başımın arkasında birleştirip göğsümü geriyorum, yavaşça dönüp yoğun ağaçlı hendeklere bakıyorum. Yılın bu zamanında tüm yapraklar canlı, neredeyse neon yeşili. Büyüyüp daha koyu bir renk almadan önce hepsi taze ve yeni.

Derin bir iç çekerek bedenimi harekete geçmeye zorluyorum. Akıl her şeyden üstündür. Ve yorgun hissetmek önemli değil. Yürümeyi tercih etmeme rağmen kendimi geri koşturmak zorlayarak devam ediyorum.

Adımlarımı hızlandırdığımda Violet'in yüzü gözümün önüne geliyor. Dolaba ulaşamayacağını anladığında yaptığı yüz. Yanaklarındaki pembe leke. Yuvarlak mavi gözlerinin canlı bir tel gibi parlaması. Küçük beline sığdırmak için kıvrım kıvrım giydiği o aptal eşofman altı. İçimdeki şeytani taraf gülmek istiyordu çünkü ayağını yere vuran küçük bir Tinkerbelle benziyordu ama iyi tarafım kesinlikle ürperiyordu. Bunu yapmak istememiştim. Bunu düşünmemiştim bile. Hapları ait oldukları yere, diğer vitamin ve takviyelerimin yanına koydum. Tezgâhın rastgele şeylerle dolmasına gerek yoktu.

Ciğerlerimin ve baldırlarımın yandığını hissedene kadar daha çok koşuyorum. Zihnim boşalana kadar.

Hayatımın bu saçmalıklarla darmadağın olmasına ihtiyacım yok.

Kapıdan içeri girdiğim anda Violet'in daha önce oturduğu tabureden bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum. Ağız hareket ediyor ama kulağımdaki müzik o kadar yüksek ki onu duyamıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu muhteşem bir şey. Bu numarayı daha sonra hatırlamam gerekecek.

Bir elimi kaldırarak şu anda her ne hakkında konuşuyorsa onu durdurmaya çalışıyorum. Sakince "Neden bahsediyorsun?" diye sorarken kürek kemiklerimin arasından bir ter damlası süzülüyor.

Alt dudağı sarkıyor ve omuzları bir i çekişle düşüyor. Tedirginliğı dalga dalga yayılıyor. "Burada kahve yok."

"Biliyorum," diyorum, ayakkabılarımı çıkarıp rafa yerleştirdikten sonra bir bardak su almak için eve giriyorum. "Kahve bir koltuk değneğidir; vücudunuzu enerjiniz olduğunu düşünmesi için kandırır."

Tezghi sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Kandırılmak istiyorum. Hayır. Kandırılmaya *ihtiyacım* var." Tabureden yavaşça kayıyor. "Kahve almak için ahıra gidiyorum. Nerede kalacağıma karar vermeliyim," diye söyleniyor, "nk sizinle kalmanın yanlış yanları arasında kahvenin olmaması en rahatsız edici olanı."

Ellerimi kalçalarımaya koyup inliyorum ve başımı tavana doğru kaldırıyorum. "Violet."

"Koltuk değneği. Ezilmiş bacağımla ilgili bir tür kelime oyunu mu bu?" diye devam ediyor topallayarak.

"Violet."

Sırtı bana dönük, ayağını buraya bıraktığı parmak arası terliğin içine sokmaya çalışıyor ve kulağı "ok yüksek ve kudretli" gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor.

Ben de dikkatini gerçekten çekebilecek bir şey seçtim. "Güzel eşofman altı."

Üzerimde yle hızlı dönüyor ki ne kadar yaralı olduğunu anlayamazsınız. "şaka mı yapıyorsun?"

Sözünü kestim. "Violet. Seni kahve almaya gtreeğim. Zaten marketten bir şeyler almam lazım."

şimdi bana sadece göz kırıyor, yüz ifadesi öfke ve inançsızlık arasında gidip geliyor. Narin enesi kısa bir baş sallamayla düştüğünde, yanına yaklaşıp anahtarlarımı kancadan alıyorum ve onu n kapıdan dışarı çıkartıyorum.

"Koltuk değneklerini ister misin?"

n merdivenleri bir bacağı alıda düz duracak şekilde beceriksizce çıkıyor ve harekete uyum sağlamak için korkuluklara yaslanıyor.

"Hayır." Neredeyse bana hırılacaktı. "Bana bu konuda da mı ders vereceksin?"

"Hayır." Merdivenlerden koşarak indim ve onu arkamda bırakarak siyah kamyonetime yöneldim. "Sen bir yetişkinsin ve vücudunu en iyi sen tanırsın."

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve orada bekledim.

Violet ilerlerken bana şüpheyle bakıyor, belli ki hâlâ kızgın. "Ne yapıyorsun?" Ses tonu suçlayıcı.

"Kapıyı senin için açık tutuyorum." Gerçekten neredeyse gözlerimi deviriyordum. *Ne çok soru var.*

Kamyona yaklaşırken homurdanıyor, nasıl bineceğini düşünüyor ve eğer yardım istemezse ona yardım etmeyeceğim. Bu kadarını açıkça belirtti. Yazışarak geçirdiğimiz bir yılda Violet hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da inatçı olduğudur. Ona neredeyse hiçbir şey vermedim ve beni biraz rahatlamaya zorlayana kadar başımın etini yemeye, daha fazlası için geri gelmeye devam etti. O zamanki kişiliğimden etkilenmemişti.

Ve bunu bilmiyordum. Kamyona tırmanıyor. Zarif bir hareket değil ve kendini kabine çekerken, üzerinde "Vancouver" yazan yuvarlak poposunu gözümün önüne getiriyorum. Parmaklarım yanımda titriyor, ileri uzanıp onu desteklemek için can atıyorum. Onun çırpınısını izlemek göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Sonunda oturduğunda, kapıyı çarpıp kamyonu döndürüyorum, sürücü tarafına geçiyorum ve motoru çalıştırıyorum, böylece bu işi halledip bitirebiliriz. Garaj yolundan çıkarken, sanki onu çakıllı bir yolda sürebileceğime bile güvenmiyormuş gibi arabanın koluna uzanması gözümünden kaçmıyor.

Artık beni bu kadar az düşünmesi canımı sıkıyor. Bir zamanlar aramızın iyi olduğundan oldukça eminim.

Ana yola çıktığımızda ona bir kez daha bakma şansı buluyorum ama o başını çevirmiş, pencereden dışarı bakıyor, ben yolda hızla ilerlerken yanımdan geçen yeşil tarlaları seyrediyor. Saçlarının gümüşü bir rengi var, sanki sırtından aşağıya doğru akan güneşin aydınlattığı serin bir dere gibi. Düşüşünden kalan çamurla birlikte, ama zaten bu kadar zayıf bir zemindeyken bu konuyu açmanın akıllıca bir şey olacağını sanmıyorum.

Ayrıca, bu hoşuma gitti. Violet hastane eşofmanlarıyla, makyajsız ve saçında çamurla kapıdan çıktı çünkü kahve içmek istiyordu. İnsan içine çıkmak için saatlerce süslenmedi ve yine de güzel görünüyor. Kadınsı, zarif, neredeyse bir Elf.

Kafasına kuş pisliği bulaşmış bir fotoğrafını gönderdiğinde saçlarıyla ilgili bunu not ettiğimi hatırlıyorum. "Bugün büyük bir doz iyi şans aldım!" demişti.

Hatırladıkça yanaklarım seğiriyor. O zamanlar beni güldürmüştü ve sonra göğsümü ağrıtmıştı. Hala en son ne zaman

böyle gülümsediğimde. Saçında gerçek bir bok vardı ve tek yapabildiği gülmek ve bunun getirebileceği iyi şans hakkında yorum yapmaktı.

Bu, sadece arzulayabileceğim, bardağın dolu tarafını gören bir tavır. Ama bu süreçte onun bardağını devirmeme gerek yoktu. Bu sadece aptalca bir hareketti. Pislik olmak istemiyorum. *Daha iyi* olmak istiyorum.

"Taşınmana gerek yok." Sessizliği aniden bozuyorum ve ön camdan dışarı bakıyorum, sertçe, sanki burada bir tarlanın ortasında ilginç bir şey varmış gibi. Spoiler uyarısı: yok.

Ona doğru bakmamak için elimden geleni yapmama rağmen gözlerini üzerimde hissediyorum. Bakışları beni bir dövme tabancası gibi delip geçiyor. Keskin bir iğneleme hissi, ardından derinlere akan bir sıcaklık.

"Yine de beni orada istemezsin."

Sesli bir şekilde iç çekiyorum ve parmaklarımı deri direksiyonun etrafında gezdiriyorum. İstemediğim şey onun içimde uyandırdığı tüm duygular. Her gün ona bakmak ve ona dokunabilmeyi ya da onun bana dokunmasına izin vermeyi dilemek zorunda kalmak istemiyorum, çünkü sahip olmanıza izin vermediğiniz bir şeyi istemek tam bir işkence. "Bu doğru değil."

Bana bakarken başını eğiyor. "Bu garip bir durum. Garip bir durum. Kızgınsın. Anlıyorum."

Buna cevap vermeme gerek yok. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Tuhaf ve garip kelimesi bunu karşılamıyor bile. İnternette isimsiz olarak bana çıplak fotoğraflarını göndermesini istediğim kız mektup arkadaşım ve dostum oldu. (Bunu ona hiç söylemedim.) Beni terk etti ve şimdi aile çiftliğinde ağabeyimin yanında çalışıyor.

Bu çok tuhaf, olan bu.

Kızgın mıyım? Evet. Kendime kızgınım.

"Yolundan uzak duracağım. Eve gitmek dışında nereye gideceğimi bilmiyorum. Orada olduğumu bile bilmeyeceksin."

Bir şekilde bundan şüpheliyim ama içten içe onun gitmesini de istemiyorum. Her zaman yalnız olmamak beni rahatlatıyor. "Tamam."

"Tamam." İç geçiriyor, biçimli dudaklarında küçük bir gülümsemeyle deri koltuğa geri yaslanıyor.

Sadece birkaç dakikalığına sessiz. Zayıf barış anlaşmamız onun meraklı tarafının önünü açmış gibi görünüyor.

"Neden Golddigger85?"

Rahat davranmaya çalışıyorum ama bu konuda konuşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Aramızda olanlar hakkında. Bu çok ... şey, hala acıyor. Bu yüzden deniyorum

aptalı oynamak, belki düşürür diye dua etmek.

"Ha?" Ruby Creek'in ana caddesine döndüğümüzde dikkatim dağılmış bir şekilde homurdanıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla Ana Cadde deniyor. Bir tür zaman tüneline sıkışmış gibi görünen bir yerde hüzünlü küçük bir sokak. Yolun her iki yanında bir bar, bir kahve dükkanı, bir bakkal/içki/donanım mağazası, bir banka ve birkaç dükkan daha sıralanıyor. Daha uzağa gidebilir ve ihtiyacınız olan her şeye ve daha fazlasına erişebilirsiniz, ancak burası Ruby Creek. Çocukluğumdan bu yana tek bir şey bile değişmedi. *Bu çok garip.*

"Ekran adı." Etrafımdan bana baktığını görebiliyorum. "Neden bunu seçtin?"

Burada hız sınırı neden bu kadar düşük? Bunun bitmesini istiyorum.

"Çünkü ben bir maden şirketi işletiyorum. Altın için kazıyoruz. Ben 1985 doğumluyum."

"Huh." İşaret parmağını dudaklarına değdiriyor, platin saçlarının gevşek bir parçası pembe yanağına yaslanıyor.

"Neden 'huh'?"

"Sanki para ya da başka bir şeyin peşindeymişsin gibi geliyor. Bilirsiniz, Kanye şarkısı gibi. Bu biraz komik."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, ağzımı düz bir çizgi haline getirmeye çalışıyorum. Garip bir nedenden ötürü, hesabı oluşturduğumda bu isim beni kıkırdatmıştı. Şimdi ise tek yaptığı bana onu hatırlatmak.

"Neden kendi adını seçtin?" İsmi yüksek sesle söylemek istemediğim için soruyorum.

Yanlarından geçip gittiğimiz mağazalara bakarken kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Mor benim rengim sayılır."

Sadece bir anlığına ona bakıyorum. Kan bacaklarımın arasına hücum etmeden önce dayanabildiğim tek şey bu. Ama gözlerimi tekrar yola çevirdiğimde, zihnim o kızarıklığa takılıyor. Benim için nasıl kızardığını hatırlıyorum. *Daha çok pembeler içinde güzel gibi.*

Aman Tanrım. Bu kamyonetten çıkmam lazım.

Park yeri bulmak kolay, bu yüzden yerel kahve dükkânı The Country Grind'in önündeki açılı bir park yerine çekiyorum. Violet kapısını açmış ve ben yanına gidmeden kayarak dışarı çıkıyor. İniltisini duyuyorum ve sonra yere düştüğünde nefes nefese kalıyorum. Yaltaklanıyorum. *Ne kadar inatçı.*

Onu kucağıma alıp taşımak yerine girişe doğru yürüyorum ve kapıyı açık tutuyorum.

Tek kaşını kaldırarak yanımdan topallayarak geçti. "Bu beyefendi çok tatlı."

Şirin mi? Bana hiç böyle dendiğini hatırlamıyorum. Mesafeli. Huysuz. Hatta ürkütücü. Başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum.

"Selam, Macy!" Violet diyor.

"Tatlım!" diye gürlüyor tezgâhın arkasındaki düzgün vücutlu kızıl saçlı kadın. "Kendine ne yaptın böyle?"

"Oh, bu mu?" Violet, yanında durduğum yerden bana bakarken dudağını dişliyor. "Ufak bir dökülme. Önemli bir şey değil. Kısa süre içinde geri döneceğim."

"Bebeğim," diye devam ediyor orta yaşlı kadın, "sana bir kurabiye ve kahve getireyim. Bu yardımcı olacaktır."

"Peki ya sen, sevgilim?" Bu evcil hayvan isimleri. Çok acımasızlar. Neyse ki Violet araya giriyor ve beni bu sorgulamadan kurtarıyor. Ya da belki de Macy'yi benden kurtardı. Kim bilir?

"Boş ver onu. O kahveye inanmaz."

Macy, eli sahte bir şokla köprücük kemiğinin üzerine düşerken gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. Bir elini ağzının yanında tutup Violet'e doğru komplocu bir tavırla eğilmeden önce gözleri takdirle vücudumda aşağı yukarı geziniyor ve beni kıvrandırıyor. "Böyle bir adam için görmezden gelebileceğim bazı kusurlar var."

Violet küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve porselen yanakları *tekrar* pembeleşirken gözleri endişeyle bana dikiliyor, benim içimde hissettiğim kadar rahatsız olduğu belli oluyor. Ben de sıkılmış gibi onlara bakıyorum ve işlerinin bitip bitmediğini merak ediyorum. İnsanların bana çok yakından bakmasından nefret ediyorum; Vaughn bu yüzden aile madencilik şirketinin yüzü.

"Zor bir kurabiye bu!" Macy kıkırdıyor ve sonra arkasını dönüp Violet'in siparişini hazırlamakla meşgul oluyor.

Kollarımı kavuşturarak etrafıma bakıyorum, rustik dekoru inceliyorum. Elinde gazetesıyla oturan yaşlı bir kadın bana gülümsüyor, "Günaydın" derken gözlerinin etrafındaki derisi kırışıyor.

Kaburgalarımda bir dürtme hissettiğimde ve Violet'in çatık kaşlarının bana baktığını görmek için aşağıya baktığımda, yerin belirli bir cazibesi olduğunu kabul etmekten nefret ederek değerlendirmeme devam ediyorum.

Fısıldayarak beni azarlıyor, "Az önce sana günaydın dedi."

Ona doğru eğildim. "Biliyorum."

"Ama sen onu görmezden geldin."

"Onu tanımıyorum." Küçük sapları sevmem. Ya da yabancıları. Ya da küçük kasaba insanların kendi işlerine nasıl bakacaklarını bilmediklerini. Eğer bunu davet etmezsem

burada geçireceğim zaman daha az rahatsız edici olacak. Kendimi daha önce de ulaşılmaz biri olarak kabul ettirdim ve insanları yeterince rahatsız ederseniz bunu başarmak gerçekten uzun sürmüyor.

Violet'in alt çenesi sanki şok edici bir şey söylemişim gibi açılıyor. "Bundan daha görgülü olmalısın Cole Harding. Sabahtan beri benim için kapıları aıyorsun."

"Beni azarlıyor musun?"

Kollarını kavuşturuyor ve meydan okurcasına tek kaşını kaldırıyor. İnce kolları göğüslerinin altında kıvrılırken kalçası dışarı fırlıyor ve ben de duruşunun göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığını görmemek için saçlarındaki çamura odaklanıyorum.

Vücudu hâlâ aklımdan çıkmıyor. "Gerek var mı?"

Başını sallıyor.

Masadaki kadına dönerken içimden inliyorum, dışımdan ise daha çok dişlerini gösteren vahşi bir köpeğe benzediğinden emin olduğum bir şekilde gülümsüyorum. "Günaydın," diyorum açıkça, gözleri eğlenceyle dans eden Violet'e dönmeden önce.

Dudaklarını bir kahaahayı zapt eder gibi birbirine doluyor, sonra da göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bana vuruyor. Gerçek bir gülümseme. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

Tek düşünebildiğim, birinin bana en son ne zaman böyle baktığını hatırlayamadığım.

MENEKŞE

Her ne yaparsa yapsın, teklifini geri çevirdikten sonra dün cevap vermeyi kesti. Bütün kararları o verirken seni mastürbasyon yaparken mi izliyor?

Kulağa tuhaf geliyor. O zaman neden bunu düşünürken kalçalarını sıkıyorsun?

Benden etkileneceğini nereden biliyor? Ya da benim ondan? Neden bir insan bunu bir yabancıyla yapar ki? Bu adam gerçekten bir çeşit orgazm sihirbazı mı?

Telefonumu çıkardım, bu işin aslını öğrenmeye kararlıyım.

Pretty_in_Purple: *Neden birileri bu anlaşılmaya imza atar ki?*

Telefonumu yatağımın üzerine atıp sabah için giyiniyorum ve benimle hiçbir ilgisi olmadığı halde neden bunu çözmeye bu kadar takıldığımı anlamaya çalışıyorum. Yapacak değilim ya.

Telefonum çaldığında, onu almak için kendimi yatağa atıyorum. Pürüzsüz.

Golddigger85: *Hala beni düşünüyorsun, ha?*

Pretty_in_Purple: *Ya ben tam bir yağ suratlıysam? Yağ surat mı?*

Gözlerimi deviriyorum. Bu sözü kim bilmez ki?

Pretty_in_Purple: *Ama yüzlü. Resmimi beğendin ama ya tam bir yağ suratlıysam?*

Golddigger85: *Bana yüzünü göstermeni beklemezdim. Pretty_in_Purple: Tamam, Kaptan Literal. Ya tam bir yağ suratlıysan? Belki de yüzler benim için önemlidir. Malları internette isimsiz, yüz­süz birine göstermekten hoşlanacağımı sanmıyorum.*

Golddigger85: *Bundan emin misin?*

Kendimi onun istediği şeyi yaparken hayal ettiğimde, tahrik içimde zonklıyor, leğen kemiğimin içinde pır pır ediyor. Kamerada kendime dokunuyorum. Sesi nasıl olurdu? Başparmaklarım telefonumun ekranında gezinirken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Emin değilim ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Sadece sekse açım. Hepsi bu.

Pretty_in_Purple: *Evet.*

O cevap yazarken ekranda noktalar beliriyor ve sonra ekranda bir fotoğraf beliriyor. Bir selfie.

Peki ya şimdi?

Fotoğrafa dokunuyorum ve adamın mükemmel kare çenesindeki manikürlü koyu renk saçlarını inceliyorum. Yüzünün üst yarısını gölgeleyen bir şapka takıyor ve düz, belirgin burnunun üzerinde ne olduğunu gizliyor. Ne kadar yakınlaştırırsam yakınlaştırayım gözlerinin rengini bile göremiyorum. Bulunduğu yer loş ve neredeyse bir bodrum gibi görünüyor.

Muhtemelen cesetleri sakladığı yerdir.

Tekrar uzaklaştığımda, gözlerim diğer özelliklerinin gücüne göre neredeyse biraz fazla biçimli olan ağzına takılıyor. Güzel dudakları var, üstteki o mükemmel yay şekli. Parmaklarımı bıraktığımda, gömlek giymediği için başka birçok güzel özelliğinin de olduğunu fark ediyorum. Belirgin bir adam elması ile güçlü bir boyun. Büyük, yuvarlak omuzlar, telefonu tutarken kolunu uzattığı yerde görünen bir pazu çıkıntısı. Çekim kesiliyor

Göğsünün daha aşağısına inemedi kapaıyor, ama saçlarının serpintisini ve göğüs kaslarının arasındaki çizgiyi görebiliyorum.

Ağzım biraz kurudu. Golddigger kesildi. Ve birden kendimi garip hissettim. Telaşlandım. Bu yüzden, tıpkı erkek kardeşlerim erkek arkadaşları hakkında sorular sormaya başladığında yaptığım gibi konuyu saptırdım.

Pretty_in_Purple: *Tereyağı suratlıya bile şapka yakışıyor. İyi görüldüğümü mü söylüyorsun?*

Uygulamadan hızlıca çıkıyorum ve onu kotumun arka cebine atıyorum. Bu cevaplamak istediğim bir soru değil.

"TAMAM, DÖKÜL BAKALIM." Billie öne doğru eğiliyor, omuzları kulaklarına değiyor, yüzünde muzip bir ifade var. "Canavarla yaşamak nasıl bir şey?"

Billie ve Vaughn arazinin karşı tarafında bir kulübede yaşıyor ve burası rahatlığın timsali. Açık konsept, çıplak ahşap, büyük çatı katı yatak odası. Küçük ve sade ama çok seviyorlar ve onlara çok yakışıyor. Ayrıca, kapının hemen dışında atı DD'yi yakınında tutabileceği bir padok var. O iyi. Düşüş onu acıttı ve sonrasında biraz ürküttü ama Tanrı'ya şükür sağlıklı. Billie, ben tekrar hazır olana kadar yarışmayacağını söylüyor, o zaman kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz, aksi takdirde yarışları birbirimize daha yakın koşmak anlamına gelse bile. Bu arada, en sevdiği binici olan Billie ile antrenman yapmanın ve biraz dinlenmenin tadını çıkarıyor.

İkisinin sahip olduklarının yanına bile yaklaşmam. Arada sırada binmeme izin verdiği ve Billie'nin jokey olmak için fazla uzun olduğu için şanslıyım.

Bütün hafta gelmem için beni taciz etti. Beni şaraba boğdu ve şimdi üçüncü kadehteyiz. Sebebi *de bu*. Sonunda pes ettim çünkü bugün Cuma ve verandama bıraktığı ateşli aşk romanlarını okumaktan sıkıldım. Ve şimdi elime geçen *bu*.

Gözlerimi devirip "Snoopy kaltağı" diye mırıldandım. Sadece güldü ve ben de "Bu beni Belle yapar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kartopu savaşı mı yapacaksın ve o koca vahşiye aşık mı olacaksın?" Dünyanın en saçma şeyiymiş gibi kıkırdıyor ve ben de yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Aynı soruyu bana bir yıl önce sormuş olsaydınız, aşk acısı çeken bir ergen gibi iç çeker ve bir gün Golddigger85 ile tanışmayı hayal etmeye devam ederdim. Onun için özel olduğumdan, internette tanıştığı herhangi bir kız olmadığından o kadar emindim ki, yoksa asla bu kadar ileri gitmezdim. Yanak yakacak kadar ileri.

Bana öyle olduğumu hatırlattığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Hatırladıkça kalbim itiraf etmek istediğimden daha fazla acıyor. Beni incitti ve bunu ben yaptım. Onun verebileceğinden fazlasını istedim.

Başımı sallıyorum ve Billie'nin benim için doldurduğu kırmızı şaraptan bir yudum alarak karışık duygularımı büyük kristal çanın arkasına gizliyorum. Umarım.

"Onu bütün hafta neredeyse hiç görmedim. Uzun saatler çalışıyor. Benim de yapacak bir işim yok, erken kalkacak halim yok."

"Bu doğru değil. Birkaç günlüğüne gelip benimle ahırda takıldın."

"Bir sandalyede bacağımı bir kovaya dayamıştım. Ben kenarda somurtup dururken herkesin eğlenmesini izlemek zorunda kaldığım yerde."

Şimdi gözlerini devirme sırası Billie'de. "Şöyle düşün. İyileşme sürecinin dörtte birini tamamladın. Bu o kadar da kötü değil!"

Karşımdaki büyük pelüş kanepenin köşesine kıvrılmış, bacaklarını altına almış, rahat ve kaygısız görünen ona ters ters bakıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya, pozitif kalmaya çalışıyorum ama itiraf etmeliyim ki ... Bocalıyorum. Sıkıldım. Üzgünüm. Ve biraz kırgın hissediyorum, belki de kızgın. Bu benim kendimi kanıtlama sezonum olmalıydı.

"İyi misin, Vi?" Billie'nin kaşlarının arasındaki deri birbirine yapışıyor. Nefesim kocaman bir iç çekişle bedenimden dışarı fırlıyor. "Evet."

Buna inanmıyor. "Sorun nedir?"

Billie'yi strese sokmak istemiyorum. Benim için endişelenmesini istemiyorum ve o öyle bir anaç tavuk ki endişeleneceğini biliyorum. Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırarak, "Yok bir şey," diyorum.

Bana sert sert bakıyor. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Sanki iznim olmadan beynimi didik didik ediyor. "Cole bir şey mi yaptı?"

Yere bakıyorum ve işaret parmağımı şarap kadehimin kenarında gezdirirken homurdanıyorum.

"Violet," diye sızlanıyor, "bana aranızda ne olduğunu söyleyecek misin? Bu konuda yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum ama bu beni gerçekten öldürüyor. Yetişkin olmak gerçekten çok zor."

Kaşlarım şüpheyle havaya kalktı. "Bana iyi görünüyorsun."

İnliyor ve ahşap kirişli tavana bakıyor. Dudaklarımı tekrar birbirine dolayarak seçeneklerimi tartıyorum. Cole hakkında konuşabilirdim ya da yoğun üzüntü ve hayal kırıklığım hakkında konuşabilir ve muhtemelen ağlamaya başlayabilirdim. İlk defa Cole hakkında konuşmak tercih edilebilir geliyor.

Şarabımdan büyük bir yudum alıyorum. Sıvı cesaret. "Tamam, Cole ve ben internette tanıştık."

Kamp ateşinde hikaye dinlemeye hazırlanan küçük bir çocuk gibi hafifçe öne eğilerek çömeliyor.

"Bir ... uhm ... " Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek düşündüğümünden daha zormuş.

"Arkadaşlık sitesi mi?" diye soruyor.

Neredeyse gülecektim. Cole'un bir randevu sitesindeki düşüncesi. "Hayır, daha çok ... uhm, forum?"

"Okaayyy." Billie şimdi şaşkın görünüyor ve yanaklarım ısınıyor.

Ağzımdan kaçırdım ve kurtuldum. "İnsanların çıplak fotoğraflarını paylaştığı bir forum," diyorum hızlıca, şarap kadehimi tekrar yüzüme doğru itmeden önce.

Kaşları birbirine çatıldı. "Cole internette çıplak fotoğraflarını mı paylaşıyor? Müstakbel kayınbiraderim olmasaydı, görmekten kaçınmazdım-"

"Hayır, ben yaptım."

Billie'nin kedi gözleri, ağzındaki şarapla boğulurken dışarı fırlıyor. Bir eli göğsünde, nefes almak için soluk soluğa. "Sen mi?"

Başımı salladım.

"Benim tatlı küçük Vi'm?"

Kıpkırmızı oldum. Tepeden tırnağa, eminim. Bir tıkırtı duydum ama Billie'den başka yere bakamadım.

"Çıplak fotoğraflarını internette mi yayınladın?"

Ve her nasılsa, dünyanın en kötü şansına sahip olduğum için, Vaughn'un ön kapıdan vals yaparak içeri girdiği an bu.

Billie'ye ve bana bakıyor, karanlık yüz hatları kasıtlı olarak boş ve ellerini havaya kaldırıyor. "Ben hiç burada değildim."

"Tek bir fotoğraftı! Bir kez!" Kendimi temize çıkarmaya çalışarak ve tanıdığım ve saygı duyduğum insanların hakkımda bunu öğrenecekleri düşüncesiyle içim burkularak odadakilere sesleniyorum. Billie neyse. Ama Vaughn? *Ugh*.

"Ben bir şey duymadım!" diye sesleniyor biraz fazla parlak bir sesle yukarı çıkarken. "Duymuş olsam bile, kadınların cinselliklerinin kontrolünü ellerine almalarından yanayım!"

Başımı pelüş kanepenin arkasına yaslayıp inliyorum. Belki minderler beni bütünüyle yutar? Beni kuştüyü dolgunun içine sarar, böylece bir daha asla kimseyi görmek zorunda kalmam.

"Özür dilerim." Billie yüzünü buruşturdu. "Bazı şeyleri gözden geçirmek için Hank'in evine gitti.

Daha uzun süre kalacağını sanıyordum."

Gözlerimi kapatıyorum. Zamanı beş dakika öncesine, saygınlığımın hâlâ yerinde olduğu zamana geri sarabilirmişim gibi davranıyorum.

Billie dizimi okşadı. "Merak etme Porno Patty, sırrın benimle güvende."

Boğazımda boğuk bir ses düğümleniyor. Hala ona bakmayı reddediyorum.

"Hadi ama Vi," diye gülüyor. "Oyun alanını eşitlemek için sana çılgın seks hikayeleri anlatmamı ister misin? Çünkü Vaughn yapabilir-"

"Lütfen yapma." Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım.

"Tamam, o zaman bebek gibi davranmayı bırak ve bana gerisini anlat. Fotoğrafi gönderdin ... ve?"

Üst katta duşun açıldığını duyuyorum ve birkaç dakika daha dökülmek için güvende olduğumu anlıyorum.

"Benimle iletişime geçti ..." Cole'a gerçekten bir şey borçlu olmasam bile, o ilk mesajın ayrıntılarıyla onun güvenine ihanet etmek istemediğime karar veriyorum. Ödeme teklifi bana onurlu olmaktan başka bir şey gibi gelmemiştir. Bir ürün için adil bir takas, neredeyse klinik, gerçekten. Sanki istediği şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ve onu tanıdıkça, bunun tam olarak böyle olduğunu ve değerli mesafesini korumanın bir yolu olduğunu daha iyi anladım. Benim gidip içine çomak soktuğum bir şey.

"Ve sonunda konuşmaya başladık." Kaşlarını sallıyor. "Arkadaş olarak." Omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor. "Bir yıl boyunca."

"Ne! Bir yıl mı?"

Başımı salladım.

"Ne hakkında konuştunuz ki?"

Boştaki elimi saçlarımda gezdiriyorum. Ne hakkında konuşmuştuk? Çoğunlukla ben sorular soruyordum ya da monolog yapıyordum. Ama o her zaman yanıt verirdi ve benimle konuşmaktan sıkıldığını ya da yorulduğunu düşündüğümde geri çekilirdim. Ancak bir gün sonra ondan bir mesaj geldiğini görüyordum, sanki bu onun bana ulaşma eşiğiydi. Görüldüğünden daha fazla anlam yüklediğim bir şey. Bazen aynı anda bir film izlerdik ve

ileri geri konuştuk. Kelimenin en temel anlamıyla bir arkadaşlıktı.

"Her şey ve hiçbir şey." Diyorum, çünkü bu doğru. Kitaplardan, televizyondan, güncel olaylardan, muğlak genellemelerle ailelerimizden konuşurduk ama ayrıntılardan hiç bahsetmezdik. Kimliklerimizi ele verebilecek hiçbir şey paylaşmadık. Her zaman tamamen anonimdi.

"Yani, siz hiç ..." Elini bir *şeyler* ima edercesine yuvarlama hareketiyle kaldırıyor.

Dudağımı ısıyorum ve pencereden dışarı, karanlık ve yağmurlu geceye bakıyorum. "Bir kez."

"Bir kez." Billie şarap kadehini iki eliyle kavıyor, şimdi bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve sanki dünyanın en büyüleyici hikayesini anlatıyormuşum gibi başını sallıyor.

Bu kısmı mümkün olduğunca çabuk bitirmek için kendimi çelikleştiriyorum. "Evet. Bir kez. Ve çok tek taraflıydı. Bu da her neyse, ilişkimizin sona ermesiyle sonuçlandı." O kadar ateşli hissediyorum ki şu anda yanağımda bir yumurta kızartabileceğinizden eminim.

"Ne demek tek taraflı?"

İçimde bir huzursuzluk dolaşıyor. Ne kadar üstesinden gelmeye çalışsam da bu kısım beni hala rahatsız ediyor. Utanç duygusunun üstesinden gelmek zordur. "Yani, bir gece işler çığırından çıktı. Videoda tüm kıyafetlerimi kaybettim çünkü ona bir yıl boyunca karşılık verdikten sonra bunu yapacak kadar güvendiğimi düşündüm. Hayatımın en iyi orgazmını yaşadım. Ve sonra Cole karşılık vermeyi reddetti. Ekranını sürekli siyah bıraktı ve asla katılmayacağını söyledi. Geçmişte bana söylediği her şey, sadece düşündüm " Hüzünlü bir kahkahayla başımı sallıyorum, "Sanırım farklı olacağımı düşünmüştüm. Meğer değilmişim. Uygulamayı sildim ve onunla bir daha hiç konuşmadım. Ta ki geçen yıl Denman Derbisi'nde kim olduğumu anlayana kadar."

Üst kattan "Siktir!" diye bir ses duydum.

"Bizi mi dinliyordun Vaughn Harding?" Billie çatı katındaki açık yatak odasına doğru bağırırken, ben de etrafta bir çukur kazıp içine girecek bir yer arıyorum.

"Hayır!" diye sesleniyor, *p*'yi emin bir şekilde patlatarak. "Sadece ayak parmağımı çarptım." "Umarım acıdır!"

İnliyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Tamam, bu gitmem için bir işaret." Şarap kadehini önümdeki meşe sehpanın üzerine koydum ve

Kendimi ayağa kalkmış, yürüme alçısına alışmış hissediyorum. Buradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

"Vi," diyor Billie nefes nefese bir kıkırdamayla, "endişelenme. Bir şey söylemeyecektir."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Vaughn iyi bir adam, onurlu biri. Ama bu benim seks hayatımı bilmesini istediğim anlamına gelmiyor. Kardeşinin seks hayatını.

Aman Tanrım.

Cole. Muhtemelen ona bu küçük aksilikten bahsetmeliyim. Ne olur ne olmaz. Bana vereceği boş ifadeyi, kollarını kavuştururken çenesinin nasıl titreyeceğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Kapıya doğru topallayarak gidiyorum ve Billie de peşimden geliyor. "Seni eve bırakayım." Bütün öğleden sonra ahırda takıldıktan sonra buraya onunla gelmişim, bu da eve gitmek için bağımsız bir yolum olmadığı anlamına geliyor.

"Hayır, sen içiyordun. Ben yürüyeceğim."

Billie ön kapıyı benim için açarken çantamı omzuma atıyor ve sağlam ayağımı giydiğim yağmur çizmesinin içine sokuyorum.

"Vaughn seni eve bıraksın."

"Ha!" diye bir kahkaha attım. "Sanırım şimdilik bunu es geçeceğim. Onun gözlerinin içine tekrar bakabilmem için birkaç güne ihtiyacım var, teşekkürler."

"Emin misin?" Sinirli bir şekilde alt dudağını kemiriyor. "Çok yağmur yağıyor."

Çantama uzanıyorum ve küçük bir şemsiye çıkarıyorum. "Ben hazırım. O kadar da uzak değil."

Billie ikna olmuş görünmüyor ama beni de durdurmuyor - bu da takdir ettiğim bir şey. Bebek gibi davranılmasından hoşlanmıyorum ve bir sakatlığım olduğu için insanların bana porselen gibi davranmasına ihtiyacım yok. Kardeşlerim bunun gibi küçük bir kırıkla boğaya geri dönerdi ama ben burada yaralı bir prenses gibi debelenip duruyorum.

Karanlık, nemli geceye adım atıyorum ve iç çekiyorum. Yağmur damlaları şemsiyemin tepesine vuruyor, çınlama sesi etrafımda yüksek sesle duyuluyor. Havaya toprak ve yağmur kokusu siniyor. Taze kokuyor, yeni büyümüş gibi. Zihnimi boşaltmak ve yanaklarımı serinletmek için yürüyüş yapmak için mükemmel bir gece.

YÜRÜMEK KÖTÜ BİR FIKIRDI. Şiddetli Nisan yağmuru gecenin tüm cazibesini çabucak silip süpürdü.

Bacağım ağrıyor, üşüyorum ve bu boktan küçük şemsiye su sızdırıyor. Eğer bu kadar korkak olmasaydım, Vaughn'un beni bırakmasını kabul ederdim. Onun için beş dakika olan yol, benim için yirmi dakikalık bir yürüyüşe benziyor. Muhtemelen topallığımla daha da uzun. Ve daha yolu yarılamadım bile.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum aptal yürüyüş kalıbımla -ki o da su geçirmez değil, bu da içimdeki çorabın ıslandığı anlamına geliyor- çakıllı yolda topallayarak ilerlerken. Ve üşüyorum. Nadiren küfredirim ama arada sırada bir durum bunu gerektiriyor. Bu durum da onlardan biri. Bu gece onlardan biri. Aslında, bu hafta onlardan biri.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına batıyor. Burnumun kenarı karıncalanıyor. Ağlak biri değilim ve bu başa çıkılamaz bir durum da değil. Ama şu anda her şey ağır geliyor. Sanki taşıyabileceğimden daha fazla. Kariyerim, bacağım, özel hayatım. Bazen bağımsız bir yetişkin olmak yorucu olabiliyor.

Durup gökyüzüne bakıyorum, ciğerlerime derin bir nefes çekmeye çalışıyorum, ama hayal kırıklığım galip geliyor ve sonunda hiç kimseye bağırıyorum, "Lanet olası hayatımı sikeyim!"

Tam da farlar yola doğru dönüp beni olmadığım bir Broadway oyuncusu gibi aydınlattığında, sanki evren birinin eriyişime tanık olması ya da yanımdan geçerken üzerime su sıçratması için can atıyormuş gibi. Ama kamyon yaklaşıp yavaşladığında onu tanıdığımı fark ediyorum. Bir pencere açılıyor ve kalın bir ön kol dışarı fırlayarak beni ileriye doğru el sallıyor.

"Atla!" Cole bağırıyor.

Farklı koşullar altında olsam hayır derdim. Ama şu anda tek hissettiğim yoğun bir rahatlama. Sanki kurtarıldığım sürece beni kurtarmaya kimin geldiği umurumda bile değil.

Ön koltuklara uzanıyor ve ben daha oraya varmadan kapıyı açıyor. Basit bir jest ama yine de bunun için ona sarılabilmemişim gibi hissediyorum. Şemsiyemi katlayıp kendimi onun büyük kamyonetine atıyorum, yerden bu kadar yüksek olmasından nefret ediyorum ama aynı zamanda ne kadar kuru ve sıcak olduğunu da seviyorum.

Kapıyı çarpıp kendimi içeri atarken hiçbir şey söylemiyorum. Cole'un bana baktığını hissedebiliyorum. Bir ısıtıcıya çok yakın oturduğunuzda olduğu gibi, ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Başımı koltuk başlığına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum, aniden çok yorgun düşünüyorum.

"Bacağını daha da kötüleştirmeye mi *çalışıyorsun*?" Sesi çok net, askeri geçmişini duyabiliyorum. Sesi otoriter ve bu hoşuma gidiyor. Bu bir sorudan çok bir talep. Bana çok ileri gittiğimiz geceyi hatırlatıyor.

"Beni aldığın için teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum, o anda kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum. Şarap, soğuk ve kendini duygusal bir rollercoaster'a bağlamak bir kıza bunu yapar sanırım. Ve bunun arkasında Billie'nin olduğunu varsayıyorum.

-Daha sonra ödeyeceği bir şey.

Sadece homurdanıyor ve sürüyor. Yanımda hareket ettiğini hissediyorum ve ne yaptığını görmek için kirpiklerimin altından gözlerimi kısıyorum. İri bir eli ön konsolun benim tarafıma doğru uzanıyor ve benim için koltuk ısıtıcı düğmesine basarken ağır kordonlu ön kolunun esnemesini izliyorum. Üşümemden mi endişeleniyor? Düğmeyi maksimum ısıya getirirken kolunu parmaklarına kadar takip ediyorum, damarlarının güçlü elinin üstünden nasıl çıktığını kaçırıyorum.

Cole'la ilgili her şey aşırı erkeksi. Zihnim onu görmezden gelmem için bana bağırsa da, vücudumun yardım edemediği ama yalayıp yuttuğu bir şey. Vücudu, yüz hatları, *sesi*. Tanrım. Sesi. Derin ve çakıllı. Eğer hala böyle bir şey varsa, telefonda seks operatörü olarak para kazanabilir. Ve eğer bir seferde birkaç kelimedenden fazlasını söyleseydi.

Mektup arkadaşı olarak, yavaş davranıyordu. Ama gerçek hayatta? Kayadan kan almak gibiydi. Konuşmak neredeyse imkansızdı.

Bu yüzden havadan sudan konuşmaya zahmet etmiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve etrafımdaki havalandırma deliklerinden pompalanan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Eğer benimle konuşmayacaksa, Billie ve Vaughn'un evinde ortaya çıkabilecekler hakkında onunla konuşarak enerjimi boşa harcamayacağım. Güvenimi mi istiyorsun? Güvenimi kazan.

Kamyon nihayet yavaşlayıp durduğunda tek gözümü açıp ona bakıyorum. Bana bakıyor, tamamen kapalı ama yine de bana bakıyor.

O otoriter sesiyle, "Orada kal," diye bağırdı.

Tartışamayacak kadar yorgunum ve ağır gözkapaklarımın altından kamyondan inişini izliyorum. Beni üzmüş olabilir, ama kot pantolonunun kışını ve kalçalarını nasıl gerdiğini izlemekten vazgeçmiyorum. Adam kocaman, bir kas duvarı. İstese beni ezebilir.

Kamyonun ön tarafına geçip yolcu kapısını açtıktan sonra, "Seni buradan çıkarmama izin vereceksin," dediğinde tüylerim diken diken oluyor.

Başımı koltuk başlığı boyunca çevirip ona bakıyorum ve tek kaşımı kaldırarak cevap veriyorum. Bu bir soru değildi.

Kollarını kavuşturdu, duruşunu genişletti ve bana dik dik baktı. Beni içeri almamak üzere olan bir kulüp fedaisine benziyor. Bu görüntü karşısında içimden küçük, histerik bir kahkaha yükseliyor. Ama Cole katılmıyor. Bana dik dik bakmaya devam ediyor, ağzı ince bir çizgi halinde, gözleri tenimi yakıyor, bir kibrit çöpünün çarpması gibi beni yakmakla tehdit ediyor.

Ugh. Daha az şarap içmeliyim. *Ve orgazm olmalıyım.*

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim küçük ve kararsız. Bacağım gerçekten ağrıyor. Geçen hafta sonu olduğu gibi değil ama etrafta bir sürü yürümek muhtemelen en iyi planım değildi. Bu yüzden bacaklarımı açıp koltuktan sarkıttım. Buradan çıkmaya çalışan küçük bir çocuk gibi görünüyorum. "Kamyonetin neden bu kadar büyük olmak zorunda?"

Öne doğru adım atarken beni görmezden geliyor. "Neden bu kadar çok soru sormak zorundasın?"

"Bir şeyi mi telafi ediyorsun?" Evet, bu şarap. Çenesinin kıpırdamasını izlerken cüretkârlığım yüzünden yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Beni yere bırakmasını bekliyorum ama homurdanarak beni kollarının arasına alıyor, biri dizlerimin altından, diğeri de sütyenimin askısından geçiyor. "Oh." Nefes alıyorum. "Tamam."

Eve doğru uzun, yeri kaplayan adımlar atıyor, sanki beni bırakmak için sabırsızlanıyor. Pazularının göğsümün yan tarafına doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum ve verandanın ışıklarının altın rengiyle, kalın telli ve sert kollarındaki belirginliğe hayran kalıyorum. *Daha önce yorum yapmama şaşmamalı.*

Beni ön verandaya bırakmasını bekliyorum ama o devam ediyor, hafifçe çömeliyor ve dizlerimin altından elini kolayca uzatarak kapı kolunu çeviriyor. Hafif olduğumu biliyorum ama adam mücadele bile etmiyor. Hem de hiç. Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni içeri taşıyor. Yüzüne bakıyorum, elmacık kemiklerinin sert çizgileri, kalın kaşları, çenesindeki kirli sakal.

"Kaşındaki yara izi neden?"

Sinir bozucu bir çocukmuşum gibi gözleri bana kayıyor. "Yurtdışında geçirdiğim zamanlardan," diyor.

Bunun askerdeyken olduğunu biliyorum. Alacağım tek açıklama buysa bir şeyler olmuş olmalı ve şimdi sorduğum için bile kendimi korkunç hissediyorum. Bu beni ilgilendirmez. Çizgiyi aşmışım gibi hissediyorum.

"Sana yakışmış. Ben beğendim." İşleri yumuşatmaya çalışarak söylüyorum. Ama bana bakışından, gri gözlerinin beni yerimde sabitlemesinden bunun aptalca bir şey olduğundan eminim. Yontulmuş göğsü daha belirgin bir şekilde inip kalkıyor ve beni yoğun bir şekilde süzerken nefesi boğazımda dolaşıyor.

Beni nazikçe kanepeye yatırmadan önce bu bakış sadece bir an sürüyor. Sonra hızla uzaklaşıyor, sanki yanıyormuşum gibi.

OceanofPDF.com

COLE

Pretty_in_Purple'dan gelen bir mesajla uyandım. "Günaydın, Butterface," diyordu ve ben güldüm. Uzun zamandır ilk kez güldüm. Ağzımda yabancı bir his vardı ve biri görmüş olabilir diye etrafıma bakındım.

Yalnız olmam dışında. Her zaman yalnızım. Hayatım böyle geçecek gibi görünüyor. Sanırım başlangıçta böyle olmasını istiyordum, ama şimdi o kadar emin değilim. İnsanların hakkımda ne dediğini bilecek kadar akıllıyım... Aile şirketini yöneten ve tam bir pislik olan münzevi.

Bu rol bana doğal geliyor ama sanırım bundan yoruldum. Kendi şirketimden bıktım. Her gün aynı lanet şeyi yapmaktan bıktım.

Ben de cevap yazıyorum. Komik ya da esprili değilim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. O yüzden ne düşünüyorsam onu söylüyorum.

Elbiselerini çıkar.

Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

Pretty_in_Purple: Önce sen.

Evet. Bu kesinlikle olmayacak. Bundan bahsetmek bile beni geriyor. Bir şey demedim ama birkaç saat sonra sohbetimizi tekrar kontrol ettim.

ve bu sefer cevap ver.

Hiç şansın yok.

Pretty_in_Purple: *Sanırım konuşmak zorunda kaldık. Mektup arkadaşı olabiliriz!*

Mektup arkadaşı. Bu kıza mesaj attığımda aklımda olan şeylerden çok uzak. Kız kaç yaşında?

Hayır.

Pretty_in_Purple: *Hadi ama! Ben yalnızım. Belli ki sen de öylesin. Sadece arkadaş olalım.*

Neden açıkça yalnızım?

Pretty_in_Purple: *Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?*

Touché, internet kızı. Ve hayır. Lütfen ne kadar acınası bir hale geldiğimi yüzüme vurma. "Bir mektup arkadaşımın olması beni daha mı az zavallı yapar yoksa daha mı çok?" Bir elimi kirli sakalıma sürtüp ekrana bakarken kendime yüksek sesle soruyorum.

Ona sorardım ama bu zavallı olduğumu düşündüğümü itiraf etmemi gerektirir. Oraya gitmeyi reddediyorum. Saptır. Yönlendir. Yapacağım şey bu.

Belki de ben sadece kontrol manyağıyım.

Pretty_in_Purple: *Belki de ikisisinizdir?*

Homurdanıyorum. Touché, internet kızı. Tou. Ché.

Violet'i kamyondan taşımaktan bıktım usandım. Sanki kendi iyiliğini hiç düşünmüyor. En azından bu sefer kollarımda gevşek hissetmiyor.

Dondurucuyu açıp buz torbalarımın birini çıkarıyorum, her hareketimi tedirginlik kaplıyor. Şirketimizin yeni yatırımı olan pislik yuvasında uzun bir hafta çalıştıktan sonra içeri girdiğimde *her yerde* onun pisliğini gördüğümde zaten sinirlenmiştim. Evin etrafında terk edilmiş su bardakları, ayakkabılar

Ön kapıya dikkatsizce atılmış, lavaboya yığılmış bulaşıklar ve bir sandalyenin arkasına örtülmüş bir sweatshirt neredeyse beni nükleer hale getiriyordu.

Ben bekarım. Dağınık olanın ben olmam gerekiyordu. Ama bunun yerine, evimde yirmili yaşlarında, artık dünyaca ünlü bir atlet olan ve basit şeyleri ait oldukları yere koyamayan biri yaşıyor. Evi temizlediğim süre boyunca ayaklarım yıpranmış parkelerin üzerinde tepindi. Bir Cuma gecesi canım böyle bir şey yapmak istemiyordu ama Ruby Creek'te başka ne yapardım bilmiyorum.

Buz torbasını elime alıp buzdolabından bir şişe su alıyorum ve Violet'in yanına gidiyorum. "Al." Kanepenin yanına gelip diz çökmeden önce suyu ona uzatıyorum.

Plastik su şişesini kırıştırıp merakla bana bakarken alçının cırt cırtlı kayışlarını çözüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bir gün tekrar ata binebilmek için bacağına buz koydurmak." Bunu düşünmek bile göğsümde bir endişe dalgası yaratıyor ama onu itiyorum. Bu onun yolculuğu, benim değil.

"Plastik su şişelerinin çevre için kötü olduğunu biliyor muydunuz?" Aman Tanrım. Sorularla gerçekten durmuyor. Cevap vermiyorum, Görünüşe göre bunu konuşmaya devam etmesi gerektiğine dair bir işaret olarak alıyor. "Ayrışmıyorlar. Bunun yerine okyanuslarda son buluyorlar-"

Gözlerimi deviriyorum. Buradaki musluk suyunun tadına baktı mı? "Dinlenmen gerektiğini bildiğin bir bacakla neden eve yürümeye çalıştın?"

Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmek yıllardır benim işimdi.

Violet su şişeleri hakkında atıp tutuyor ve Billie telefonda garip davranıyor. Violet'in yardıma ihtiyacı olabileceğini söylediğindeki gergin, titrek kahkahası paniklemiş gibiydi. Söylenmemiş sözleri, gerginliği hissedebiliyordum.

Dudaklarını gergin bir şekilde birbirine doluyor ve kristal mavisi gözleri irileşiyor. Sadece yanaklarının elmalarında açan pembenin yanında daha parlak görünüyorlar.

"Neden kızarıyorsun?"

"Şimdi bütün soruları soran kim?" diye sahte bir kabadayılıkla cevap veriyor. Sesindeki küçük bir titreme onu ele veriyor. Kadın açık bir kitap gibi. Konuşacak poker yüzü yok.

"Violet." Onu azarlıyorum, alçıyı çekip ayak bileğini taytının eteklerinin altından inceliyorum. Şişmiş. Dişlerim gıcırıyor.

İç çekişi gürültülü ve düzensiz, sesi biraz fazla kısık çıkıyor. "Tamam. Sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Enine boyuna düşünmedim." "Neden?"

Gözlerini kaçırıyor ve topuğunu nazikçe kavıyorum, buz torbasını şişmiş bacağına bastırırken vanilyalı vücut kreminin kokusu havada. Tıslıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor - ki ben de bunun için uğraşıyordum.

"Ben sadece ..." Sesi titriyor ve parmaklarını altın rengi saçlarının arasında gezdiriyor. Söylediği şey. Gergin olduğunda bunu yapar. "Bilirsin işte. Gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Gerçekten sıkıldım. Hayatımın şu anki durumu hakkında gerçekten ... tılandım. Bu konuda konuşmak istemedim." Duraklıyor ve ben de topuklarımın üzerine oturup ellerimi kalçalarımın indirerek dinliyorum, ona daha fazla dokunmak istemiyorum. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Daha önce de ağladığını söyleyebilirim, tıpkı şu anda ağlamaya yakın olduğu gibi.

"Ben de onlara bizden bahsettim," diye atıldı ve yalvarırcasına bana baktı. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim." Kıpırdamadan duruyorum. Yerimde çakılı kaldım. "Yemin ederim hepsi çok geneldi."

"Onlar mı?"

Ses tonumdaki ısırıkla irkildi ve anında kendimden nefret ettim. "Tamam. Yani sadece Billie'ye söyledim. Vaughn'un dinlediğini bilmiyordum."

Utançtan tüylerim diken diken oluyor, tıpkı omurganıza doğru ilerleyen ama tam olarak ulaşamayan bir böceğin verdiği his gibi. Bacağım ağrıyor, sık sık olduğu gibi. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Seks hayatımın kimsenin beni göremeyeceği bir yerde, internette mükemmel bir şekilde bölümlere ayrılmış olarak kalması gerekiyordu. Violet'in gerçek hayatımdan kesin olarak uzak durması gerekiyordu. Aile işinde bir dayanak noktası olarak asla ortaya çıkmaması gerekiyordu.

Panik damarlarımda dolaşıyor, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dış görünüşümün parçalandığını görüyorum. Köşedeki küçük bir çatlak daha fazla soruya yol açacak. Bir tuğla düştüğünde, diğerleri de onu takip edecek ve cevaplamak istemediğim sorular tarafından yıkılacak.

Berbat durumda olduğumu biliyorum. İhtiyacım olan son şey etrafımdaki herkesin de bunu bilmesi. Ve bu bomba üstesinden gelebileceğimden çok daha fazla. Tek kelime etmeden tahta gibi ayağa kalktım ve uzaklaştım.

Bir gün için bu kadar saçmalık yeter.

TELEFON birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra hırıltılı, manyakça bir kıkırdama duyulur. "Kadın *seninle* mi yaşıyor?" Trixie'nin nefesi kesiliyor ve başımı karyolanın pirinç parmaklıklarına vurmama neden oluyor. Burası lanet bir oyuncak bebek evi gibi.

"Sana bana gülmen için para vermiyorum, Beatrice." Ona para ödüyorum çünkü ona *ihtiyacım var*. Bu cumartesi sabahı boktan ve sıkıntılı bir uykudan uyandığımda ilk aradığım kişi oydu. En derin, en karanlık sırlarımın dünyaya dökülmesiyle ilgili rüyalarla dolu bir uyku. Violet'in çıplak bedeninin önüme serildiği rüyalar. Gücümün yetmediği ve hak etmediğim rüyalar.

"Kardeşine ve müstakbel baldızına ikinizin nasıl tanıştığını mı anlattı?" Gülmüyor olabilir ama sesindeki eğlenceyi hâlâ duyabiliyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum.

"Ve sonra sana söyledi mi?"

"Evet."

"Dürüstlüğü için kızı suçlayamazsınız."

"Sanırım bu durumda biraz sahtekârlığı tercih ederim."

"Hayır, hayatında daha fazla buna ihtiyacın yok."

Büyük pencereden dışarı, geniş tarlanın karşısındaki ahıra doğru bakıyorum.

"Neden bana izin vermiyorsun-" gözlerim çevremdeki bir şeye takılıyor. Yataktan fırlayıp pencereye doğru birkaç adım atıyorum ve bir elimle pervazı kavıyorum. *Bahçemde ne sikime bir at var?*

"Gitmem gerek. Seni sonra ararım." Telefonu kapatıyorum, ama Trixie'nin benim emrime amade olmamakla ilgili bir şeyler söylediğini duymadan önce değil.

Dün giydiğim tişörtü giyerek hazırlanıyorum ve aşağı inip ön kapıdan çıkarak şimdiye kadar bomboş duran padoka gidiyorum. İçerideki cılız kahverengi ata bakıyorum ve sonra bir kancanın üzerine asılmış yulardaki bir halkaya sarılmış ve itilmiş kağıdı fark ediyorum.

Kafam karışmış ve sinirlenmiş bir şekilde çekip çıkardım.

Hey Vi,

Yılınız böyle geçeceğini düşünmediğinizi biliyorum. Aksiliklerin sinir bozucu olduğunu biliyorum. Pipsqueak de öyle. Onu birkaç yıl öncesinden hatırlıyor musun? Görüntüğe göre, preemie bir taydı ve bir süre orada kaldı. Her neyse, şimdi iki yaşında ve tam bir savaşçı. Küçük ama güçlü, tıpkı *senin* gibi.

Şu anda ata binemeyeceğini biliyorum ama bu çalışamayacağın anlamına gelmez. Nesi var görmek isterim. Benim için onu çalıştırabilir misin?

Hayır. Violet'le ve bir atla yaşamamın imkanı yok. Billie'nin düşünceli olduğunu kabul ediyorum. Bunun için onu suçlayamam. Ama benim için? Böyle bir şey olamaz. Elimde bir notla dönüp hışım ile eve giriyorum.

Kapı arkamdan çarptı. "Violet! Ayağa kalk!" Sesim istediğimden daha keskin ama hayatım tamamen kontrolden çıkmış durumda ve panikliyorum. Bu artık sona eriyor.

Kapısının diğer tarafından küçük bir ciyaklama sesi duyuyorum, ardından bir gümbürtü geliyor ve sakinliğimi koruyamadığım için anında kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Kapı açıldığında çoktan giyinmiş ve kulağındaki kulaklığı çıkarmıştı. "Ne oldu? Neyin var?"

Sanki sorunun ne olduğunu açıkça anlatacakmış gibi notu ona doğru itiyorum. Violet notu benden alıyor, narin bir eli notu benim elimden almak için uzanıyor. Yazıyı fark edene kadar gözleri kocaman açılıyor ve duygularının yüzünde dans edişini izliyorum. O kadar etkileyici ki, sanki hiçbir şey söylemeden bana bir hikaye anlatabilirmiş gibi.

Genellikle gökyüzü renginde olan ve şimdi duygularla koyulaştıkça daha çok çivit mavisine dönüşen gözyaşları irislerinin üzerinden fişkırıyor. Uzun kirpikleri hızla kırpışıyor, sanki gözyaşlarını onlarla süpürüp atabilecekmiş gibi. Mükemmel kalp şeklindeki ağzının bir tarafı üzüntüyle yukarı doğru eğiliyor. Sonra yavaşça diğer tarafı da ona uyacak şekilde yukarı kalkıyor. Gülümsemesi küçük ama üzerimdeki etkisi öyle değil.

Kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissediyorum, az önce salıncaktan düşüp kendini yaralayan biri gibi, kemiklerimin dolu zemine çarpışının sesi içimde çınlıyor. Nefesim ulaşamayacağım bir yerde sıkışıp kaldı.

Violet bana bakmıyor bile. Çırpınışımı görmüyor. Sadece topallayarak ön cama doğru gidiyor, hayvanat bahçesindeki bir çocuk gibi elini cama bastırıyor, sanki daha önce hiç at görmemiş gibi. Arkadan vücudunu izliyorum. Yuvarlak poposunu, belinin inceliğini, solgun saçlarının gevşek bir topuz halinde kafasına yığıldığı boynunun ince kıvrımını.

"Sorun nedir?" diye soruyor sessizce, derin bir iç çekerek, bana dönüp bakmadan. Spagetti kayışlarla kaplı omuzları gergin ve yukarıdan yavaşça aşağıya iniyor, sanki gerginlik hemen üzerinden eriyor ve sıcak, yumuşak bir akıntıyla akıp gidiyor.

Ve biliyorum.

Şu anda içimde onu attan kurtaracak bir güç olmadığını biliyorum. O fiziksel tepkiyi gördükten sonra nasıl yapabilirim ki? Ben zalim bir adam değilim, en azından kasıtlı olarak. Violet'in hissettiği her şey çıplak gözle görülebilecek kadar açık, özellikle de tüm yetişkin hayatını insanları ve durumları okuyarak geçirmiş bir adamın gözüyle. Eğer Violet'in oynayabileceği sade kahverengi bir ata sahip olma ihtimaliyle rahatladığı gibi beni de rahatlatacak bir şey olsaydı, bunu yapardım.

Ve beni durdurmaya çalışan herkese kızardım.

Bunun yerine, bir rutine sıkışıp kaldığım için kendime kızıyorum. Violet için istemediğim bir şey. Çünkü o ne düşünürse düşünsün, onunla mesajlaşarak geçirdiğim günler son zamanlardaki en parlak günlerimdi.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor, geniş mavi gözleri duygu dolu, yanakları heyecandan kızarmış. Hayat onun içinde o kadar canlı ve neredeyse elle tutulur bir şekilde akıyor ki, uzanıp dokunabilirim, şişeleyip içebilirim ya da sadece saklayabilirim. İstedğim zaman tüketme seçeneğim olduğunu bilerek ona sahip olmak. Para bu canlılığı satın alamaz. Bu kemik derinliğinde, ruh derinliğinde. Güneş gibi parlıyor, altın ve parlak.

Benim gibi bir adam *bunun* için *neler* vermezdi.

"Sorun yok," diyorum. "Sadece ben ilgilenmiyorum. O iş tamamen senin."

Violet neredeyse belli belirsiz başını eğiyor. "Kim bilir, Cole? Belki yola gelirsin."

Kollarımı kavuşturuyorum ve duruşumu genişletiyorum, ciddi olduğumu ona açıkça göstermek istiyorum. Yine de Violet'in gözünü sandığım kadar korkutmadığımı hissediyorum. Göründüğünden daha sert biri. Daha dirençli. "Atları sevmem," diyorum açıkça, ciddi bir bakışla onu kıstırarak, onlarla ilgili en canlı anımın babamın toynaklarının altında kalarak ölmesini izlemek olduğu kısmını atlamayı seçerek.

Vücudu hafifçe sarsılıyor, sanki ona tokat atmışım gibi. Sonra ağzından nazik bir gülümseme yayılıyor. "Bunu göreceğiz."

Onun yaşında bir kadın için fazla bilgili görünüyor. Bana bahçedeki cılız attan ziyade bir projeymişim gibi bakıyor.

Zaten koşmak için giyinmişim, ben de öyle yaptım. Dönüyorum ve koşuyorum.

MENEKŞE

Asık suratlı mektup arkadaşım Golddigger'ın tek arkadaşlarımdan biri haline geldiğinden EMİNİM. Birkaç aydır her gün konuşuyoruz ve ben buna alıştım. Hatta bunu dört gözle beklediğimi söyleyecek kadar ileri gidiyorum. Bazı günler uyanıyorum ve ona günaydın ya da aynı derecede neşeli bir şey söyleyen bir mesaj atıyorum. Diğer sabahlar ise önce o bana mesaj atıyor. Bugün olduğu gibi.

Merhaba.

Dudaklarım tek kelimelik bir notla kalkıyor. Çok konuşan biri değil -bu kadarını öğrendim- ama yine de hep yanımda. Bana hep cevap yazıyor. Eğer onu rahatsız ediyor olsaydım, cevap vermeyi bırakacağını düşünürdünüz. Sanırım buna benim kadar onun da ihtiyacı var.

Sessiz, huysuz havası cazibesinin bir parçası. Ve ben bunu beni yanında tutacak kadar sevdiği anlamına alıyorum. Ben de ona hep cevap yazıyorum. Yoksa tek yaptığım gün doğumundan gün batımına kadar Gold Rush Çiftliği'nde çalışmak. Çiftlikteki yeni kız, nüfuzsuz ve kıdemsiz işçi demek. Ve bu hoşuma gidiyor. Kimse bana şımartılmaya ihtiyacım varmış gibi davranmıyor. Beni derinlere atıyorlar ve yüzmemi bekliyorlar.

Pretty_in_Purple: *Günaydın, Butterface. Uykun nasıldı?
Her zamanki gibi.*

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. İyi uyuyamadığı anlamına geliyor. Bana çok uyandığını söylemişti. Ayrıca bana gazi olduğunu da söyledi, bu yüzden bu iki şeyin bağlantılı olduğunu varsayıyorum. Sormadım çünkü sormamı istiyor gibi görünmüyordu ve Golddigger'ın son derece özel bir adam olduğunu öğrendim. Benim ... Aramızdaki şeye şirket mi diyorsun? Bilmiyorum. Güvenilirliğimi seviyor ama bana en derin, en karanlık sırlarını söylemiyor. Ki bu iyi bir şey. Anlatmasını beklemiyorum.

Ama bu beni kendim hakkında paylaşımda bulunmaktan alıkoymuyor. Sanırım o da bundan hoşlanıyor.

Pretty_in_Purple: *Harika bir uyku çektim. Bebek gibi. Bütün gün dışarıda çalışıyorum, bu yüzden evime döndüğümde çok yorgun oluyorum.*

Golddigger85: *Gece boyunca uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum.*

İrkildim. Afganistan'dan dönen kardeşimin sesine benziyor.

Pretty_in_Purple: *Bir dönem uyumakta zorlanan bir kardeşim var. Nasıl tamir etti?*

Sorusu karşısında dudaklarımı büküyorum çünkü bunun cevabını bilmiyorum.

Pretty_in_Purple: *Yaptığından emin değilim.*

Golddigger85: *Güven verici, teşekkürler.*

Oh, Tanrım. Bu senaryoyu çevirmem lazım.

Pretty_in_Purple: *Yatmadan önce mastürbasyon yapmayı denedin mi? Bu bana her zaman yardımcı olur.*

Noktalar yuvarlanır ve durur.

Bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?

"Ha!" diye başırarak sessiz odaya bir kahkaha attım.

Pretty_in_Purple: *aba için A. Asla olmayacak.*

Bu bizim şakamız. Ama onu tanıdıkça ve yanında kendimi rahat hissettikçe daha çok merak ediyorum. Gerçekten o kadar kötü m olurdu?

Cole'un nereye gittiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Odaklanabildiğim tek şey, ön kapının önünde sessizce samanını yiyen küçük doru kısarak. Küçük, evet, ama yapılışı tamamen doğru. İdeal, gerçekten. Billie'nin atlar konusunda çok iyi bir gözü var, bunu da anladığına şüphe yok.

Ön kapıya doğru topallayarak ilerliyorum ve girişteki tahta banka oturup sağlam bacağıma Cole beni ön kapıdan içeri taşıırken tekmeleyerek çıkardığım lastik çizmelerimin içine sokuyorum.

Tekrar. Ama bu sefer çok net hatırlıyorum. Ellerinin beni kavrayışını, güçlü ama nazik. Beni yakın tutarken göğüs kafesim boyunca dalgalanan karın kaslarının çizgilerini. Beni yağmurun içinden zahmetsizce geirirkenki saf gücünü.

Her temas noktası bir alay gibi.

Böyle görüldüğünü ya da böyle hissettiğini bilmeden önce onu istemiştim. Beni asla geri istemeyeceğini bilsem bile onu istemiştim. O sadece ekranımda bir avatar iken. *Aptal*. Ve bu benim kabul ettiğim bir şey. Bir daha asla sohbetimize bakmayacağıma yemin ettiğim günden beri devam ettiğim bir şey. Ve bakmadım da. Bir daha asla giriş yapmadım. Uygulamayı sildim. Orada beni bekleyen mesajlar var mıydı? Nereye gittiğimi merak etti mi? Yoksa sessizliğimin bir kovulma olduğunu mu düşündü? Asla bilemeyeceğim çünkü asla kontrol etmeyeceğim.

İnternette bir yabancıya ruhumu tüketecek kadar aşık olmak bir dönemdi. Ve ben hayatımın o evresinin kapısını kapattım. Sınırlarımı zorladım. Yeni bir şey denedim. Ve bitti.

Yepyeni bir dönemdeyim. Daha yaşlı, daha bilge, daha bağımsız.

Ön kapıdan çıkıp otlığa doğru ilerlerken kendi kendime kıkırdıyorum. Adamla birlikte yaşamak ve vücudunun sert hatlarını düşünerek uykuya dalmak pek de akıllıca *ya da* bağımsız bir davranış sayılmaz. *İyi iş, Violet*.

"Hey, güzel kız," diye sesleniyorum çitlere yaklaşıırken.

Pipsqueak kafasını kaldırıyor ama irkilmiyor. O narin yüzünde neşeli bir ifadeyle kulaklarını bana doğru çeviriyor ve benim gelişimden en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Aslında, yeterince yaklaştığımda, samanını tamamen unutuyor ve dikkat çekmeye hevesli bir şekilde kapıya geliyor. Muhtemelen sağlık sorunları nedeniyle hayatı boyunca yoğun bir şekilde idare edilmiş bir at için alışılmadık bir durum değil.

Kapıya ulaşır ulaşmaz başını üst direğin üzerinden sarkıtıyor ve sarılmak istercesine bana sokuluyor. Sıcak, nemli nefesi kollarımdaki hafif tüylerin üzerinde gezinirken yüzünü kucağıma sokuyor.

İçimden gerçek bir kahkaha yükseliyor. Sanki kendini köpek yavrusu sanıyor. Elimi geniş alnında, tam ortasındaki parlak beyaz yıldızın üzerinde gezdirirken gözleri mutlulukla açılıp kapanıyor.

Bu atı şimdiden sevdim. İyi koşup koşmaması umurumda bile değil. Bu tür bir temas terapötiktir ve bu jestin beni gözyaşlarına boğmayacağından emin olduğumda, ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bildiği için Billie'ye kalbimin derinliklerinden teşekkür etmeye niyetliyim. At terapisi.

Hep DD'nin terapisti olduğunu söyleyip dururdu. Belki Pipsqueak benimki olabilir?

"Bu konuda ne düşünüyorsun Pip?" Yanağımı onun sert yuvarlak tabağına sürterek soruyorum. Kısacası, onu bir kedi gibi okşuyorum. Ama umurumda bile değil. Bir kez at kızı olan, her zaman at kızıdır.

Kokusu, tozu, bakımsız paltosunun törpüsü beni hiç rahatsız etmiyor. Beni rahatlatıyor. Benim küçük kağıt torba prensesim.

Onu baştan yaratma ihtimali beni heyecanlandırıyor ve kapının yanına baktığımda gözlerim Billie'nin dışarıda bıraktığı pembe bakım kutusuna takılıyor. İhtiyacım olabilecek her türlü fırça ve spreyle dolu. Tırnak yağı bile. Billie onu buraya getirmek için karavanı mı topladı? Yoksa yürüyerek mi geldi? Bunun da umurumda olmadığına karar verdim. "Spaya gitmeye hazır mısın, kızım?"

Pipsqueak homurdanıyor ve asi siyah yelesini sallıyor. Baş sallamaya en yakın olduğum an. Kutunun kolunu tutuyorum ve kendimi kapıdan içeri bırakıyorum. Ona yular takmaya zahmet etmiyorum. Gitmek isterse gidebilir. Şimdilik sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Baskı yok.

Boynunun üst kısmında büyük bir lastik saç tarağı ile başlıyorum, sıkı daireler çizerek fırçalıyorum ve tüm tozun ve gevşek saçların yüzeye çıkmasını izliyorum

omzuna doğru ilerliyorum. Beline geldiğimde iç çekiyor ve gözlerini kapatıyor. Sanki en iyi masajı alıyormuş gibi. Devam ediyorum, dairesel hareketin ritminde kayboluyorum ve vücudunun etrafında ilerliyorum.

Diğer tarafına geçtiğimde o kadar rahatlamıştı ki bir toynağını yere vurmuş ve rahatça dinleniyordu. Buna bayılıyor. Ben de öyle. Tamamen mutlu oldum. Zoned out.

Bu yüzden bir araba sesi duyduğumda sırıyorum. Hank'in Dermot'tan aldığı ve çalışır durumda tuttuğu eski mavi kamyoneti görmek için dönüyorum. Buranın aile içinde kalması her zaman içimi ısıtmıştır. Dermot ve Ada'nın mirasının herkesi birbirine bağlama şekli - işler çalkantılı olduğunda bile.

"Hey, Vi!" diye bağıyor dışarı çıkarken, biraz sert görünüyor. "Hediyeni beğendin mi?" Sırıtsı bulaşıcı, yüzündeki tüm çizgiler parıltıya kaplı gözlerinin etrafında derinleşiyor. Hank bilge, nazik ve rahatlatıcı biri ve birlikte çalıştığımız son birkaç yılda onu sevmeye başladım. Billie'nin küçüklüğünden beri onun vekil babasıydı ama çiftlikteki geri kalanımız için de bu rolü üstlenmiş gibi hissediyorum.

"Beğenmek mi? Hediyemi sevmiyorum. Onu *seviyorum*!" O kadar geniş bir şekilde geri ışınlanıyorum ki neredeyse yanaklarımı acıtıyor.

Kamyonetin arkasına uzanıp bir buket pembe lale çıkardı ve çitin üzerinden bana uzattı. "Kazadan beri seni kontrol etmediğim için üzgünüm. Diğer herkesten düzenli olarak güncellemeler alıyordum ama seni kalabalık etmek istemedim."

Çiçekleri ondan alıp burnuma götürüyorum ve o taze çimen kokusunu, bal kokusunu içime çekiyorum. "Çiçekler için teşekkür ederim. Ve bunun için endişelenme. Pek iyi bir arkadaş olamadım."

Pippy de aynısını yapıyor ve burnunu merakla yumuşak yaprakların üzerinde gezdiriyor.

Hank konuyu uzatmıyor; bunun yerine kıkırdıyor ve kısrağı okşamak için sert bir el uzatıyor. "Küçük, komik bir şey, değil mi? Dünya hakkında çok meraklı. Ben de ona oldukça düşkünüm."

Adama tekrar bakmadan önce memnuniyetle iç çektim. "Ben de öyle. Sanırım iyi anlaşacağız."

Hank dirseklerini çitlere bastırırken başını sallıyor. Mavi çiftlik evine bakıyor, yüz hatlarında bir hüznün parıltısı beliriyor. "Cole ile aranız nasıl?"

Cole ile nasıl anlaşıyorum? Çoğunlukla homurdanmalar ve bakışlarla iletişim kuruyoruz. Aramızdaki garip havayı görmezden geliyoruz. Vücuduna sıcak bir günde soğuk bir içecekmiş gibi bakmamaya çalışıyorum. Bu resmen işkence. O yüzden "O Pippy değil." demekle yetiniyorum.

Hank bir kahkaha atar. Başını geriye atar ve göğsü gümbürder. "Öyle değil. Bana Dermot'u hatırlatıyor. Sevdiği insanlar için neredeyse her şeyi yapabilecek türden bir adam. Ama tanınması zor. Güçlü. Sessiz. Hassas."

Hassas mı? Neredeyse gülecektim. Eğer "s" ile başlayan kelimeler kullanacaksak, ben "somurtkan" ı seçerim. Ama babam bana her zaman söyleyecek güzel bir şeyim yoksa, en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğunu söylerdi. Ben de öyle yapıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum ve Hank'e küçük bir gülümseme veriyorum.

Ama onu kandıramıyorum. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum.

Başını eve doğru eğiyor. "Babasının o evde büyüdüğünü biliyor musun?"

Ben de bakıyorum. Babasının trajik bir yarış kazasında öldüğünü biliyorum ama başka bir şey bilmiyorum. "Bunu bilmiyordum, hayır."

Hank başını sallar. "Sanırım burada olmak onun için zor olabilir, her ne kadar bunu asla kabul etmese de. Bacağın için üzgünüm ama yalnız olmadığına sevindim. Siz çocuklar için endişelenmemek çok zor." İyi huylu bir şekilde kıkırdıyor. "Benim hiç çocuğum olmamış olabilir ama yine de hepiniz benimmişsiniz gibi hissediyorum."

Cole'un birlikte yaşayabileceği hayaletleri düşününce göğsüm sıkışıyor ve Hank'in söylediği kadar hassas olabileceğini düşünerek gözlerim doluyor. Belki de bunca zamandır onu yanlış yorumluyordum? Gözlerimi kırıştırıp konuyu değiştiriyorum ve zihnimin Cole Harding'in bulmacasına odaklanmasını engellemeye çalışıyorum. "Çocuk istemiyor muydun?"

Hüzünle gülümsüyor. "Çocuk sahibi olmayı çok isterdim. Sanırım bu kartlarda yoktu."

"İyi ki hepimiz senin yerini doldurmak için buradayız," diyorum göz kırparak, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Hank omzumu hızlıca sıkıyor. "Hepinize sahip olduğum için şanslıyım. Ama sizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece çiçekleri bırakmak ve gülen yüzünü görmek istedim. Bana ihtiyacın olursa, numaram sende var. Çocuğa iyi bak, olur mu?"

Gülümsüyorum ve gözlerimi deviriyorum. *Çocuk* kendi başının çaresine bakabilir. "Çiçekler için teşekkürler, Hank." Kapıdan topallayarak çıkıyorum, boştaki kolumu onun gövdesine doluyorum ve hızlıca sıkıyorum. "Yabancılık çekme."

"Anlaştık," diyor o kendine özgü göz kırpması ve sırtışıyla eski kamyonu çalıştırarak uzaklaşırken. Çiçekleri su dolu bir vazoya koymak için eve girerken ona el sallıyorum. Onları tezgahın üzerine koyuyorum. Gerçekten çok güzeller ve eve çok ihtiyaç duyulan canlılığı getiriyorlar. Sonra dışarı çıkıp Pippy'nin tüylü tüylerini fırçalamaya geri dönüyorum.

Cole'un koşudan döndüğünü duymaktan çok hissediyorum, sanki alçak basınçlı bir hava sistemi esiyormuş gibi. Bunun iyi bir fikir olmadığını anlamadan önce ona şöyle bir bakıyorum. Gömleği terden nemlenmiş, vücuduna neredeyse erotik bir şekilde yapışmış ve yanakları pembeleşmiş, bu da onu şu anda bildiğimden daha genç gösteriyor. Hava muhtemelen eşofmanla koşmak için fazla sıcak ama bu beni ilgilendirmez. Onun bir annesi var. Ve adamla ilgili aklıma gelen diğer tüm düşünceler belirgin bir şekilde anneye benzemiyor.

Dikkatimi dağıtmak için alt dudağımı ısıırıyorum. Pipsqueak'e dönmeden önce gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor, şimdi tüm kiri ve tüyleri süpürmek için yumuşak kıllı bir fırça kullanmaya odaklanıyorum. Cole ve ben birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz ve bu benim için sorun değil. Muhtemelen benim boşboğazlığıma hâlâ kızgındır ve bunun için onu suçlayamam. Ona borçlu olduğum küçük güvene ihanet ettim. Kendimi kötü hissettiğim ama nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şey.

Sadece gözümün önündekini düzeltebilirim. Bu yüzden, köhne görünümlü küçük kısırağa odaklanıyorum ve kendime onu elimden geldiğince temizleyeceğime söz veriyorum. Ona harcadığım dirsek yağıyla kolum ağrıyor ama işim bittiğinde daha iyi görünüyor.

Yaptığım işi hayranlıkla seyretmek için geri çekilip ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Belki henüz parlak değil ama açık doru kış kürkünü incelttim ve eminim daha iyi bir beslenme düzenine geçtiğinde bronz gibi parlayacak. Dört beyaz çorabı artık gri yerine beyaz ve toynakları uyguladığım nemlendirici yağ ile parlıyor. Üzerinde daha çok çalışmam gerekecek - ne de olsa bir arka tarladan daha yeni çıkarıldı - ama kendimi başarılı hissediyorum. Umutluyum.

Ve son bir haftadır ilk defa kendim için bu kadar üzülüyorum.

Arkamdan kapının çarptığını duyduğumda Pipsqueak'e bakan bir saman balyasının üzerinde oturuyordum. Bütün günümü dışarıda geçirdim ve hava o kadar da güzel değil. Ağır

bulutlar ve yaklaşan yağmurun kokusu yoğun havaya nüfuz ederek tenimi neredeyse nemli hissettiriyor. Ama umurumda değil. Bana dünyanın en güzel günlerinden biri gibi geliyor.

Pipsqueak'ın kafası sese doğru fırlıyor ve Cole'u yeni bir eşofman altı ve tişörtle görmek için arkamı dönüyorum. Onun terli görüntüsü bir anda aklıma geliyor ve neredeyse anında yüzüm kızarıyor. *Bu tepkiyi hiç unutamayacak mıyım?*

"Nereye gidiyorsun?" Konuşkan olmaya çalışarak sesleniyorum. Aptal değilim. Bana evde at beslemeyeceğimizi söylemenin eşiğinde olduğunu biliyorum. Fikrini ne değiştirdi bilmiyorum ama değiştirdiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Merdivenlerden inerken yürüyüşü sert görünüyor ve sorum üzerine vücudu hareketsizleşiyor, ağzı bükülürken başı bana doğru dönüyor. Emin değilim. Belki de bir gülümseme olması gerekiyordu.

"Koşmak için."

"Yine mi?" Koşmanın sana iyi geldiğini biliyorum. Bir noktaya kadar. Hiçbir zaman sevdiğim bir şey olmadı ama günde iki koşu bana aşırı geliyor.

"Evet. Bu sizin için bir sorun mu?"

Tamam. Yine huysuzuz. Bu adamın onu rahatsız ettiğim mutluluk haplarından birine ihtiyacı var. "Hayır . . ." Dikkatlice girişimde bulunuyorum. "Ben sadece ... Keyfim yerinde. Onun yerine bir şeyler içmek ister misin?"

Şimdi tüm vücudu bana doğru dönüyor ve "Sen ve ben mi?" derken eliyle ikimizin arasını işaret ediyor. Sanki dünyanın en korkunç ihtimaliymiş gibi.

"Ben çok mu kötüyüm?" Kelimeler kahkahayla dökülüyor.

Cole gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturuyor, görünüşe göre benimle birlikte gülmeye pek hazır değil
Henüz.

"Bilmiyorum..." Etrafına bakınırken ellerini dar kalçalarına dayadı. sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi iç çekiyor.

"Hadi," diye başının etini yiyorum, çünkü bu adamın biraz başının etini yemeye ihtiyacı var. Bu konuda bana en büyük ağabeyimi hatırlatıyor. Kendi iyiliği için fazla ciddi. "Yaşlı olduğunu biliyorum ama yatma vaktinden önce dönmüş olacağız. Hatta akşam yemeğinden önce. Bu ..." Saate bakmak için telefonumu çıkardım. "Saat dört. Mutlu saatler."

Sadece bana bakıyor.

"Bu da senin mutlu olman gerektiği anlamına geliyor." Kendi sevimsiz şakam karşısında gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Violet."

"Evet?" Kirpiklerimi abartılı bir masumiyetle kırıştırıyorum.

"Bana yaşlı ve huysuz demen beni mutlu etme planın mı?"

Tamam, şakalar burada gerçekten düz düşüyor. "Hadi ama! Bir içki içmek ve çiftlikte kilitli kalmak yerine başka insanların yanında olmak istiyorum. Kendimi biraz sincap gibi hissediyorum. Eğer gelmezsen, kendim giderim."

"Öyle mi? Sağ ayağında kocaman bir alçıyla mı araba kullanacaksın?"

"Hayır." Sinsice gülümsedim. "Yürüyeceğim."

Cole inliyor ve sanki uzaylıların gelip onu bu konuşmadan ışınlamasını umuyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. Eğer muhteşem bir erkek örneğe ihtiyaçları varsa, neden onu seçtiklerini anlayabiliyordum. "Bana beş dakika ver."

"Ne için?" Başımı iki yana sallıyorum.

"Uygun bir şeye dönüşmek için."

Bir kahkaha attım. "Cole, daha önce Neighbor's Pub'a gittin mi?"

"Hayır," diyor burnunu hafifçe kırıştırarak.

"Tamam, üstünü değiştirmene gerek yok. Çok rahat."

Bana homurdanıyor ve içeri giriyor, ancak birkaç saniye sonra anahtarlarıyla geri dönüyor. Köy yollarında ilerleyişimiz sessiz ama son birkaç haftadır olduğu gibi gergin değil. Neredeyse bir tür arkadaşça sessizliğe yerleştiğimizi hissediyorum. Ya da en azından benim açımdan. Evet, garip bir geçmişimiz var ama bununla başa çıkmaya çalışıyoruz. Ayrıca, evde sadece birkaç hafta daha yaşayacağım. Temiz raporu aldıktan sonra oradan gideceğim. Diğerimiz yokmuş gibi davranmaya devam edebiliriz.

"Buradan dön." Rustik ve karakter dolu eski barın bulunduğu yeri gösteriyorum

-Tam istediğim gibi.

O kadar heyecanlıyım ki, pencereden dışarıya, ağır meşe kapıların üzerinde yanıp sönen büyük bir tabela ve piknik masalarının üzerine asılmış dış mekan ışıklarıyla aydınlatılmış bir otopark verandası bulunan koyu boyalı dış cepheye bakarken koltuğumda biraz zıplıyorum.

"Bu mu?" Cole arabayı kenara çekip binaya bakarken şüpheyle sorar.

Uzun zamandır çiftlikten çıkmamışım gibi geliyor ve belli ki o benim heyecanımı paylaşıyor. Ki bunu anlamıyorum. O da sıkılmadı mı? Günde iki kez koşmak bana bunu söylüyor: Sıkılmak.

"Korkuyor musun?" Kolu tuttum ve kapıyı açtım. Sesle birlikte kafası anında hareket etti.

"Sakin inme," diye homurdanıyor, sonra yanından atlayıp kamyonun önünü birkaç uzun adımda dönüyor.

Adam o kadar büyük ve otoriter ki, bana doğru hışım la yaklaşırken bir an sinirlendiğimi hissediyorum. Sanki bir şey yüzünden başım belaya girecekmiş gibi bir kolluk kuvveti havası var. Cole'la başımın belaya gireceğ i düşüncesiyle kalçalarımı sıkıyorum. O kadar da kötü olmazdı. *Çok üzgünsün, Violet.*

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, şimdi önümde duruyor, bir eli açık kapının üstünü tutuyor, pazusunun yuvarlak hatlarını tişörtünün koluna bastırıyor. Özellikle de cevap vermekte geciktiğimde gerginlikten çözülecekmiş gibi görünüyor ve parmakları kapıyı daha da sıkarak o şişkinliğin gözlerimin önünde büyümesine neden oluyor.

Gözler büyüyor ve sonra tekrar fırtınalı yüzüne dönüyor. Elmacık kemiklerinin sert çizgileri, kirli sakallarla kaplı kare çenesi

"Violet."

İrkildim. "Öyle mi? Evet, evet! Yok bir şey. Hadi gidelim." Kamyonun arkasına doğru bakıyorum, beynimin girmesine izin verdiğim tavşan deliğinden yanaklarımın yandığını hissediyorum. Ne kadar kötü bir fikirdi.

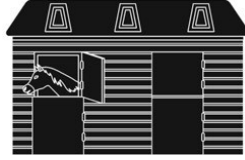
Bu sefer sormuyor bile. Kocaman elleri kaburgalarım da geziniyor ve belimi sarıyor. Kollarımdaki küçük tüyleri gizleyen bol bir kazak giydiğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Onunla ilgili her şey o kadar ... neredeyse agresif ki, dokunuşundaki nezaket beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Billie'nin beni evine getirdiğ i o gece beni kamyon dan dikkatli bir şekilde kaldırışını ya da bana sarılıp sessizce iyi olup olmadığımı sormasını hayal ettiğimi sanmıyorum.

"At gibi kokuyorsun." Beni yavaşça yere bırakıp ellerini tekrar yanlarına çekerken homurdanıyor. Bana dokunduğ unda verdiğ i tepki, az önce kendimi içinde kaybettiğ im anıyla pek uyuşmuyor. "Hadi gidelim."

Barın ön kapısına doğru sert adımlarla yürürken geniş sırtının tişörtünün altında dalgalanışını izliyorum.

Belli ki gerçekten bir içkiye ihtiyacı var.

COLE

Golddigger85: Ailenizin yakınında mı yaşıyorsunuz?

Kafamı kendime salladım. Bu benim sohbet etmek için yaptığım ezik bir girişim. Birkaç aydır konuşuyoruz ve sohbetin çoğunu onun taşıdığının farkında değilim. Dürüst olmak gerekirse, neden burada kaldığından emin değilim.

Ona neredeyse hiçbir şey vermiyorum ama yine de gelmeye devam ediyor. Çoğu insanın arkadaşı vardır çünkü onların arkadaşlığından keyif alırlar. Benim bu arkadaşım var çünkü onun daha iyisini hak ettiğini bilmek bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlatıyor. Ben lanet bir mazoşistim ve kendimi durduramıyorum bile.

Ne zaman neşeli ve tatlı olsa, kendimi daha da bok çuvalı gibi hissediyorum. Ama ondan uzaklaşamıyorum. Ben gölgelerde yaşıyorum, o ise günümü aydınlatan bir ışık huzmesi gibi. Çok açgözlüyüm.

Pretty_in_Purple: Hayır. Onlardan uzaklaşmak için taşındım.

Burnumu sokmak istemem ama bu kulağa acımasızca geliyor. Bu yüzden, kararımı verdim:

Oof.

Pretty_in_Purple: Haha. Hayır. Bu kulağa kötü geliyor. Babamı ve kardeşlerimi seviyorum. Onlar da beni seviyor, sadece biraz fazla şiddetle. Beni şiddetle boğmak gibi. Ve küçük bir kasabada? Unut gitsin. Yanlış bir adım atamazdım ya da geç saatlere kadar dışarıda kalamazdım. Randevular bile acımasızdı. Sürekli karışıyorlardı.

kendi başımın çaresine bakabilecek yaşıydım. Bu yüzden oradan çıkmak zorundaydım. Yeni bir başlangıç. Yeni ben. İnternette çıplak olmak benim için bir adımdı. Kulağa ne kadar kötü gelse de. ÇATIYI VURURLARDI. Ama yine de yaptım. Bir kere. Şimdi iyiyim.

Onlara gösterdin. **Pretty_in_Purple:**

Onun gibi bir şey. **Golddigger85:** Peki ya annen?

Mesajı gördüğünü anlamama rağmen yazması birkaç dakika sürüyor.

Pretty_in_Purple: Beni doğururken öldü.

İşte bu yüzden sohbet etmeye çalışmıyorum. Buna ne demem gerekiyor? Başparmaklarım telefonumun üzerinde geziniyor ve kalp atışlarımın kaburgalarımın çarparak hızlandığını hissediyorum. Ölü ebeveynler hakkında bir iki şey biliyorum. Aklıma gelen en saçma şeyde karar kılıyorum.

Özür dilerim.

Pretty_in_Purple: Ah. Olma. İnsanlar bu konuda etrafımda tuhaflaşıyor, oysa kaçırdığım şeylere dair hiçbir referans çerçevem yok. İyi bir çocukluk geçirdim. Çok sevildim. Yani, çok sevildim.

O çok açık sözlü. Çok dürüst. Babamın tüm hikayesini anlatmak için ani bir istek duydum. O gün hakkında. Olayın gerçekleşmesini izlemek ve o andan itibaren hayatımın nasıl yokuş aşağı gittiği hakkında. Bunu içimden atmak, orada katılaşmış ve durağanlaşmış kelimeleri söylemek çok iyi hissettirecekti. Tıpkı o hapi tam olarak yutamadığınızda boğazınıza takılıp kalması gibi.

Ama benim yok.

Kimse benim saçmalıklarımı duymak istemez ve ben de onu korkutmak istemiyorum.

BU YER KORKUNÇ. Korkunç şeyler gördüm ama Komşunun Barı bu listenin başında olabilir. Kim bir bara halı koyar ki? Loş bara girerken ayaklarıma dikkat ediyorum ve attığım her adımda halıya hafifçe yapışıklarını hissettiğime yemin edebilirim. Violet'in zemine tamamen yapışmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

İçeriye kaşlarını çatmak yerine, etrafına bakarken dudaklarına küçük bir gülümseme değiştiğini görüyorum. Gümüş saçları hala büyük bir kuş yuvasında ve minyon vücudu büyük boy krem kazak tarafından yutulmuş, böyle bir çöplükte olmak için tamamen parlak görünüyor. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o aynı fikirde değil gibi görünüyor.

"Nereye oturmak istersin?" Koyu renkli ahşap masalara şüpheyle bakarak ona soruyorum.

"Devam edin. Arka tarafta şöminenin yanında bir masa var."

Birkaç adım sonra, iki uyumsuz kaptan sandalyesi ve üzerinde sarkan yapışkan yeşil ve kahverengi vitray bir ışık bulunan küçük ve yuvarlak masa görünür hale gelir.

Bunu gerçekten yaptığımı inanamayarak bir kahkaha atıyorum. "Trixie buraya bayılırdı."

"Trixie kim?" Violet yanıma gelerek soruyor.

"Terapistim," diye ağzımdan kaçırıyorum ne dediğimi anlamadan önce. *Orospu çocuğu*. Ne zamandan beri aşırı paylaşıyorum? Violet'in yanında başka neleri ağzımdan kaçırabilirim ki? Onun yanında rahat olmaya başlıyorum -ki bu bir sorun.

"Güzel isim. Hoşuma gitti," diyor neşeyle ve ön kapıya bakan koltuğa oturuyor.

Bu kadar mı? Soru ya da sorgulama yok mu? Terapide olduğum için yargılanmayı bekliyordum. Onun yerine, eliyle bir yorum yaptı ve oturdu. Tam da tercih ettiğim koltuğa. TSSB'm bugünlerde çoğunlukla kontrol altında; artık geceleri beni uyutmayan şey pistteki bir yumru ve onun üzerinden geçen toynakların görüntüsü. Yıllar süren sıkı bir çalışma gerektirdi, ancak görevlerim eskisi gibi peşimi bırakmıyor. Yine de odayı değerlendirmeyi, çıkış yolumu görmeyi, yaklaşan tehditler olup olmadığını bilmeyi seviyorum. Sırtımı odaya dönme fikrinden nefret ediyorum, bu beni tehlikeye sokabilir. Violet'ı sokabileceği tehlikeden. Artık Irak'ta olmadığımı biliyorum ama bunlar aklınızdan çıkmayan şeyler. Eğitim size yapışıp kalıyor. Bir daha asla *sadece* bir sivil olamazsınız.

Sert bir şekilde oturuyorum, yaptığım şey hakkında tamamen yanlış hissediyorum, ancak zaten sahip olduğumdan daha fazlasını ortaya çıkarmak istemiyorum.

"Nasılsın tatlım?" Violet ile benim aramdaki masaya iki plastik menü atılınca irkiliyorum.

Garson kız bana bakıyor ve sandalyemde geriye yaslanıp kolçakları kavrayarak, "Bir su alayım," diyorum.

Violet bana düz, etkilenmemiş bir gülümseme veriyor. Uygunsuz davranış olarak gördüğünden emin olduğum şey için sessiz bir azarlama. İhtiyacım olmayan ya da istemediğim bir azarlama.

-Bu yüzden zamanımı yalnız geçirmeyi tercih ediyorum. Daha az açıklama. Yetersiz kalacak daha az beklenti.

Garsona gülümserken bakışları parlıyor. "Bir Guinness alayım, lütfen." "Ve teşekkür ederim." diye eklemekten önce gözlerini kısa bir süre bana diyor. Arkadaşımın terbiyesini boş ver."

"Elbette!" Kız uzaklaşıyor ve ben de omzumun üzerinden bakarak onun bara dönüp içkilerimizi almasını izliyorum.

"Bir Guinness mi?" Violet'e sordum. Margarita ya da en azından içinde şemsiye olan bir şey sipariş etmesini bekliyordum. Kalın, koyu bir bira değil.

"Evet." Gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Tahmin ettiğin gibi değil mi?"

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum ve dalgınca cevap veriyorum.

"Hayır..."

"Bekar bir baba ve üç ağabeyle bir çiftlikte büyüdüm. İçmeye başladığımda evdeki tek seçenek bira ve viskiydi."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalktı. "Bana bir viski kızı gibi gelmiyorsun." Violet utangaçça gülümsüyor. "O zaman şaşırabilirsin."

Garson tarafından tekrar ürkütülmediğimden emin olmak için tekrar bara bakıyorum. Nabzımın bileğimde zıpladığını hissedebiliyorum, hatta görebiliyorum.

"Y e r değiştirmek ister misin?" Violet masaya doğru eğiliyor. O kadar sessiz soruyor ki neredeyse onu duymuyorum.

"Ne?"

Sandalyesini itiyor ve ayağa kalkıyor. "Koltukları değiştirin."

Sorun değil demek istiyorum ama gerçek şu ki bu ihtimal beni tamamen rahatlatmıştı. Şimdi yanımda duruyor, aşağıya bakıyor ve beni yerimden kaldırırcı gibi elini sallıyor. Ben de gittim ve soru sormadım. Kendimi bu konuda hırpalamak yerine hissettiklerimi kabulleniyorum. Trixie bunu onaylardı.

"Daha iyi misin?" diye soruyor ikimiz de yeni sandalyelerimize yerleşirken.

Önemli bir şey değilmiş gibi bakıyorum. Önemli. Hayatımdaki tek bir kişi bile daha önce böyle bir şeyi fark etmemişti. Sivil hayata uyum sağlama konusundaki gerginliğim üzerine. Yerdeki çöp parçalarından nasıl kaçındığımı,

Her ihtimale karşı. Başkasının araba kullanmasına izin vermem. Travma sonrası stres bozukluğum olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Bunun yerine, ordunun beni son derece ihtiyatlı olmam için eğittiğini söyledim - Trixie aynı fikirde değildi.

"Evet." Başka tarafa bakıyorum, biraz ... hissediyorum. Bilmiyorum. Belki de savunmasız? "Kardeşim bir gazi, biliyorsun."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

Şakacı bir şekilde göz kırptıyor ama ses tonu uyuşmuyor. "Hiç sormadın ki."

O darbe indi. O haklı. Yazıştığımız bir yıl boyunca özel hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey sormadım. Bilmek istemediğimden başladı. Sonra sorarsam umursayacağımı bilmeme dönüştü. Ama yine de önemsedim. Kendime insanların internette aşık olmadıklarını söyleyip durdum. *Gerçek* duygular geliştirmezler. Ama şimdi ona bakınca, hissettiklerimin oldukça gerçek olduğundan emin oluyorum. Ve aynı zamanda oldukça berbat bir fikir.

"Billie'nin sana G.I. Joe dediğini biliyor musun?" diye ağzından kaçırıyor, belli ki boşluğu doldurmaya çalışıyor.

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Göğsümde sıcak ve yabancı hissettiren alçak, derin bir gümbürtü. Billie komik bir ördek ve atıp tutması bana sevimli gelmeye başladı. "Bana böyle dediğini hayal edebiliyorum."

Violet gülüyor, gözleri kocaman ve şaşkın bakıyor. "Ne?"

"Sen . . . az önce güldün. Daha önce güldüğünü duyduğumu sanmıyorum." Biraz eğildiğimde başım dönüyor. "Ben gülerim."

Violet kollarını kavuşturuyor ve küçük masaya doğru eğiliyor. "Acıdı mı?"

Dudaklarım seğiriyor. Ama beni tekrar güldürme zevkini ona tattırmak istemiyorum. Daha çok, gazi muhabbetini bıraktığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Bana acıyarak bakmadığı için. Geçmişimle ilgili İspanyol Engizisyonu'nu başlatmadan bana bir kemik attığı için.

Ama yapmıyorum. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Bir içki al." Gözleri parıldıyor şimdi. "Bira şişmanlatır."

Violet hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkardı. Bu kadar küçük ve narin birinin böyle korna çalabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonra iki avucunu ağzına kapatıp kıkırdama krizine girerken yüzü alev alev yanıyor.

Ona bakıyorum, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum, eğlencesi bulaşıcı olsa bile. O kadar güzel olmasına rağmen

Acıtır.

"Sanırım karın kasların bir gün daha yaşayacak," diye soluk soluğa bağıyor ellerinin arkasından. Sonra ellerini ağzının üzerinde daha sert bir şekilde kenetliyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor, sanki bunu ağzından kaçırdığına inanamıyormuş gibi. *Mahcup* görünüyor.

Ve elimde değil. Gülüyorum. Gerçek bir kahkaha. Uzun süredir kafeste tutulan bir hayvan gibi patlıyor içimden. Kapıdan fırlayan bir yarış atı gibi.

Yüzünün utançtan saf neşeye dönüşmesini izliyorum. Yüzündeki ifade mi? Beni içten içe ısıtıyor. Kuru otların üzerindeki bir kıvılcımın kurak topraklarda dans eden alevler göndermesi gibi. Hızlı ve kontrolden çıkmış. Sonuçta, orman yangınları tehlikelidir.

Garson sonunda geri döndü. Buranın tıklım tıklım olduğuna yemin edebilirsin ve suyum Ruby Creek'in kendisinden toplamak zorunda kaldı. Violet tek kaşını bana çevirdiği sırada Violet'e koyu köpüklü birasını uzatıyor.

"Ben . . ." Ugh. Ben de mi bu işe bulaşmak üzereyim? "Onun içtiğinden bir tane alacağım."

Yarın iki kez çalışacağım.

Garsonun elini omzumda hissetmiyorum bile. İstenmeyen dokunuşlar normalde beni rahatsız ederdi ama şu anda karşımdaki kadına bakarken farkına bile varmıyorum. Belli belirsiz "Sorun değil, tatlım." dediğini duyuyorum.

Violet dudaklarını birbirine öyle sert bastırıyor ki canı yanıyor olmalı ama acı çekiyormuş gibi görünmüyor. Sanki dudakları aralanacak ve bana bakacakmış gibi görünüyor ama bunu yapmamaya çalışıyor. Denman Derbisi'ni kazandığı günkü gibi görünüyor. *Mutlu görünüyor*. Ve ilk defa, bunu mahvetmek istemiyorum. Bir kez olsun uzanıp kendi pisliğimin tadını çıkarmak istemiyorum.

Şu anda mı? Tadını çıkarmak istiyorum. Ama çok fazla değil.

"Ne? Bu kasabanın suyu zehirli. Hiç kokladın mı?" Violet alt dudağını kemiriyor ve başını bana doğru sallıyor. "Sadece bir tane içeceğim."

Başını sallıyor.

"Ne?"

"Bir kız külotunu yüzünüze fırlatsa bile bunu fark etmezsiniz, değil mi?" Geri çekiliyorum. Neden bir kız külotunu yüzüme fırlatsın ki?

Birasından küçük bir yudum alıyor, bunu yaparken de biranın kaymak gibi üst kısmına bilerek gülümsüyor. "Garsonumuz. Senden hoşlanıyor. Fark etmedin mi?"

Gözlerim Violet'in başının üzerinden fırlayıp bara bakıyor ve barmen Guinness'imi tepsisine yerleştirirken kız bana bakıyor. Fark etmedim çünkü zihnim iki lanet yıldır aynı kıza takılıp kalmıştı.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve biraz daha rahat hissederek daha uzun oturuyorum. "Hiç sanmıyorum." Üzerimdeki gözler, minnettar olanlar bile, beni kıvrandırmanın bir yolunu buluyor. Biri çok yakından bakarsa sakladığım şeyi görecektir diye ödüm kopuyor. *Gittiğin zamanki adamın yarısı kadar olmuşsun.* Hilary o gece bana böyle demişti. Aklımdan çıkmayan, kendimi saklamak istememe neden olan cümle buydu.

Ama kız biramı bırakmak için geri geldiğinde bana göz kırptırıyor ve gitmeden önce elime hafifçe dokunuyor. Neredeyse kendime bile inanamayacaktım. "Kadınlar benimle hiç ilgilenmiyor," diye homurdanıyorum halıya bakarken.

Violet kaşlarını birbirine kenetleyerek sandalyesinde geriye yaslanıyor ve beni işaret ediyor. "Öyle."

"Hiç şansım yok. Ben çok yaşıyım." Homurdanıyorum.
"Değilsin."

Sonunda başımı kaldırdım ve omuz silktim. "Ondan en az on yaş büyük olmalıyım."

"Benden on yaş büyüksün."

"Ve?" Maltlı siyah biradan bir yudum alıyorum ve içimden iç çekiyorum. Tadı çok güzeldi. En son ne zaman vücuduma en iyi şekilde bakma konusunda endişelenmeden bir biranın tadını çıkardığımı hatırlamıyorum.

"Benimle olman seni rahatsız etmiyor gibiydi."

Donup kalıyorum, bardağı tekrar yerine koyuyorum. Kadınlar ve onların duyguları konusunda çok fazla deneyimim yok ama mayınlarla dolu bir tarlayı gördüğümde tanırım.

"Bu-"

Ona söylemek istediğim şeyi tamamlayamadan sözümü kesiyor ve eliyle beni başından savıyor: "Merak etme. İşler nasıl gidiyor?"

İş hakkında. İş hakkında konuşabilirim.

"Berbat. Aptallarla dolu bir şirket satın aldık."

"Sen tam bir güneş ışığıydın, bunu biliyor muydun? Bence senin küfrün Billie'ninkinden daha kötü olabilir." Sağlam bacağını sandalyesine doğru çekiyor,

çoraplı ayağını kenara dayamış ve dizini bükmüş. Son derece rahat görünüyor - çoğu insanın benim yanımda görünmediği bir şekilde. İnliyorum ve içkimden uzun bir yudum almadan önce kirli sakallarımı ovuyorum. "İnsanlar orduda yemin eder, Violet. İşte bu yüzden Vaughn aile şirketinin mutlu ve parlak yüzü." Bardağımı ellerimde döndürüyorum. "Peki ya yeni şirket? Dağınık. Mali durum tam bir karmaşa. Güvenlik standartları dehşet verici. Kimse ne yaptığını bilmiyor. Aslında burayı çok ucuza almamızın bir sebebi var."

Omuz silkiyor. "Eminim bunu tersine çevireceksin."

Bunun üzerine yanağım seğirdi. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece bana pes edecek biri gibi gelmiyorsun."

Homurdanıyorum, aklım bu ifadeyle ne demek istemiş olabileceğiyle yarışıyor. Ne kadarını biliyor? Belki de son mesajlarımı görmüştür? Silmeye çalıştıklarımı ama lanet uygulama izin vermedi. Geri dönmeyeceğini anladığımda gönderdiklerimi. Tamir edilemeyecek kadar berbat ettiğimi. Pretty_in_Purple'a beni hayalete çevirdiği için kızmak istiyordum ama işin aslı onu suçlayamazdım.

Ben de kendimi bırakırdım.

Boğazımı temizliyorum, aksi takdirde şaşırtıcı derecede keyifli bir gezi olan bu tavşan deliğine inmek istemiyorum. Ayrıca mutfak tezgahının üzerindeki buketi de düşünmek istemiyorum. Ben onun yanında huysuz ve beceriksiz olmaktan başka bir şey yapmazken, bir serserinin buketleri ona getirmesini, onun için güzel şeyler yapmasını. Bu ihtimal beni kızdırıyor. Gerçek şu ki, Violet'in yanında nasıl davranacağımı, içimde uyandırdığı duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çükümün seğirmesine ve sahiplenici tarafımın çirkin kafasını kaldırmasına neden olan duygular.

Ben de sohbeti işe çeviriyorum. Hava durumundan sonra bir numaralı ereksiyon öldürücü konuşma. "Peki ya sen? Herkesin favori jokeyi için planın nedir?"

Violet tepki olarak odaya bakıyor ve acaba beni duymamış olabilir mi diye düşünüyorum. Çalan country müziğin sesinin *o kadar* da yüksek olmadığına eminim.

"Bilmiyorum." Bana dönüp bakarken dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını ıslatıyor. İç çekişinin ağırlığıyla tüm vücudu kabarıyor. "Biraz kızgınlım, biliyor musun? Geçen sezon bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Sanki hayatımda bir kez karşılaşacağım bu duruma el yordamıyla girmişim gibi. Billie. DD. Hank. Her şey *mükemmeldi*."

Başımı sallıyorum, hayatımın aynı hissettiği bir zamanı hatırlıyorum. Mükemmel bir aile. Herkese göre mükemmel bir kız arkadaş. Geleceğim taştan ve altından döşenmişti. Sonra babam öldü ve her şey boka sardı. Buna izin verdim.

"Ama yine de kendimi kanıtlamam gerektiğini hissediyorum. Diğer jokeyler ..." Eliyle bacağını işaret ediyor. "Belli ki beni sevmiyorlar. O galibiyetlere vals yaparak geldim. Onları hak etmedim. Ben kazanmak *istiyorum*. Şımartılmak ve başarı için hazırlanmak istemiyorum. Hayatım boyunca bunu yaşadım. Mücadele etmek ve diğer taraftan daha iyi çıkmak istiyorum. Anlıyor musunuz? Üstesinden gelebileceğimi ve hâlâ en iyisi olabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Ve sadece kendim için. Bunu yapabileceğimi bilmem gerek. Şimdiye kadarki başarım sadece ..." Yüzü buruşuyor ve kelimeyi ararken gözleri uzaklara dalıyor. "Tamamlanmamış. Ve şimdi geride kalacağım. Kondisyonumu kaybedeceğim, saatlerimi harcayacağım." Omuzları çöküyor ve kendini içinde boğmak istemiş gibi birasına bakıyor.

"Çalışmana yardım edebilirim." Başını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Bu yapmamam gereken bir teklif ama Patrick Cassel gibi bir pislik yüzünden onun bu kadar üzgün görünmesine dayanamıyorum. "Bacağını kullanmadan yapabileceğin çok şey var."

Sanki bir tür illüzyon olabileceğimi düşünüyormuş gibi bana hızla göz kırpmıyor. Açıkçası ben de kendime pek inanamıyorum.

"Tamam," diye nefes alıyor.

"Patrick yaptığı hareketin bedelini ödeyecek."

Violet gözlerini devirir. "Billie de bana bunu söyleyip duruyor. Şu anda inceleme altında. Ama kimin umurunda? O dışarıda ata biniyor ve ben buradayım. Bunu yapıyorum." Elini masanın üzerinde sallıyor, "Bunu."

Ağzım karşılık olarak yukarı kalkıyor. Bu tuhaf gülümseme her seferinde daha doğal geliyor. Elimdeki birayla arkama yaslanıp omuz silerken parmaklarımla masaya iki kez vuruyorum. "O kadar da kötü değil."

Neighbor's Pub'dan çıktığımızda hava kararmış ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Eğilip kamyonete doğru koşarken Violet'e "Burada bekle," diyorum.

İkimizin de sıırıslık olmasının bir anlamı yok. Arabaya atladım, anahtarı çevirdim ve kükreyerek çalıştığını duydum.

Kafası karışmış Violet.

Kendini beceriksizce içeri çekti ve burnunun ucundaki bir damla yağmuru sildi. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Omuz silkip bardan uzaklaşıyorum. "Biliyorum." Ama keyfim yerindeydi ve bunu yapmak istedim. Bu gece harika vakit geçirdiğim için içten içe şok oldum. O şüpheli yerde tavuk kanadı bile yedim. Beni öldürebilirler ama itiraf etmeliyim ki tadı oldukça güzeldi. Artık pek dışarı çıkmıyorum. Yani, kimse bana sormuyor ama ben de davetleri hoş karşılamıyorum.

Annem arada sırada beni kahve içmeye götürür, bu da bana her zaman benimle vakit geçirmekten ziyade vicdan azabını yatıştırmanın bir yolu gibi gelir. Yine de yapmasına izin veriyorum. Vaughn şehir kulübü kızlarıyla hayalindeki randevulara çıktı, ben de annemle garip kahve randevuları yaptım. Bana kalırsa, bu anlaşmanın iyi tarafı ben oldum.

Babam öldüğünde raydan çıkmış, bir süre martini bardağının dibinde kendini kaybetmiş - ya da ben öyle duydum. Belli ki kendini affetmediği bir şey. O kısım için burada değildim. Mümkün olan en kısa sürede kız arkadaşımın parmağına bir yüzük taktım - çünkü bu yapılması gereken doğru şey gibi görünüyordu - ve sonra askere yazıldım. Orduya katıldım ve defolup gittim. On iki yıl boyunca kaldım ve son turun son ayına kadar kendimi güvende ve zarar görmeden tuttum.

Sonra zaten uyuşmuş olan varlığım bomboş kaldı. Düzleşti. Ama bu gece, atan bir kalbin garip çarpıntısını hissettim, belki de her şeye rağmen tamamen çökmüş değilimdir.

"Teşekkürler," diyor Violet sessizce.

"Eğlenceliydi." "Öyleydi."

Odağı uzaklara kayarken gülümsemesi utangaç. Ben yokken başka kimlerin bu gülümsemeleri içine çekebildiğini merak ediyorum ve bu beni mantıksızca kıskandırıyor. "Bugün aldığın çiçekler güzelmış." diyecek kadar.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, onları söylediğim için bile kendimden nefret ediyorum. Bir adamın ona çiçek getirmesi umurumda olmamalı. Ve kesinlikle bu konuda kıskanç olmaya hakkım yok. Ama bütün akşam içimi kemirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Dudakları daha da büyük bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi birbirine dolanıyor. "Evet. Hank çok tatlı biri."

"Hank?" Şimdi resmen psikopat gibi görünüyorum. Ailemizin en uzun süreli arkadaşı ona çiçek getirdi ve ben bu konuda sahiplenici bir araç gibi davranıyorum.

Tek söylediği "Mhmm," oluyor. Ama sesindeki mizahın izlerini duyabiliyorum.

Sanki yorumumu olduğu gibi görüyor.

Parmaklarım direksiyonda esniyor ve garip bir sessizliğe gömölüyoruz. Günlük happy hour'ları için gelen yerel müdavimlerin uğultusu ve ucuz hoparlörlerden çalan tiz müzikle çevrili pis küçük barda sohbet oldukça kolay akarken, kamyonetimin sessizliğinde daha gergin hissediyorum. Sanki aramızda söylenmemiş çok şey varmış gibi. Çok mahrem. Çok karanlık.

Çok fazla.

Başımı sallıyorum ve karanlık yan yollardan çiftliğe doğru ilerlerken sessizliğe gömölüyorum. Evin önüne geldiğimizde Violet'e göz devirtten bir bakış fırlatıyorum. Ama o uzun kamyonattan atlamak için kıpırdamıyor bile.

Kapım çarptığı anda, kahverengi at boğulmuş bir sıçana benzeyen kapısından bana doğru yüksek sesle kişniyor. Kulakları öne doğru fırlamış, boğulmuş mutlu bir sıçan.

Görmezden gelip kamyonetin önünden koşarak geçiyorum ve sırlıslıkla olmadan önce Violet'i dışarı çıkarmak için yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum. Loş ışıklı kabinde ona bakarken yağmur omuzlarıma düzenli bir şekilde çarpıyor. Vücudunu çevirmeden bana bakarken her damla tenime bir iğne batması gibi geliyor; tereddüt ediyor. Sanki benimle yüzleşmek istemiyormuş gibi. Mavi gözleri düşük ışıktaki bir şekilde koyulaşıyor -neredeyse çivit rengine dönüyor- ve saçları daha altın rengi bir ışıltıya bürünüyor. Dilinin biçimli dudaklarının kenarından dışarı çıkışını izliyorum.

Arafta duruyoruz, o kamyonun kuru sıcaklığında, ben yağmurun altında çölde kalmışım gibi onu içime çekiyorum. Kavrulmuş.

Bir eli koltuğun sapında, diğeri eli koltuğun kenarında, alçıyı yavaşça kaldırarak bana doğru dönerken vücudum kalbimle aynı anda çarpıyor. Bir elimi yaralı bacağının üstünden geçirip avucumu dizinin arkasına koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Üşümüş gibi titriyor, ben de gözlerimi tekrar yüzüne kaydırıyorum. "Sen-"

Bu sefer sözümü kesti. "Bu gece için tekrar teşekkür ederim. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Ama yine de seninle iyi vakit geçirdim."

İçeri girip dizlerimin kamyonu çarptığını hissettiğimde, belim onun ince kalçalarının arasında ortalandığında göğsüm ağır bir hava ve kendinden nefretle doluyor. "Neden senden hoşlanmadığımı düşünüyorsun?" diye sorarken parmaklarım dizinin arkasına kilitleniyor.

Violet gözlerimi kaçırarak ata doğru bakıyor ve bunu yaparken kekeliyor. "I . . . I . . ." Kalp şeklindeki dikkat dağıtıcı ağzından ciğerlerini sert bir şekilde boşaltarak iç çekiyor. "Seni hayalete çevirdiğim için mi? Evinde olduğum için mi? Hayatında olduğum için mi? Aptal değilim, senin alanını işgal ettiğimi biliyorum. Mahremiyetinden hoşlandığını biliyorum. Ben bir rahatsızlığım. Benden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ve biliyorsun, gerçekten, bu benim sorunum. İnsanların benden hoşlanmaması benim sorunum değil. Gerçekten değil. Ama bu beni rahatsız ediyor, anlıyor musun?"

Bu ifadenin saçmalığına neredeyse gülmek istiyorum. Ondan hoşlanmadığımı mı düşünüyor? Yaklaşırken aklımdan geçenleri *bir bilse*.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Pretty_in_Purple: Kediler mi köpekler mi?

Golddigger'ı meşgul etmek için sorduğum sorular bunlar. Onu çözemiyorum. Bazı günler konuşkan görünüyor, diğer günler ise sessiz ve içine kapanık. O günlerde genellikle onu kendi haline bırakıyorum ve ertesi sabah ondan gelen bir mesajla uyanıyorum.

Ama bu gece tek başıma bir şişe şarap içtim ve konuşacak birini arıyorum. Çiftlikte kargaşa başladı ve sonunda yeni bir eğitmen işe aldılar. Ve o harika biri. Onun yanında sakın davranmaya çalıştım ama sessiz ve garip davrandığımdan eminim.

Her iki durumda da heyecanlıyım. Çünkü günlerim çok daha az yalnız geçti. Telefonum çaldı, ben de kaptım.

Amcık.

Yanaklarım alevleniyor. Arada sırada süper seksi bir şeyler söylüyor. Kalçalarımı sıkımda ve birbirimizin avatari olmaktan daha fazlası olmamızı dilememe neden olan bir şey. Sesinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Tavırlarının nasıl olduğunu. Aksanı var mı? Gözlerinin ne renk olduğunu merak ediyorum. Bunu her gün başka kızlarla da yapıyor mu?

Bu sonuncusu göğsümü rahatsız edici bir şekilde sıkıştırıyor.

Golddigger'ın görünüşünün detaylarını hayal etmek için çok zaman harcıyorum, ara sıra elime geçen birkaç yapboz parçasıyla onu bir araya getirmeye çalışıyorum.

Düşüyor. Çoğunlukla kaslarını hayal ediyorum.

Birlikte olduğum her erkek sırık gibi ve çocuksuydu, ama o tek fotoğrafına bakılırsa, burada durum öyle değil. İyi erkek arkadaşlarım oldu. Güzel seks yaptım.

Ama kibarlıktan sıkıldım. Gerçekten istediğim şey, birinin beni ellemesidir. Ölmeden önce yapılacaklar listemden bu şehvet türünü çıkarmak.

Pretty_in_Purple: *Huh. Hiç tahmin etmezdim. Bunlardan kaç tane var?*

Bir. Ben yalnız kedi türünde bir adamım.

Pretty_in_Purple: *Gerçekten mi? Onun adı ne?*

Emin değilim. Tek bildiğim morun ona çok yakıştığı. **Pretty_in_Purple:**

Tamam. Özür dilerim. İmalar bir yana. Burada sohbet ettiğin tek kızın ben olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?

Evet. **Pretty_in_Purple:**

Neden?

Golddigger85: *Çünkü seninle konuşmak tüm boş zamanımı alıyor.*

Bu cümleyi tekrar tekrar okudum. Başka birinin ağzından çıksa kulağa hoş gelmezdi. Ama ondan gelince, gülümsemekten ve şarabımdan bir yudum alırken kahkahamı bastırmaktan kendimi alamıyorum.

Golddigger benden hoşlanıyor.

DAHA YAKINA EĞİLDİ ve bana dik dik baktı, iri yağmur damlaları erkeksi yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Gri gözleri kalın kirpiklerinin altından beni delip geçiyor ve sonra ağzıma doğru kayıyor. Çıldırılmış gibi görünüyor, sanki vücudundaki her kas gergin. Kıvrılmış ve saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi. Ama ondan daha önce hiç korkmadım, şimdi de korkmayacağım.

Boşluğu doldurmak için saçmalamaya devam ediyorum. "Bu konuda endişelenme. Billie de benimle bu konu hakkında konuştu. Herkes benden hoşlanmayacak ve bu sorun değil." Kendimi çevirmek için öne doğru eğiliyorum ki beni geçmişte yaptığı gibi kaldırabilsin. Onun istediği şekilde. Ama eli bacağımanın üzerinde titreşiyor, sonra bacağıma kaldırıp beni kendisine doğru çekiyor. Ve ben direnmiyorum. Bir mıknaatısın iki zıt ucu gibiyiz, doğal olarak birbirimize çekiliyoruz.

Beli kalçalarımın arasındaki tüm boşluğu kaplıyor. Neredeyse dengemi kaybedecektim ya da bayılacaktım -hangisi olduğundan tam emin değilim- ama kendimi yakalamak için üstümdeki kolu bırakıyorum, avucum sert göğsünün ortasına inerek ona destek oluyor.

Diğer eli öne doğru fırlıyor ve çenemi yakalıyor, başparmağının pedi oradaki yarığa hafifçe bastırıyor. Yüzümü tarayan yoğun gri gözler beni olduğum yerde donduruyor. O kadar yakın ki nefesinin boğazımda dolaştığını hissedebiliyorum. Parfümü beni rahat bir battaniye gibi sarıyor, baharat, tarçın ve sıcaklık.

"Rahatsızlık vermiyorsun." Sesi sert, alçak, hırıltılı. "Senden hoşlanmayan herkes aptaldır. Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, onun yakınlığı karşısında biraz nefesim kesiliyor. Sözleri karşısında. Beni etkileme şekli. Kalçamı tutuşu.

Parmaklarım tişörtünün kumaşını kavriyor, çekip gitmesini istemiyorum. Onu daha yakın istiyorum. Her şeyden sonra bile.

Yüzümü ona doğru çevirip, yüz hatlarında oynayan gölgeleri izliyorum. Farların parıltısı tüm belirgin çıkıntıları ve keskin hatları ortaya çıkarıyor. Donmuş gibi durup bana bakarken çenesi kıpırdıyor. Ama bir şekilde bu bakışın ardındaki anlam değişti. Ne olduğundan emin değilim ama farklı. Belki de kendi gözlerimden yansıyan arzusunun titreşimi. Çünkü Cole Harding'i istemediğimi iddia etmek için kör bir aptal olmam gerekir. Onu yıllardır istiyordum -neye benzediğini bilmeden önce- yalnız bir kıza arkadaşlık eden yüz­süz bir avatar iken. Dünyaya adım attığımda ihtiyacım olan arkadaş. İlk kez tek başıma yola çıktığımda bisikletimi iten el.

"Tamam," diye fısıldıyorum, ona bakmaya ara vermek istemesem de gözlerimi dinlendirmek için bir kez kırıştırıyorum. İyi ki zamanında açmışım çünkü başparmağını çenemden kaldırıp gevşemiş alt dudağıma neredeyse sahiplenircesine sürterken taş gibi bakışları doğrudan erimiş lavlara dönüşüyor.

Göğsünden kopan gümbürtü, içime elektrik çarpmış gibi oluyor. Tüm vücudum karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve yoğun farkındalık her uzvuma yayılıyor. Dokunuşundan cesaret alarak boştaki elimi uzatıp kalın kaşını kesen yara izinin üzerinden geçiriyorum. Kabarık dokunun izini sürüyorum ve parmaklarımı çizginin üzerinde gezdirirken keskin bir nefes alışını duyuyorum, parmaklarımın altındaki teninin, vücudumdaki ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Neredeyse beline doladığı bacağı. Biz sadece

*nerede*yse mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Etrafımızda yağmurun yumuşak pıtırıları. Sanki zamanda donmuş gibiyiz, bu küçük merak balonunun içinde. Çünkü şu anda onun yüzünde gördüğüm şey bu.

Ve bu beni cesur yapıyor. Gömleğini parmaklarımın arasında sıkıca kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, ince pantolonuma karşı kabarıklığını hissetmek istiyorum. Bunu yaptığında iç çekiyorum, tam o inerken, tam o başparmağını tekrar dudağımda gezdirirken.

Tanrım. Bunu sevdim.

Sağlam bacağımı kaldırıp diğer tarafına sarıyorum, daha yakın olmasını istiyorum. Ağır nefeslerimiz soğuk, nemli havada aramızda sözsüzce birbirine karışıyor. Gözleri beni yutuyor, yüzünün her yerinde şaşkınlık yazılı. Kalçamı daha yukarı kaldırıp kendini kalçalarımın tepesine bastırarak gözlerimin sarhoşça çırpınmasına neden olurken benimkinde ne yazdığını düşünmek bile istemiyorum. Saf şehvet, hayal ediyorum.

Diğer bacağımı onunkinin arkasından geçiriyorum, o bana doğru sallanırken ben de ona sürtünüyorum. Ama sonra donup kalıyor ve aniden geri adım atıyor, beni bir kol mesafesinde tutuyor, gece havasında nefes nefese kalıyor, nefesi aramızda buhar gibi yükseliyor.

Kendimi ona geri fırlatmak istiyorum. Devam etmesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama Cole'un boyun eğecek bir adam olmadığını biliyorum. Karmaşık biri olduğunu biliyorum. Kuralları olduğunu biliyorum. Bozmadığı kurallar.

"Özür dilerim." Beni nazıkçe yere bırakıp titreyen ellerini tekrar yanlarına indirirken sesi çatlıyor.

Pardon?

Sıcak olan her şey soğudu. Dehşetten soğuyor. Başımı sallıyorum. Buraya daha önce de gelmişim. Bu tam ona göre, tam *bana* göre. Onun söz konusu olduğu yerde kendimi kaptırmak. Olmayan bir şeyi varmış gibi düşünmek.

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissederken ona bakamıyorum bile. Pipsqueak'in otağına bakarken hava karardığı için sessiz bir *teşekkür gönderiyorum*. Ve sanki bu anın bölünmesi gerektiğini biliyormuş gibi kişniyor. Uzun, gürültülü ve tiz, ikimizi de zıplatan bir alarm zili gibi.

"Bir dakikalığına kamyonetini alabilir miyim?"

Cole kafasını temizlemek istercesine sallıyor, ayak uydurmaya çalışıyor.

"Ne için?"

"Ahıra gidip ona bir yağmur örtüsü getirmeliyim. Sırılsıklam oluyor. Battaniyesi yok. İçeride bir barınağı bile yok."

Hızla geri çekiliyor, küçük kısrğa bakarken aramıza mesafe koyuyor. "Atlar su geçirmez paltoları olmadan yıllarca hayatta kaldılar."

Hayal kırıklığı içimde kabarıyor, etkileşimimiz tarafından körükleniyor. Utanç duygumdan besleniyor. Şu anda ona bu kadar yakın olamam. "Bana bir kemik atıp ne yapacağımı söylemesen olmaz mı?"

Şimdi gözlerini dikip bana bakma sırası onda. Bir f-bombası atmak her zaman insanlara bunu yapar. Kelimeyi çok kullanmadığınızda, kesinlikle farklı bir yumruk atıyor.

Anahtarlarını uzatıyor, yeterince azarlanmış ve biraz da şok olmuş görünüyor. *Güzel*. Anahtarları alıp kamyonun diğer tarafına doğru yürüyorum ve arkamda hareketsiz bir Cole bırakıyorum.

"Dikkatli sür, lütfen." Sesi yalvaran bir tonla çakıl taşları gibi o.

Homurdanıyorum ve sürücü tarafına doğru devam ediyorum. Bacaklarım beni itiyor, hatta Başım dönüyor olsa da. Billie'nin evindeki o gece gibi. Sadece uzaklaşmam gerek. Ve yeni atımın bir battaniyeye ihtiyacı var. Kamyoneti çalıştırıp garaj yolundan çıkıyorum, yağmurun altında heykel gibi durduğu yerden geçerken Cole'a sadece bir bakış atıyorum. Şaşırmış görünüyordu ama umurumda değildi.

Biraz boşluğa ihtiyacım var.

BANG. Bang. Bang. Bang.

Gözlerimi açıyorum ve saate bakıyorum. Dışarısı aydınlık görünüyor. Sabah 10. Hiç bu kadar uzun uyumamıştım. Ama sonra, bir süre ahırda saklandım, eve dönmeden ve Cole'un hala derimin altına girdiği gerçeği de dahil olmak üzere en derin, en karanlık sırlarımdan bazılarını bilen Pipsqueak ile takılmadan önce yönümü bulmaya çalıştım.

Yeterince küçük bir yağmur tabakası bulduğumda, çiftlik evine geri döndüm. Sol ayağımla. Kısa, yavaş bir yolculuktan ve sol ayağım gayet iyi çalışıyordu, ancak bu kesinlikle alışkanlık haline getirmeyi planladığım bir şey değil. Yağmur altında çitin tepesinde otururken, sırlıklam olana ve iliklerime kadar üşüylene kadar Pippy'nin yanında kaldım. Belli ki kendini köpek sanıyormuş gibi çenesini kucağıma dayadı ve ön ayaklarını örmeme izin verdi. Dün gece yağmurda Cole ile aramızda her ne olduysa onunla boğuşurken isteyebileceğim en iyi arkadaşı.

Gerçekten benden hoşlanmadığını düşündüm. Ve aramızdaki çekimin tek taraflı olduğunu varsaydım. Ama bana bastırıldığı pantolonundaki taş gibi sert şişkinlik başka bir hikâye anlatıyordu. Tanıdığım o soğukkanlı, mesafeli adamla dün geceki halini bir türlü bağdaştıramıyordum. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Gülüşü, dudaklarının garip, isteksiz ucu ve sonra ellerinin bedenimi kavrayışı. Onun için nasıl eridiğimi.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Ses sonunda fark edildi. Kapı mı o? Yataktan kalktım ve alçıyı bacağıma bağladım. Neredeyse artık ona ihtiyacım yokmuş gibi hissediyorum. Şişliğin çoğu gibi ağrı da geçti ve sadece morarmanın sarı kalıntıları kaldı. Ana yaşam alanına çıkarken kapının arkasından bornozumu aldıktan sonra, yolda Cole'a rastlamamayı umarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açmak için uygun bir kıyafet giymediğimi düşündüğümünden kapıyı hafifçe araladığımda, verandada avuçlarını gözlerini at gözlüğü gibi kapatarak duran Billie'yle karşılaştım.

"Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı aç, Porno Patty."

"Ugh." İnledim ve başımı arkaya yatırdım. "Sadece bir fotoğraftı. Bir kere!"

Kapıyı itiyor ve kendini çılgınca içeri atıyor, bu sırada neredeyse ayağı takılıyor. "Lanet olsun. Beni hemen içeri alın. Ve kapıyı kapat!"

"Neler oluyor?" Kafam çok karıştı.

"Müstakbel kayınbiraderime bakmamaya çalışıyorum. Etrafta böyle üstsüz dolaşacaksa garaj yoluna bir tür neon tabela asmanız gerekecek. Duman işaretleri de etkili olur."

Bekle, bekle. Ne? Onu geçerken neredeyse tökezleme sırası bende ama ters yöne gidiyorum, kapıdan geri çıkıyorum. Ve lanet *olsun*. Şaka yapmıyor. Sertçe yutkundum ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

Cole, Pipsqueak'in otağının hemen dışında, keresteleri boşaltıyor ve testereleri kuruyor ve muhteşem bir şekilde gömleksiz. Vücudu parlak güneş ışığında dalgalanıyor. Bugün yağmur yok; onun yerine hava sıcak, nemli ve bunaltıcı. Görünüşe bakılırsa Cole güneş çıkınca silahlar da çıkıyor. Dün gece için kendime ne kadar kızgın olsam da şikâyet edecek değilim.

"Mesela ... bir şort giyip günü bitiremez miydi? Bir bardak soğuk su insanı serinletmek için harikalar yaratır." Omzumun üzerinden baktığımda Billie'nin açık kapı aralığına yaslandığını görüyorum.

"Bakmadığını sanıyordum?"

"Hayatımın aşkıyla nişanlıyım. Kör değilim."

Gülüyorum. Tam Billie'ye göre. Ön bahçedeki ağız sulandıran şaheserden uzaklaşarak onu eve geri götürüyorum.

"Sence dışarıda ne yapıyor?" diye soruyor, şimdi ön pencereden dışarıyı seyretmek için hareket ediyor.

Mutfğa giderken gözlerimi deviriyorum. "Tam bir sapıksın, B."

"Biliyorum." Mutfak adasına doğru yürüyüp sanki kendisi de burada yaşıyormuş gibi kahve yapmaya başlarken kaşlarını oynatıyor. "Sen git giyin. Ben kahve yapacağım. Siz ikiniz ne tür bir internet seks-nudist komünü başlatıyorsunuz bilmiyorum ama ben bunun için burada değilim."

Kendime bakıyorum. "Bornoz giyiyorum."

"Altında ne var?" diye soruyor kahve değirmenine vurmadan önce, beni etkili bir şekilde kesiyor.

Tamam. Haklı. Dönüp odama doğru yürüyorum. Cutoffs ve neredeyse transparan olacak kadar eski ve yırtık bir tişört seçtiklerim. Tembel bir pazar günü için mükemmel. Bugün planladığım tek şey Pipsqueak'i şımartmak ve onunla bazı temel yer hareketleri yapmak.

Saçlarımı ve dişlerimi fırçalayıp saçlarımı topuz yaptığımda Billie tezgahın üzerinde benim için bir fincan kahve hazırlamış oluyor.

"Tamam." Bir taburenin üzerine kayıyorum ve ellerimi eski toprak kupanın etrafına sarıyorum. "Neden burada kapımı yumrukluyorsun ve nişanlının kardeşini kesinlikle kontrol etmiyorsun?"

O cevap veremeden ön kapı tekrar açılır. "Kahvemizi ön verandada içebilir miyiz?" Veterinerimiz ve kız takımının diğer üyesi Mira, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalıyor.

"Biz sadece en sevdiğimiz küçük Por-"

"Billie," diye uyarıyorum, gözlerimi ona dikerek ve tam olarak hangi yeni takma adı kullanacağını bilerek. Mira'ya söylemeyeceğimden değil. Yani, muhtemelen sırrımı açmak için daha iyi bir seçim olurdu. Soğukkanlı ve sakin olan bu kadını anlamak neredeyse imkânsız. Aslında iyi biri olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Mira'ya bunu söylemek çok zor. Kartlarını kapalı tutuyor. Yani, evet, onun yerine ona söylemeliydim.

"Oh, Vi. Vaughn'a gönderdiğim resimleri görmelisin."

Gözlerimi kapattım ve dramatik bir hıçkırık tutturdum. "Billie!"

Parlak siyah saçları, zeki badem gözleri ve sırtıkan yüzüyle Mira, sorgusuz sualsiz tek kaşını kaldırarak

konuyu tamamen değiştirmeden önce bir fincan kahve içti. "Pipsqueak nasıl, Vi?"

İç çekiyorum ve eminim gözlerimde kalpler beliriyor. "Çok iyi. En iyisi. Tam da ihtiyacım olan şey." Bakışlarımı Billie'ye çeviriyorum ve sessizce ekliyorum, "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koyuyor ve sıkıca sıkıyor. "Lafı bile olmaz." Billie her zaman şaka yapıyor gibi görünür ama kalbinin büyüklüğünü küçümsemek aptallık olur. O kısırağı benim için buraya getirdiğinde tam olarak ne yaptığını biliyordu.

"Onu çalıştırdığınızda, birkaç kez gelip kontrol etmeme izin verin. Sadece iyi olduğundan emin olun. Ağrı ya da nefes alma sorunu yok."

Başımı sallayıp kahvemi yudumlarken Mira'nın tekrar ön pencereye doğru ilerleyişini izliyorum.

"Bu gece yarışlara gel. Dışarı çıkmalısın. Çiftlikten ayrıl. İnsanları gör, sadece birlikte yaşadığın cyborg'u değil."

"O kadar da kötü değil," diye çıkıştım, niyetimden biraz daha savunmacı bir şekilde.

Billie biraz gerileyerek dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı ve sessizce "Tamam" dedikten sonra ekledi, "Bu iyi, çünkü onunla bir gezintiye çıkman gerekecek. Mira ve ben bu küçük ziyaretten hemen sonra erken yarışlar için oraya gidiyoruz."

Yanaklarıma yayıldığını hissettiğim pembe lekeyi gizlemeye çalışarak kahve fincanıma bakıyorum. Bu kadar kolay kızarmamdan nefret ediyorum; çok bariz. Kimseyi kandıramıyorum çünkü her an bir ergen gibi kızarıyorum.

"Sanırım o ..." Başını bir yana eğen Mira'nın yüzüne bakıyorum. "Atına bir barınak mı yapıyorsun?"

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Hiç şansın yok." Ama gidip bakmak da istemiyorum. Eğer haklıysa, Cole Harding'le nerede durduğum konusunda kafam daha da karışacak.

Billie aceleyle pencereye gider ve Mira'nın yanında dışarı bakar. Havuzdaki çocuğu izleyen iki meraklı yaşlı kadın gibi görünüyorlar.

"Öyle! Tam padokta. Vi, gel bak."

Söylediklerini anlamaya çalışırken tüm eklemlerim kilitleniyor. Hiçbir yolu yok. Cole atlardan nefret eder. Bunu Pipsqueak için yapmazdı - dün gece ona neden battaniye almak istediğimi bile anlayamadı. Neden gidip odun getirsin ve boş zamanını ona bir barınak yaparak geçirsin ki?

"Oh. Bizi görüyor."

"Nereden biliyorsun?" Mira soruyor, ikisi de başka tarafa bakmıyor. Utanma yok.

"Gördün mü?" Billie pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Bize kaşlarını çatıyor."

"Yüzüne bakmıyordum sanırım." Mira ona el sallıyor, sanki bu çok normalmiş gibi.

İnledim. "Siz çocuklar. Gitme zamanı. Dışarı!" Ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Tartışmıyorlar; Billie kıkırdıyor ve Mira b i l e r e k bana göz kırpmıyor. *Mothereffer*. İkisi de beni anlıyor.

"Bu gece görüşür müyüz?" Billie beni ayı gibi kucaklarken soruyor.

"Evet, evet. Orada olacağım," diye cevap veriyorum onlar başı belada küçük çocuklar gibi dışarı çıkarken.

Billie kamyonetine dönerken başını öne eğiyor ama Mira Cole'a uzun uzun bakıyor ve omzunun üzerinden bana sırtarak baş parmağıyla işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve aynı anda kızarıyorum.

İkisi de arabadan inerken, ön verandada durduğum yerden Cole'a bir bakış atıyorum ve elinde matkapla çit direklerinin arasına dalmasını izlerken kalbimin teklediğini hissediyorum. İzlediğim tüm inşaat işçisi pornolarının mükemmel bir pakette toplanmış hali gibi. Ve Pipsqueak'ın onu mutlu bir şekilde takip ediyor olması da işin tuzu biberi oluyor. Matkabın ayarına bakmak için durduğunda, küçük kısrak boynunu onun yanına doluyor ve aleti kokluyor.

Ona çenesinin altından belli belirsiz bir çizik atıyor ve ben neredeyse pathıyorum. Atlı seksi adam mı? Daha iyisi olamazdı. Adam tahtalara doğru yürüyor ve kız da onun peşinden gidiyor, sanki odaklanırsa nasıl barınak yapılacağını öğrenecekmiş gibi gözlemliyor.

"Ne yapıyorsun kızım?" diye homurdanıyor ve boğazımdan çıkan sessiz bayılma sesine engel olamıyorum.

Ama yeterince sessiz değil. Çünkü Pipsqueak duyuyor.

Başını kaldırıyor ve kulak tırmalayan bir kişnemeyle başını bana doğru sallıyor. *Küçük hain*. Cole ayağa kalkıp kaslı omzunun üzerinden bakıyor ve gri gözlerini bana dikeyiyor.

"Merhaba!" Burada yapılması gereken normal şeyin ne olduğunu bilmediğim için biraz fazla parlak bir şekilde bağırıyorum. Yıllar boyunca garip ilişkilerim oldu. Ayrıldığımdan beri daha çok

zorba babamı ve kardeşlerimi geride bıraktım ama hiçbirisi bu her neyse onun kadar yoğun değildi. Dün gece her ne olduysa. Adamın tek bir bakışının bile beni alevler içinde bırakabileceğini hissettiğim bir şey değil.

"Hey," diyor biraz temkinli bir şekilde.

İçimden kaçmak ve evin içine saklanmak geliyor. Ama bu yeni ben değilim; yetişkinler bu tür durumlarla böyle başa çıkmaz. *Başarana kadar numara yapacağım.*

Kendimi ona doğru yürümeye zorluyorum ve gözlerimin vücudunda gezinmesini engellemek için daha da fazla çaba sarf ediyorum. *Ciddiyim.* Adam yırtık pırtık, bu yüzden bakmamak çok zor. Sanırım günde birkaç kez çalışmak insana bunu kazandırıyor.

Çitin yanına geldiğimde kollarımı çite dayadım. "Ne yapıyorsun?"

Bir eli kalçasında, sanki az önce dünyanın en bariz sorusunu sormuşum gibi matkabı bana doğru tutuyor. "Bir sığınak inşa ediyorum."

Billie ve Mira'nın tahminlerini doğruladığını duyunca kaşlarım çatılıyor. "Atlardan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Atlardan nefret etmiyorum." Pippy homurdanır ve kirpiklerini ona doğru savurur.

Görünüşe göre bir tane daha düştü.

"Tamam. Atları *sevmediğini* söylemiştin."

"Evet." Bana sırtını dönüp iki tahtayı sıraya dizmek için çömelirken homurdanıyor. "Ama senden hoşlanıyorum."

Sonra ben orada durup onu izlerken o sessizce çalışmaya başlıyor. Dumbstruck.

MENEKŞE

Tam gelişmiş bir sığır çiftliği gibi mi? Sen çiftlik kızı mısın?

Yatağında pijamalarımınla uzanmış sohbet ediyorum. Her zamanki gibi. Butterface'e az önce gerçek bir çiftlikte büyüdüğümü söyledim ve dehşete düşmüş görünüyor.

Pretty_in_Purple: *Kovboylar, kementler ve rodeo, bebeğim. Peki ya kırbaçlar?*

Pretty_in_Purple: *Daha çok mahmuzlu ve zıpkınlı bir kızım. Tanrım. Böyle konuşurken dikkatli olmalısın.*

Yanağım seğiriyor. O müstehcen şeyler söyleyebiliyorsa, benim de neden aynısını yapamayacağımı anlamıyorum.

Pretty_in_Purple: *Nedenmiş o? Canlı bir hayal gücüm var.*

Dudağımı kemiriyorum ve bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Keyfi yerinde. Sanırım benimle flört bile ediyor. Göğsümün titremesine neden oluyor.

Gülüyorum ve tavana bakıyorum. Üzgünüm, Violet. İnternette bir yabancıya karşı yeni bir aşk, ilgi ve baş döndürücü bir his var içimde. Bunun için çok yaşıyım. Ben daha iyi biliyorum.

Pretty_in_Purple: *Biraz daha anlat.*

Oh, Tanrım. Bunu söylememeliydim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve büyük bir haber bekliyormuş gibi telefonumun ekranına bakıyorum, oysa aslında sadece o yazarken ekranda yuvarlanan noktaları izliyorum. Acaba o da yatağında uzanmış benimle aynı şeyi mi yapıyor?

Golddigger85: *Kameranızı açın ve size ayrıntılı olarak anlatayım.*

Tanrım. Parmağım o küçük video kamera simgesinin üzerinde geziniyor. Tedbiri elden bırakıp bunu yapmak nasıl olurdu? Üstesinden gelebilir miyim? Artık bilmiyorum.

Pretty_in_Purple: *Hiç şansın yok, Butterface.*

Cevabım kararlı görünüyor. Ama başka bir şey hissediyorum. Kafam karışık. Cazip. Azgın. Teslim olmak yerine, en sevdiğim oyuncağımı komodinimden çıkarıp evet demiş gibi yapıyorum.

Bell Point Park'taki geniş at sahibi salonuna bakıyorum. Alberta'dan gelen bir çiftlik kızı, seyis ve yeni jokey olmuş biri olarak, burası şu ana kadar hiç görmediğim bir yerdi. Genellikle ahırlarda at gübresi ve ter içinde olurdum. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu tercih ederim.

En güzel elbisemi giydim ama yine de yerimde değilmişim gibi hissediyorum. Bir babet, bir yürüme alçısı ve sıcak bir gün için mükemmel, belki de bu odaya pompalanan buz gibi klima miktarı için daha az mükemmel olan güzel, dökümlü çiçekli bir elbise.

"Al." Cole uzun pencerelerin yanına gelip yanımda duruyor ve içinde semsiye olan bir içki uzatıyor. Ona baktığımda yanağının seğirme şeklini kaçırmıyorum.

Şimdi de şaka mı yapıyoruz? Cole Harding beni kamçılıyor. Soğuk ve tedirgin. Sıcak ve elleri. Dostça ve şaka yollu. Kaç tane versiyonu var

Orada mı? Ve neden hepsini seviyorum?

"Şerefe," diyorum küçük bir kıkırdamayla içkiyi alıp onun su bardağıyla tokuştururken.

Şu anda ne durumda olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Bütün öğleden sonrayı güneşin altında Pipsqueak'i tımar ederek geçirdim. Ayaklarını toplama alıştırmaları yaptım. Sırtına fırçalar attım, böylece sonunda bir bacağı salladığımda göz ucuyla bir şey görmeye alıştı. Muhtemelen eve bir şeyler getirme vakti geldi, böylece eyer ve dizgini onun üzerinde denemek için uğraşabilirim. Çünkü o düpedüz soğukkanlı. Her şey onun için eğlenceli bir oyun. Hiçbir şey onu ürkütmüyor. Cole'un bütün gün yeni parlak barınağını delip çekiçlemesi bile onu rahatsız etmedi.

Aslında, sık sık yeni evini kontrol etmek ve dirseğine biraz sokulmak için oraya gidiyordu. Geniş ve nazik avucunu alına götürdüğünde görmezden geldim.

Atları sevmiyor, *kıçımın* kenarı.

Bir attan daha iyi karakter tahlili yapan biriyle henüz tanışmadım ve Pipsqueak öyle bir izlenim bıraksaydı onun etrafında dolanmazdı. İtiraf etmekten nefret etsem de, onu benden daha çok seviyor bile olabilir.

Ya da belki de ona benden daha çok ihtiyacı

vardır. Göğsümü sızlatan bir düşünce.

"Genelde buradan mı izlersin?" Sohbet etmeye ve aramızdaki garip boşluğu doldurmaya çalışarak soruyorum.

Ona gizlice bakıyorum. Göz teması kurmadan bana cevap vermek için ağzını açtığında adam elmasının yumruğu boğazında sallanıyor.

"Ben-"

Ve sonra mükemmel bakımlı bir elin takım elbise ceketinin omzundan kaydığını görüyorum.

"Cole," karşıdan bir kadının hafif, kadınsı sesi geliyor, bir tanıdık olamayacak kadar yakın duruyor. O da benim gibi minyon ama benzerliklerimiz burada bitiyor. Pahalı mücevherler takmış ve mükemmel boyanmış kırmızı dudakları şık saçlarıyla uyum içinde. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Cole ona doğru kayıyor ve bedenimi kendi bedeniyle koruyarak beni konuşmanın dışında bırakıyor. "Hilary."

Omuzlarını geriye atmış, boynunu dik tutmuş, çenesini gururla yukarı kaldırmış halinden önceki mizahın tüm izlerini taşıdığını anlayabiliyorum.

bu kadının varlığında neredeyse anında kurudu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Cole'un mutlu ve rahat nasıl görüldüğüne şahit oldum.

Ve bu o değil.

Parmak eklemleri elindeki bardağın etrafında bembeyaz ve diğer elinin de yumruk şeklinde sıkılmış olduğunu görüyorum. Söyledikleri benim alev alev yanan yüzüm ya da şişkin gözlerim kadar bariz olmayabilir ama Cole kurtarılmaya ihtiyacı olduğunda işte böyle görünüyor. Mücadele ettiğini görebiliyorum ve aniden kendimi ona karşı çok korumacı hissediyorum. Geniş gövdesinin etrafından dolanırken içkimi yanımdaki masaya bırakıyorum. Elim yumruğunun üzerinde kayıyor ve parmaklarımı onun gergin parmaklarının arasına sokuyorum. İkisi de bana bakıyor, görünüşüme aynı derecede şaşıyorlar. Ama Hilary'nin sinirli görüldüğü yerde Cole'un elinin benim elimde yumuşadığını hissediyor ve rahatlayarak dudaklarının arasından çıkan nefesini duyuyorum.

"Merhaba. Ben Violet."

Yüzünde sahte bir gülümsemeyle bir elini kibarca bana doğru uzatıyor. "Violet. Seni daha önce hiç duymadım. Ama ne güzel bir isim. Ben Hilary."

Neredeyse homurdanacaktım, çünkü kardeşimin eski kız arkadaşlarıyla yeterince vakit geçirdiğim için sahte iyiliği gördüğümde anladım. Zehirli sözleri duyduğumda anlayacak kadar. Hilary kibar davranışlarıyla kimseyi kandıramıyor ve Cole'u da kandıramadığını elinin benim elimde titreşmesinden anlıyorum.

Onun sahte, titrek kahkahasına kendi kahkahamla karşılık veriyorum. "Bu çok komik çünkü senin hakkında çok şey duydum!" Ben duymadım ama tahminim işe yaradı.

Gözleri Cole'a dikilmiş, kalmak için bir tür davet arıyor ama bulamayınca yüzü neredeyse anında kenetleniyor. "Seni tekrar görmek güzeldi. Çok uzun zaman oldu."

Elini onun pazusuna koyuyor ve ben onu koparmak istiyorum. Boğazıma beyaz bir kıskançlık düğümleniyor. Anında mide bulantısı. Ve anında kendimden nefret ediyorum. Bu adam üzerinde *hiçbir* hak iddia edemiyorum, yine de kıskandığım bir yakınlıkla koluna dokunan biri yüzünden içim içimi yiyor. *Acınası*.

Kadın dönüp odanın diğer ucuna doğru yürürken o da somurtkan bir şekilde başını sallıyor. İkimiz de el ele onun gidişini izliyoruz, içim derin bir korkuyla çalkalanıyor.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye ciyaklarken gözümü kapıya dikip hızla uzaklaşıyorum. Ya da bu lanet yürüme alçısıyla ne kadar uzaklaşabilirsem o kadar yaklaşıyorum. Bu şeyden kurtulup hayatıma geri dönmeye o kadar hazırım ki. İşime. Odaklanmaya. Bu ara beynimi karıştırıyor.

Allah'ın belası binadan çıkış merdivenleri görüldüğünde rahat bir nefes alıyorum. Pisliğin, gürültünün ve bira içen kumarbazların olduğu yerde olmalıydım. Ben oraya ait değilim.

Köşeyi döndüğümde bir dizi merdiven daha görünüyor. Ama çıkış açık değil. Hem de hiç.

Patrick Cassel yüzünde aptalca ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Sizinle burada tanışmak ne güzel," diyor. Geri çekiliyorum ama çenemi öne çıkarıp yürümeye devam ediyorum, bir çocukla başa çıkmanın en iyi yolunun dikkat çekme davranışlarını görmezden gelmek olduğuna karar veriyorum.

"Oyunculara yazık oldu."

"Mhmm," diyorum, gözlerimi önümdeki kapıdan, karanlık sahanlığa dökülen ve hem Cole'dan hem de Patrick'ten kaçabileceğim yer için bir fener gibi parlayan parlak beyaz güneş ışığından ayırmadan.

Ama sonra kolu önüme fırlıyor ve ileriye doğru hareketimi engellemek için merdivenlerin dibindeki korkuluğu tutuyor.

"Bu kadar çabuk mu gitmeye çalışıyorsun?"

"Kolunu çek, Patrick." Manikürlü yüz hatlarına ve çok ince dudaklarına ters ters bakıyorum, yüzündeki alaycı ifadeyle daha da çirkinleşiyor.

"Sahneye yeni çıkan çoğu kız benim ilgimi çekmek için geriye doğru eğilir. İleri de." Göz kırıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu tür şeylerin perde arkasında olduğunu biliyorum. Seks. Uyuşturucu. Dram. Ruby Creek'teki çiftlikte saklanmayı tercih etmemin bir nedeni de bu. Her gün pistte olmak istemiyorum, hangi antrenörle ne kadar ata binebilirim biniyorum. Kendi kabuğumu *seviyorum*.

"Çekil. Senin. Kolunu."

"Keyfini çıkarabilirsin ve bir dahaki sefere yanından geçerken sana biraz daha yer verebilirim."

Öfkeden boğazım düğümleniyor. Bilerek yolumu kestiğini düşünmek bir şey. Ama onun bunu doğruladığını duymak tamamen başka bir şey.

Ama arkamdan gelen tehlikeli bir ses düşüncelerimi ele geçirdi. "Kimse seni becermekten hoşlanmıyor Patrick. Şimdi ben tamamen çıkarmadan önce kolunu çek."

Omzumun üzerinden bakmak için başımı çeviriyorum ve Cole'un bir tür karanlık, intikam meleği gibi merdivenlerin başında durduğunu görüyorum. Genellikle huysuz görünür ama şu anda düpedüz ölümcül görünüyor. Orduda geçirdiği onca yıl, tepemizde duran bedenindeki tüm sert çizgileri ortaya çıkarmış. Rahat görünüyor. *Fazla* rahat. Sanki bu onun için kolay bir varsayılan mod. Ve Patrick, o aptal, tehlikeyi hiç fark etmiyor.

Gülüyor. "Harding Senior. Seni görmek güzel dostum."

Patrick'e bir bakış bile atmıyorum, çünkü gözlerimi Cole'dan ayıramıyorum. Diğer jokeyi lime lime edecekmiş gibi görünüyor ve bu ihtimal beni ürkütüyor. Birbirlerini iç içe geçmiş aile işlerinden tanıdıklarını ve Cole'un kötü geçen ilk yarışında DD'yi ona bindirdiğini biliyorum. Cole'un Patrick'e arkadaşmışlar gibi bakmadığını da biliyorum.

"Biz dost değiliz," diye ısırtıyor Cole. "Sen doğru yola getirmekten başka bir şey istemediğim sümüklü küçük bir pisliksin. O kırbaçlı bölümün canını yaktığını düşünüyorsan, neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Ben ne yapmak için eğitildim." Bir tür hayatta kalma içgüdüğü eksik olduğu belli olan Patrick onunla alay ediyor. "Dostum. Bu ahır veledi için ciddi endişelenmiyorsun, değil mi? Küçük sohbetimiz buralarda işlerin nasıl yürüdüğünün bir parçası sadece. Dünyada yükselmek için bazı boşluklar var.

Violet'in öğrenmesi gereken tek şey onları."

"Ona dokunursan seni öldürürüm." Cole'un sesi düpedüz kutup gibi.

Patrick bu tehdit karşısında sırtıyor. Bana doğru yaklaşıyor ve meydan okurcasına yedek elini omzuma koyuyor. Sanki ima ettiği şeyi anlayamayacak kadar basitmişim gibi... Sanki başka biri hakkında sanki orada değilmiş gibi konuşmak gayet normalmiş gibi. Sanki bir kadına onun izni olmadan dokunmak kabul edilebilirmiş gibi.

Göz ucuyla Cole'un harekete geçtiğini görüyorum ama kontrol edemediğim bir öfke içime yayılmadan önce değil. Bu adi herif yüzünden sezonum mahvoldu ve bunun farkına varmak beni çılgına çevirdi. Patrick'e, benimle çok uğraşan bok kafalı kardeşlerimden birine yaptığının aynısını yapıyorum.

Bacaklarının arasına diz çöktüm. Sertçe. Sonra geri çekilip acı içinde iki büklüm olmasını izledim.

Cole arkamdan, ses tonuna şaşkınlık karışmış bir şekilde, "Hak ettiğini buldu," diyor. Elini omzuma koyuyor ama ben omuz silkiyorum. Şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Kızgın ve korkmuş hissediyorum ve sanki çok korkunç olabilecek bir karşılaşmayı kıl payı kaçırmışım gibi.

"İyi misin?"

Titreyen elimi göğsüme bastırıp kalbimin orada hızla çarptığını, nefesimi tutmaya çalışırken kaburgalarımın şiştiğini hissediyorum.

"Bırak sana yardım edeyim." Sesi yumuşak ama ben onun bu yönünü istemiyorum. Şımartılmak istemiyorum. Özellikle de onun tarafından. Bana bir şeyler hissettiriyor.

olmamalı. Peki ya Patrick? Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

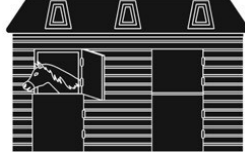
"Ben iyiyim." Sahanlığa doğru son adımı atıyorum.

Patrick inliyordu, kapıdan çıkmak ve o her neyse ondan uzaklaşmak istiyordu.

En kötüsü de, içten içe Cole'un beni takip etmesini istiyorum.

OceanofPDF.com

COLE

Pretty_in_Purple'a çok bağılım. Bu benim anlayışımın ötesinde. Lanet bir internet mektup arkadaşı. Ve ben onun mesajları için yaşıyorum.

Bazı geceler, ben elimde telefonumla uyuyana kadar yazışıyoruz. Uyandığımda cihaza can simidiymiş gibi sarılıyorum. Belki de öyledir. Belki de öyledir.

Belki de bu yüzden her sabah ilk iş olarak bana yazmış olmasını umarak sohbetimizi kontrol ediyorum. Ondan gelen herhangi bir şey, sadece bir emoji bile, güne doğru başlamam için yeterli.

İnternette kızlara mastürbasyon yapmanın beni zavallı yaptığını sanıyordum. Peki, birine bağlanmak beni ne yapar? Onun sadece bir fotoğrafını kaydettim. Şimdiye kadar ona otuzbir çekmekten bıkmış olmalıydım.

Ama ben değilim.

Ve bunun ötesinde, onunla gerçek hayatta tanıştığımı hayal ediyorum. Ona sarıldığımı, en derin, en karanlık sırlarımı kulağına fısıldadığımı ve sonra içine girerken kollarının beni sardığını hissettiğimi hayal ediyorum.

Onu becermek istemenin ötesine geçip ... ne olursa olsun. Gerçek hayatta biriyle birlikte olup olmadığını merak edecek kadar ileri gittim. Çok ezikçe. Tabii ki öyle! O tatlı ve güzel - akli başında hangi erkek bunu istemez ki? Ama bu ona bir mesaj gönderip sormamı engellemiyor.

Golddigger85: *Bugünlerde hayatında şanslı bir erkek var mı?*

Cevap vermesi uzun sürüyor. Günün ortasındayız. Çalıştığını biliyorum. Benim de çalışıyor olmam gerekiyordu. Ama işte buradayım, rastgele bir internet kızına kafayı takmış durumdayım. İçimde bir tedirginlik oluşuyor ve bunun acısını tam bir pislik gibi birkaç alt düzey çalışandan çıkarıyorum. Duygularını kontrol edemeyen bir çocuk gibi.

Birkaç saat sonra telefonum nihayet çaldığında içimden derin bir oh çekiyorum. Deri ofis koltuğuma uzandım ve takım elbisemin cebinden telefonumu çıkarırken arkama yaslandım.

Pretty_in_Purple: *Sadece bir tane.*

Kaşlarım birbirine yapıştı ve kollarım sıkıştı. Bunu biliyordum.

Beni biliyor mu?

Pretty_in_Purple: *Bilmiyorum. Öyle mi?*

Az önce ne ima ettiğini anlamak için zihin jimnastiği yaparken geri çekiliyorum. Hiç tanımadığım ve tanımayacağım bir kız için göğsüm biraz kabarıyor.

Beni mi kastediyor?

Violet'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim çiftliğe geri döndüğünü söyleyen bir mesaj aldığım. Ama hala burada değil. Ben de verandanın basamağında oturmuş, bir bardak daha viski içiyorum ve kahverengi at sanki ona bir şey borçluymuşum gibi bana bakıyor. İlgi, yemek, kim bilir. Sinir bozucu olmaya başladı.

Lanet bir atın beni kötü hissettirmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Sanki zaten yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi. Violet yola çıktığında onu takip etmek istedim ve o tarafa doğru yola çıktım, ta ki ahırlara değil de doğrudan piste doğru gittiğini görene kadar. Sonra kaçtım.

Pist benim için tam bir ikilem. En iyi ve en kötü anılarımı barındıran bir yer. Bir yandan, orada büyüdüm. Babam Bell Point Park'ta popüler ve başarılı bir jokeydi. Orada birlikte çok zaman geçirdik. Diğer yandan, onun o piste ölümünü izledim.

Üstteki kabin mükemmel bir uzlaşma. Trixie'nin fikri. Maruz kalma terapisi. Uzak bir manzara, toynak sesi yok, hoparlör sesi yok, beni doğrudan o güne geri götüren tetikleyicilerin hiçbirisi yok. Savaşı boş verin, o gün benim kırılma noktam.

Violet'in kimsenin onunla ilgilenmesini istemediğini biliyorum ama lanet olsun, ben istedim. Patrick'in canına okumak ve Violet'i ondan olabildiğince uzağa fırlatmak istedim. Elini Violet'in omzunda görmek beni kıpkırmızı yaptı.

Başımı sallıyorum.

Neredeyse oracıkta yanıyordum. Neredeyse altı yıldır olmadığım bir askere dönüşecektim.

İşte tam da bu yüzden Violet kaldıramayacağım bir zayıflık. Patlamalarım ve kötü günlerimle, gülümsemek için bile enerji toplayamadığım günlerle mücadele etmek için çok çalıştım. En iyi içgüdülerime rağmen, onun söz konusu olduğu yerde berbat bir halde olduğumu bilsem bile, onun yanında olmak istedim. Onun peşinden koşmak ve her şeyi düzeltmek istedim. Ki bu berbat bir fikir. Son derece aptalca.

Ve tam olarak istemediği şeyi.

Trixie'yi aramak istiyorum ama bunu yapmak için çok geç. Başımı ellerimin arasına alıp kendi kendime, "İyi iş, Harding," diye mırıldanıyorum.

At garaj yolunun karşısından takırdıyor ve kalın kirpiklerini uzun uzun kırıştırarak başını bana doğru sallıyor. Elimde olmadan kıkırdıyorum. Çok acımasız. Onda pes etmek yok. Bardakları güvertede bırakıp atın beklediği çitlere doğru yürüyorum.

Ondan hoşlanmamak biraz zor. Yaklaştığımda kulakları öne doğru dikiliyor ve heyecandan başı biraz daha yukarı kalkıyor. Doğru türde bir kuyruğu olsaydı, sallayacağına yemin edebilirim.

"Hey, kızım," diye fısıldıyorum, elimi boynunda gezdiriyorum ve burnunu sokarken verdiği nefesin sıcaklığını midemde hissediyorum.

Babam öldüğünden beri dokunduğum ilk at o. Bunu kabul etmek için kendime zor izin verdim ama iyi hissettiriyor. Tedavi edici belki. Tüylerinin parmaklarımın altındaki yumuşak karıncalanması. Babamın hayattayken yaşadığı dokunsal deneyimin aynısını yaşayıp yaşamadığımı merak ediyorum. Bir zamanlar onun hissettiklerinin aynısını hissediyor muyum?

Eve her yanaştığımda heyecanlı kişnemesi beni neredeyse gülümsetiyor ve daha önce burada çalışırken beni sessizce takip etmesi beni ... hissettirdi. Bilmiyorum. İlgiye değer.

Belki de her şeye rağmen sevilebilirim.

Mavi bir muşambanın altında bir yığın kare saman balyasının bulunduğu padok köşesine doğru yürüyorum ve o da beni takip ediyor. Muşambanın bir köşesini kaldırarak en üstteki balyadan bir tane koparıyorum ve onu yemliğine götürürken tozlu, çimenli kokuyu içime çekiyorum.

Saman takım elbiseme bulaştı ama umurumda değil. Maddi şeyler yıllardır benim için önemli değil. Sanırım bu yüzden Vancouver'ın West End mahallesinde dört katlı küçük ve eski bir apartman dairesinde yaşıyorum. Günlük programımı uygularken geceleri başımı sokabileceğim temiz bir yer. Annemin elit yaşam tarzından beslendiğim günler Hilary ile nişanlanmamla birlikte sona erdi.

Çitlere yaslanmış, atın memnun memnun yemesini dinliyordum, bir anının içinde kaybolmuştum ki ışıklar garaj yolundan aşağı doğru döndü. Billie'nin kamyonetini tanıdım ama içini göremeyecek kadar karanlıktı.

Violet dışarı atladı ve tek ayağının üzerine düştü. Belli ki dün gece onu kuru bir şekilde becerdikten sonra artık dışarı çıkmak için yardım istemiyor.

Hatırladıkça içten içe ürperiyorum. Görünüşe göre otuz altı yaşındaymış. Bir de bakmışım ki, ondan sadece ipucu çalmasını isteyeceğim.

Ki bu berbat bir plan. Çünkü ona da söylediğim gibi, ondan hoşlanıyorum ve hoşlanmamalıyım. Ondan bir arkadaştan daha fazlası olarak hoşlanıyorum ve olabileceğimiz tek şey bu. Yıllardır bir kadına dokunmadım, bana dokunmasını bırakın. Kimsenin yeterince yaklaşmasına izin vermedim. Artık aşılabilir gibi geliyor. Kulağa acınası geliyor.

Ama Violet'la aynı evde iki hafta geçirdikten sonra tek düşünebildiğim şey bu.

"Merhaba," diyor utangaç bir şekilde bana doğru yürürken. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece atı besliyorum."

Başını belli belirsiz eğiyor. "Ayrılmadan önce onu besledim."

Kahverengi atın siyah göz küreleri, sanki ona daha fazlasını verdiğim için enayi olduğumu biliyormuş gibi bir anlığına yukarı fırlıyor. Sonra dişlerini gıcırdatmaya ve samanı itip kakmaya devam ediyor. Mutlu görünüyor, o yüzden kimin umurunda.

Sadece homurdanıyorum ve Violet'in gitmesini bekleyerek küçük ata bakmaya devam ediyorum. Bunun yerine, benden bir direk boyu uzaktaki çite yaklaşıyor ve ona yaslanıyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, sanki ellerim vücudumun üzerinde geziniyor gibi - yumuşak ve araştırmacı.

Ona dönüp bakmak istemiyorum. Ay ışığında parlayan o soluk sarı saçları, bana bakan o geniş, çivit rengi gözleri, sorulmamış sorularla dolu

Sorular. Patrick'in onun üzerindeki ellerini, onu köşeye sıkıştırma şeklini, ona söylediği şeyleri düşünmek istemiyorum. Kolunu fazladan bükmemi, yukarı çıkmadan önce kulağına fısıldadığım tehdidi hak etmişti. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Ya Violet? O benden daha iyi bir adamı hak ediyor. Benden daha dürüst. Benden çok daha müsait. Ama onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar az umursuyorum ve o kadar çok istiyorum.

"Atları sevmediğine emin misin?" Ses tonuna eğlence karışıyor.

Alay ediyorum ve kahverengi kısrığa bakmaya devam ediyorum.

"Birazcık bile mi?" Başparmağını ve parmağını aralarında çok az mesafe olacak şekilde kaldırıyor.

Yanağım seğiriyor ve omuzlarımdaki gerginliğin boşa çıktığını hissederek iç çekiyorum. "Tamam. Eğer bir atı sevmek zorunda olsaydım, bu olurdu."

"Ha! Biliyordum."

Başımı sallıyorum. Kendinden çok memnun görünüyor. Ona daha fazla cephane vermemeliydim, bu yüzden boğazımı temizleyip konuyu değiştiriyorum. "Sen iyi misin? Nereye gittiğini bilmiyordum."

Yüzündeki muzaffer gülümseme eriyor ve şimdi benden uzağa bakma sırası onda. "Evet. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Fark ettin mi bilmiyorum," diye kıkırdıyor alaycı bir tavırla, "ama ben aslında gökyüzü kutusuna ait değilim."

Ne? "Neden olmasın?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Ata odaklanmaya devam ederken gözlerini deviriyor. "Beni orada gördün. Ben farklı bir türüm Cole. Ben bir Hilary değilim ve olmak da istemiyorum."

"Bunun için şükürler olsun," diye mırıldanıyorum çitin tepesinde duran kollarımın arasından aşağı bakarken. Sessizlik içinde duruyoruz. Hâlâ söylenmemiş çok şey var. "Hilary ile nişanlıydım. Daha gençken."

Violet tüm vücudunu yavaşça bana doğru çevirirken vücudu kaskatı kesiliyor. Hiçbir şey söylemiyor, ben de bunu bana konuşmaya devam etme fırsatı verdiği şeklinde algılıyorum.

"Lisedeyken çıktık. Ailelerimiz aynı çevreden geliyordu. Bu . . .

. Kolay. Benim için anlamlıydı. Sonra babam öldü ve artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı."

Kıpırdamadan duran Violet'e şöyle bir bakıyorum, sanki hareket ederse ya da bir şey söylerse ürküteceği vahşi bir hayvanmışım gibi. Ve işe yarıyor olmalı çünkü dudaklarım kıpırdamaya devam ediyor.

"Evlenme teklif ettim ve o da evet dedi. Herkes mutluydu. Sonra askere yazıldım ve herkes açıkça mutlu *değildi*. Ama umurumda değildi. Bir süreliğine başka bir dünyada yaşamaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden ayrıldım. Eve döndüğümde birbirimize yazıyor ve görüşüyorduk, ama ... Diyelim ki mesafe kalbi daha da sevdirmede. Bir turne bir turne daha, o da bir turne daha oldu. Ve ben gerçek düğünü ertelemeye devam ettim. Hep merak etmişimdir, belki de bilinçaltımda onun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Benim görüntümü her şeyden çok sevdiğini..." Tekrar yere bakarak düşünceli bir şekilde konuyu kapatıyorum. Hâlâ hayali ağırlara neden olan bir başka eski yara. Elimin topuğunu uyluğumun hemen altındaki girintiye bastırıyorum, yanma hissi başladığında yardımcı olduğunu keşfettiğim bir şey.

"Her neyse, sonunda temelli olarak geri döndüğümde, artık sahip olmayı umduğu parlak, mükemmel koca *değildi*. İşte bu kadar."

"TSSB ile geri döndüğün için mi?" Violet'in sesi kırılgan, bir öfke akımı var.

Ona bakarken alay ediyorum. "Kimin yok ki? Ama hayır, eminim askere gitmeden önce bile bununla boğuşuyordum. Görünüşe göre, gençken bir ebeveynin ölümünü izlemek insana bunu yapabiliyor. Ya da terapistim bana sürekli böyle söylüyor. Sanırım iki kat berbat durumdayım."

Dudaklarını birbirine doluyor, kelimeleri arıyor ve bana yaklaşıp kollarını benimkilerle aynı hizaya getirmeye karar veriyor.

Kolunun ön kısmı benimkinin yanında çok küçük kalıyor. Bana hafifçe dirsek atıyor, ses tonunda en ufak bir acıma belirtisi yok. "Sanırım hepimiz kendi çapımızda biraz berbat durumdayız."

Sadece mırıldanarak onaylıyorum. Haksız değil.

"Yani, belli ki sen benden *çok* daha berbat durumdasın, ama ..."

Kaşlarım ona doğru kalkıyor, şu anda yüzünde beliren küçük gülümseme benim de sırtarak ona katılmama neden oluyor.

"Tamam, Pretty in Purple."

Dramatik bir şekilde inliyor ve başını öne eğiyor. "Bunu hiç unutamayacak mıyım?"

"Muhtemelen hayır," diye kıkırdıyorum.

"Geçen yılı birilerine söyleyeceğinden ya da beni bir şekilde ifşa edeceğinden korkarak geçirdiğimi biliyorsun değil mi? Hatta beni kovarsın diye."

Vücudumdaki tüm mizah izleri siliniyor. "Neden böyle düşünüyorsun?" Dik durarak soruyorum. "Asıl utanması gereken benim."

Hâlâ başını kaldırıp bana bakmıyor. "O gün derbide bana yaklaştığında çok kızgın görünüyordun." Dili poposunun üzerinde geziniyor

dudak. "Sen patronumun patronu gibisin. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

İçimde bir öfke dolaşıyor -ona karşı değil- kendime karşı. "Violet, bana bak."

Kirpiklerinin koyu saçaklarının altından bana bakıyor. "Hayır.

Ayağa kalk ve bana bak."

Neredeyse anında yapıyor ve içimdeki ahlaksız kısım bundan zevk alıyor. Ona söylediğim her şeyi yaptığı o geceye ışınlanıyorum. Yanaklarının pembeleşmesine neden olsa bile. Sikim seğiriyor ve kendimi içten içe azarlıyorum. *Sen gerçekten boku yemişsin, dostum.*

Başını yukarı kaldırıyor ve sahte bir kabadayılıkla omuzlarını geriye atıyor. Kendini savunmasız hissettiğini söyleyebilirim; bu yüzünden okunuyor.

"Bunu yaptığım için özür dilerim. Ama şunu anlamalısın ki bunu asla ama *asla* kimseye söylemeyeceğim. Bu sonsuza dek aramızda kalacak... ve görünüşe göre, Billie ve Vaughn." Bu kısımda gözle görülür bir şekilde irkildi. "Sana kızgın değilim. Kendime kızgıyım."

"Neden?" diye sorar, yüzünde saf bir şaşkınlık vardır.

"Bu soruyla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanki çok uzun zamandır hiçbir şeye öfkeli değilmişim gibi geliyor. Ve kesinlikle sana değil."

Sohbetlerimizden kaybolması canını yaktı mı? Tahmin ettiğimden daha fazla. Ama onu suçlayabilir miydim? Hayır. Beni istemek, susuzluğunu gidermek için bir şişe zehir seçmek gibi bir şeydi. Karanlığa sürüklenmenin yavaş ve acı verici bir yolu. Ve kimse bunu istemez. Akli başında hiç kimse. Hasarlı mal olduğumu biliyorum, bu yüzden ilişkilerimi güvenli bir mesafede tutmayı seviyorum. Çitle çevrili. Violet'in bir yıl boyunca kıpırdarak altından geçtiği bir şey.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona başka ne söyleyeceğimi bilemeden başka tarafa bakıyorum. Bildiğim tek şey yalan söylemekten yorulduğum. Gerçeği gizlemekten yoruldum. Kendimi olmadığım biri gibi göstermekten. Bana en yakın insanları incitmekten yoruldum - ya da onlara izin verdiğim kadar yakın olanları. Onlara hırlayıp havladığımda kaçıp gitmeyenleri.

Bana yaklaşıyor, başını eğip tekrar gözüme bakıyor, bir tür bağlantı arıyor. Aramızda yokmuş gibi davranmayı tercih ettiğim bir şey. Bu şekilde daha az yoğun oluyor.

"Neden kendine kızgınsın?" Sesi nazik ve küçük eli yılan gibi uzanıp benimkine yapıyor. Narin parmakları

Bileğimin etrafında, nabız noktamı hissediyor gibi. Parmaklarının altında çarpan. Bana her yaklaştığında ya da dokunduğunda isyan eden. Bana bu şekilde dokunan tek kadın.

. gerçekten uzun bir süre. Deneyecek kadar yaklaşmasına izin verdiğim tek kişi.

Belki de bu yüzdendir. Bir şekilde beni yeterince dürttü ve dürttü, kabuğumda içeri girip tüm karanlık, hassas noktalarımın ulaşması için yeterince büyük delikler açtı. Ya da belki de sadece lanet olası viskidir. Ama şimdi ve burada gerçeği hak ettiğine karar veriyorum. Bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırır bile.

"Çünkü sahip olduğum tek gerçek arkadaşımı korkutup kaçırdım." "Belki de hiç." diye alay ettim.

Başparmağı elimin arkasında güven verici daireler çiziyor. Kıyıya vuran su gibi sakin. Nazik ve dengeli, sürekli ve elimde olmadan o sığ suya uzanıp kendimi ritmin içinde kaybetmek istiyorum.

Violet beni rahatlatıyor. Dünyadaki en ilgisiz kadın olsa bile.

"Kim o?" Gözleri geniş ve şaşkın, daha fazla bilgi için yüzümü tarıyor.

Kıkırdıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek bana yakışırdı. "Sensin, Violet."

"Ben mi?" Başparmağının hareketi durur ve ciğerleri bir solukta boşalır.

"Dinle . . . Özür dilerim." Uzanıp yanağına dökülen bir tutam soluk altın sarısı saça dokunuyorum.

"Üzgün müsün?"

İnledim. "Bunu yüzüme vurmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır!" Bir eli şok içinde göğsüne düşer. "Ben sadece ... Beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?"

Gecenin karanlığında gözleri parıltıyor. Ayın ışığıyla etrafındaki her şey siyahtan çok koyu mavi, derin ve ışıltılı, tıpkı çiftlik evinin arkasından belli belirsiz aktığını duyabildiğim nehir gibi. Ayın ışıltısı onun yüz hatlarını en çekici şekilde ortaya çıkarıyor. Ona çok daha fazlası olduğunu söylemeliyim. Çoğu sabah beni yataktan kaldıran şey. Parlak noktam. Güneş ışığım.

Başparmağımı elmacık kemiğinin en yüksek noktası boyunca gezdiriyorum, ışığın elimin kabalığını yanağının ipeksiliğiyle nasıl oynattığını izliyorum. İkimiz arasında ne büyük bir zıtlık var. Karanlık ve aydınlık. Pürüzlü ve pürüzsüz. Büyük ve küçük.

Ona yapmak istediğim şeyler. Başımı sallıyorum, oraya gitmeme izin verdiğim için sessizce kendimi azarlıyorum. O genç, azimli, parlak ve umut dolu.

Ben de bu konuda tam tersiyim.

Ona doğru eğildim, elimle alt çenesini kavradım ve ağzının yanına nazik bir öpücük kondurdum. "Hâlâ seviyorum."

Orada durakladığımda dudaklarının arasından keskin bir hava çıkışı duyuyorum. O sesi yutmak ve ağzını tatmak istiyorum. Ona sahip çıkmak. Bir daha asla başka bir erkeği öpmemesini istiyorum. Ama bu pratik değil. Gerçekçi değil.

Ben hayatın gerçeklerinden yanayım. Onları iyi bilirim. Ve Violet'le ilgili gerçek şu ki, onu ne kadar çok istesem de, bu riski göze alacak kadar açılabilceğimden emin değilim. Özellikle de yaşamak için yaptığı şeyle. İşin aslı, ruh sağlığım için kendimi bu tür bir ıstıraba sokamayacak kadar çok çalıştım. Aşık olmak yeterince kötü olurdu. Bir jokeye aşık olmak düpedüz imkansız olurdu.

GASP ediyorum ve yatağımda dik oturuyorum, battaniyeler sanki tekmeliyormuşum ya da belki de koşuyormuşum gibi bacaklarıma dolanıyor. Büyük ihtimalle geçmişimden kaçıyordum.

Tişörtümün arkasını ıslatan teri, ciğerlerimdeki gerginliği ve bacağımdaki yanmayı hissedebiliyorum. Tekrar yere uzanıyorum ve ellerimi yüzümde gezdirerek kirli sakallarımı temizliyorum. Kendimi hissediyorum, böylece gerçek olduğunu, nerede olduğumu, güvende olduğumu biliyorum. Böyle bir rüya görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, beni denizaşırı ülkelere götüren bir rüya. Çok fazla kötü gün, çok fazla korkunç gün vardı. Ama sadece bir tanesi öne çıkıyor.

Güneşi hatırlıyorum. Koyu renk üniformamın üzerine nasıl vurduğunu, ağır kıyafetimin altında nasıl terlediğimi. Nefes almak için soluğunuzu tutmaya çalışırdınız ama tek alabildiğiniz sıcak, boğucu oksijen ve kum taneleriydi. Dilinizi kaplar, boğazınızı sıyrır ve burun deliklerinize yapışırdı.

Berbattı. Ama arkadaşınızın cesedini patlamadan uzaklaştırmak kadar değil. Nabzını kontrol etmek, uyanması için bağırarak. Hayır, en berbat olan kısmı buydu. Şu anda ellerimin titremesine neden olan kısım da bu.

Hayatta kalanın suçluluk duygusu. Neden ben değil de o? *Neden ben değil de o?* Kendime tam olarak bu soruyu sorduğum her sefer için bir kurşun olsaydı, muhtemelen dünyadaki açlığı sona erdirebilirdim.

Kapının hafifçe çalınması beni anılarımdan koparıyor.

"Cole?" Violet'in sesi küçük ve belirsiz geliyor. *Burada ne işi var?* "İyi misin?"

"Evet." Sesim alışılmadık bir şekilde çatlıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum. Şu anda olduğum gibi tıkanmış gibi görünmek istemiyorum. "Neden?"

"İçeri girebilir miyim?"

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, zihnimi susturmaya çalışıyor. Benim kurallarım. Çok karanlık. Çok sessiz. Çok fazla yaklaşıyor. Ve kalbim kazanıyor. "Evet. Evet, tabii." Çarşafılarımı üzerime çekiyorum, yorganı ekstra bir örtü olarak kullanmak için kaldırıyorum.

Kapı gıcırdayarak açılırken onun şeklini görüyorum, son iki yıldır beni tüketen bedenim loş bir silüeti. "Bağırdığımı duydum," diyor sessizce.

İç çektim. Birazcık teslim oluyorum. Bu parçamı paylaşmaktan nefret ediyorum. Bu kırık parçamı. Bu yüzden yalnızlığımı seviyorum. Yalnızken kimseye derdimi anlatmama gerek kalmıyor. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Sorun yok," diye fısıldıyor, odaya doğru birkaç küçük adım atıyor. "Sen iyi misin?"

Dudaklarımdan hüzünlü bir kahkaha kaçıyor. "Muhtemelen hayır." Çünkü bu doğru. Bazı günler iyi, bazıları değil. Çoğunlukla şimdi iyiler. Yalnız, ama iyi ... ya da yeterince iyi. Ama ben iyi miyim? Bundan şüpheliyim.

Daha fazla baskı yapmıyor. Sorular ve sorgulamalar gelmiyor. Sadece "Seninle kalmamı ister misin?" dedi.

Kafam daha soruya yetişmeden kalbim ses tellerimi ele geçiriyor ve boğazımdan hırıltılı bir "Evet" çıkmasına neden oluyor.

Hiç tereddüt etmeden, ayakları sessizce bana doğru ilerliyor ve sürünerek yatağa giriyor, kısa bir mesafe ötede yorganın üstüne uzanıyor. Onun yakınlığını bir olta çeker gibi hissediyorum, sanki bana yapışmış ve ben kurtulamıyorum. Mücadele edebilirim, karşı koyabilirim ama o oltaya takıldı. Ve artık ondan kurtulmak istediğimden bile emin değilim. Artık kendimi ondan saklamak istediğimden de emin değilim.

Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Elimi sıkmak için uzandığında benim de ona karşılık vermem dışında. Ve sabah uyandığımda en iyi uykularımdan birinden sonra

hayatımda, çoktan gittiği için üzgünüm.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Ne yapıyorsun?

Ahırın üstündeki daireme çıkan merdivenleri çıkarken gülümsüyorum. Yorucu bir hafta oldu. DD kötü bir yarıştan sonra kolik oldu ve şimdi de Billie ve Vaughn birbirlerinin yanında çok garip davranıyorlar. Kendimi anne babası boşanmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyorum, sanki ikisinin de etrafında parmak uçlarımla dolaşıyorum. Kısacası, bu gece kendi alanımda yalnız kalacağım için rahatladım.

Pretty_in_Purple: *Şimdi eve geliyorum.
Çok çalışıyorsun. Patronun bir pislik olmalı.*

Kapıdan girerken kıkırdıyorum.

Pretty_in_Purple: *Harika patronlarım var. Ama ben yenildim.*

Terli ve tozlu kıyafetlerimi çıkarıyorum. Herkes at yarışının kulağa çok çekici geldiğini düşünüyor. Kocaman şapkalar ve naneli içkiler düşünüyorlar, kot pantolonunuzda odun talaşı ve tırnaklarınızın altında kir değil.

Rahatlamana yardım etmemi ister misin?

Çıplak bir şekilde duşa doğru yürürken başımı sallıyorum.

Pretty_in_Purple: Hayır, teşekkürler. Bunun için sıcak bir duşum var. Yakında döneceğim.

Yanıt o kadar hızlı geliyor ki telefonumu elimden bırakacak zamanım bile olmuyor.

Bana şu anda çıplak olduğunu mu söylüyorsun?

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Zavallı Butterface ve onun tek yönlü aklı.

Pretty_in_Purple: Evet. Siktir. Bir bakayım.

Son mesajı görmezden geliyorum ve duşa giriyorum, aklım birden ona ve teklifine takılıyor. Kafamda gittikçe daha fazla yer kaplayan bir şey. Bu çiftlikte tutarlı bir seks hayatım olmadığı için gittikçe daha cazip hale gelen bir şey.

Ellerim sabunla kayganlaşan vücudumda geziniyor ve neredeyse bir yıldır her gün konuştuğum adamın elleri olduğunu hayal ediyorum. Sabahları konuştuğum ilk kişi ve yatmadan önce konuştuğum son kişi.

Bu da bir şeydir, değil mi? Onu tanımıyor olabilirim ama ona güvendiğimi hissediyorum. Kafamın içindeki küçük bir ses "saf!" diye bağırıyor ama avuç içim göğsümün üzerinde kayarken ve bir tanesi bacaklarımdan arasından aşağı inerken, cesaretlendiğimi hissediyorum.

Duştan çıktığımda fikrimi değiştirmeden önce telefonumu kapıp bir fotoğraf çekiyorum.

Cole Harding'i öldüreceğim.

"Bir tane daha," diye bağırıyor bana, sanki burada orduda olan benmişim gibi.

Kollarım titremeyi bırakır bırakmaz onu kesinlikle öldüreceğim. Ve dudaklarının bana bu kadar yakın olduğunu hayal etmeyi bırakır bırakmaz. Kirli sakalının yanağıma sürünmesini. Bir hafta önce o gece üzerimde yükselirken vücudunun katıksız gücünü.

Bu doğru. Cole Harding'in bana arkadaşım demesinin ve yanağımdan öpmesinin üzerinden bir hafta geçti ve ben o adamın yanında beceriksizin tekiyim. Yatağına girip elini tutmaya hakkım varmış gibi tutmamın üzerinden bir hafta geçti. Her dokunuşu, her bakışı, her nazik sözü, zihnimde durmak bilmeyen ağır çekim bir makara gibi. O kadar ileri gittim ki, komik bile değil.

Daha önce aramızda söylenmemiş çok şey bıraktığımız için işler garipti ve şimdi de garip çünkü adama çıkmayı düşünmeden edemiyorum. Bana *iyi davranması* da yardımcı olmuyor. Normal kibarlık gibi. Hâlâ sessiz ama çok fazla homurdanmıyor. Bu hafta çoğu akşam bana yemek bile pişirdi. Sanki benimle ilgilenmek istiyormuş gibi. Beni peynirli makarna yerken izlemekten bıktığını söyledi. Ben bir sporcuymuşum ve vücuduma öyle davranmalıymışım.

İşte bu yüzden buradayım, oturma odasında bir yoga matının üzerinde onunla çalışıyorum.

Ata binmek doğal geliyor ama *bu* değil. Bu işkence gibi hissettiriyor. Çifte işkence çünkü fiziksel olarak yorucu olduğu açık ama ona bu kadar yakın olmak duygusal olarak da yorucu. Her sinir ucu hazır olda bekliyor. Sıcak bir avuç içi beni konumlandırmak için vücuduma her indiğinde, tüylerim diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor. Aptal yanaklarım pembeleşiyor.

Sanki vücudumun her bir parçası, şu anda parmaklarının ucuyla kalça kemiğimi dürtmekte olan asık suratlı askere beni tamamen kurban etmek için birbirleriyle yarışıyor.

"Karnınızın sarkmasına izin vermeyin. Beliniz ağrıyacaktır."

Yere yığılmadan önce dizlerimin üzerinde son bir sınav çekiyorum ve kendimi hayattan ümidini kesmiş bir balina gibi hissediyorum. Hareket etmek ve ölmek arasında bir seçim yapmam gerekirse, ölümü seçerim. Bütün bir hafta boyunca Süper Asker Cole Harding ile çalıştıktan sonra mı? Ben. Seçiyorum. Ölümü.

Üstümden onun derin kıkırdamasının gürültüsünü duyuyorum. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Seni tanımak güzeldi," diye cevap veriyorum nefes nefese yere çökerken.

Tekrar gülüyor ve bir avucunu sırtımın ortasına bırakıyor, yukarı aşağı ovuşturuyor, eli sütyenimin askısına takılıyor.

"Ağrın var mı?"

"Hareket etmezsem olmaz."

"Dramatik," diye homurdanıyor eli tekrar hareket ederken, parmakları ağrıyan kaslarıma bastırıyor ve masaj yapıyor.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyorum, çenemi kollarıma dayıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Elleri vücudumda her zaman iyi hissettirir, ama bu? Bu mest edici.

Sessiz bir homurtu duyuyorum ama bana masaj yapmaya devam ediyor. Parmakları her seferinde doğru yerlere gidiyor. Sanki tam olarak hangi noktalara vuracağını biliyor.

"Neren ağrıyor?" Sesi kalın. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Her yerde."

"Violet." Dirseklerimden birini tutuyor ve beni ters çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum ve savunmasız formumun yanında diz çöktüğü yerde ona bakmak zorunda kalıyorum. Geniş omuzlarına ve tişörtünü hiç de adil olmayan bir şekilde dolduran pazularına bakıyorum. Yutkunurken ve bana bakarken sallanan boğazına. Sanki son yemeği benmişim gibi bana kilitlenmiş gözlerine.

Yüzündeki ifadeyi hayal mi ediyorum? Göğsünün inip kalkışını mı?

"Neren ağrıyor?" diye sorusunu tekrarlıyor.

Üzerimde diz çökmüş, çiğ ve erkeksi bir güç saçan görüntüsünden etkilenmiş bir halde dudaklarımı yalıyorum. Çekirdeğime bir iğne gibi. Cole Harding'in yüzündeki o ifadeyle üzerimde hareket etmesini izlemek için neler vermezdim.

"Boynum ve omuzlarım," diye ciyaklıyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

Üzerime eğiliyor, elleri köprücük kemiklerimden geçip omuzlarıma sürtünürken, neredeyse acıtacak kadar sert bir şekilde kazarken, genişliği bedenime bir gölge düşürüyor. Yanığa dönüşen bir acı, saf tüketen sıcaklığa dönüşen bir acı.

Onu daha fazla izlemek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ kokusunu alabilsem de yüzündeki sert ifadeyi görmek istemiyorum. O hafif karanfil kokusu terime ve bebek pudrası deodorantıma karışıyor. Nefes verişinin uğultusu, nemlenmiş göğüs kafesimde serin bir esinti gibi hissediyorum. Yoga şortum ve atletim aniden yapış yapış ve vücuduma çok sıkı geliyor, sanki etrafımı daraltıyor ve nefesimi alıyorlar.

Çıplak tenimdeki ellerinin okşayışına, parmak uçlarının çırpınına, bedeninin üzerimde yarattığı ezici baskıya odaklanmamaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Gözlerimi kapatmak bile işe yaramıyor. *O her yerde.*

Beni boğuyor, ağırlaştırıyor, sanki aniden onun tarafından boğuluyorum.

Onun yanında nefes alamıyorum.

"Tamam, bu kadar yeter!" Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, zor nefes alıyorum. "Bunu daha fazla yapamayacağım," diyorum vücuduma bakarken, meme uçlarımdan dolgunuz spor sütyenimden nasıl taşıdığını fark ediyorum.

Gözleri benimkileri takip ediyor, o gri irisler aşağı doğru inip göğüslerime konarken eriyor. Anlık bir hareketle dudaklarıma geri dönüyorlar ve dilimin gergin bir şekilde dışarı fırlamasına neden oluyorlar. İki yıldır hayalini kurduğum ve şu anda bana aynı fanteziye sahipmiş gibi bakan adama bakarken söyleyebileceğim tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Violet."

"Öyle mi?" Sesim zayıf, nefes nefese.

Cole daha yakına eğiliyor, ağzı boğazıma yaklaşırken derin derin nefes alıyor. "Sana dokunmamı istemediğini söyle."

Kalbim durur. Yalpalıyor. Donuyor. Gözlerinin içine bakıyorum, belirsizlik ve özlem dolu. Çok acı çekmiş. Çok *acı çekiyor*.

Yüzünü arıyorum. Burada gerçekten ne yapmamı istediğine dair bir ipucu arıyorum. Bir ipucu, *bir şey*, bir *şey*. Ama askeri eğitim parlıyor, bu yüzden gerçeği seçiyorum. "Çok iyi bir yalancı değilimdir."

Başı vücuduma düşerken göğsünden boğuk bir hırıltı kopuyor. Dilinin ucunun göğüs kafesimin ortasından geçtiğini hissediyorum, bu da doğrudan merkezime bir elektrik sarsıntısı gönderiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve başım dönüyor. Tekrar minderin üzerine düşüyorum. *Bu gerçekten şu anda mı oluyor?*

Cole beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, bir uzman gibi yutuyor. Dişlerinin uçları tenime sürtünürken dudakları her bir köprücük kemiğimin üzerinde öpücükler bırakıyor, ardından diliyle yatıştırıcı bir hareket yapıyor.

"Bana durmamı söyle." Sesi tenimde titreşiyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

İnliyorum ve ellerimi kalın saçlarında gezdiriyorum, onu yakınımda tutmak istiyorum. Devam etmesini ve asla durmamasını istiyorum. "Cole ..." Titreyen bir elimi boynuna götürüyorum, tişörtünü omzundan kavriyorum ve onu kendime çekiyorum.

Elini yukarı kaydırarak kafatasımın tabanını kavriyor, başparmağı boğazımın en üst kısmına yumuşakça bastırıyor ve sanki bu onun hakkıymış gibi beni tutuyor. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor, ağzı beni kavrayan ele doğru ilerliyor. Dudaklarını

Kulağımın hemen altından hafifçe sokuluyor, ben de ona doğru eğiliyorum, sırtım yerden kalkıyor, meme uçlarım onun sert göğsüne sürtünüyor - keşke tam üzerimde yatıyor olsaydı da tekrar onun uzunluğuna sürtünebilseydim.

"Söyle bana," diye fısıldıyor
kulağıma. "Durma," diye yalvaran
bir cevap veriyorum.

Dişleri çenemde geziniyor, dudakları dudaklarıma yaklaşıyor. Çok, çok yakın. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Tüm bunları izlemek ve hafızama kaydetmek istiyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum, nefesindeki nanenin kokusunu alabiliyorum. Ben de tatmak istiyorum.

Son iki yıldır onu düşünmediğim tek bir gün bile olmamışken bunu söylemesi çok zengin görünüyor. Parmaklarım sohbetimize girip ona zararsız bir soru sormak ya da bana o zihin değiştiren orgazmlardan bir tane daha yaşatması için yalvarmak için kaşınmıyorum.

Cole'u *özledim* ve bunu sadece hayal ettim. Dudakları üzerimde, elleri özgürce dolaşırken ben onun altında macuna dönüşüyorum. Çok daha fazlasını istiyorum.

"Durmamız gerek."

Ağzı benimkinin hemen üzerinde gezinirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, anlamsız sözcükleri içime çekiyorum. Aramızda birkaç santim var. Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Kalkıyor ve topuklarının üzerine oturuyor, nefes nefese. Ellerini yüzünde gezdirirken kendini tutmanın zorluğuyla titriyor.

"Tamam," diye homurdandım.

"Neden?" "Çünkü ben bunu
yapmıyorum."

Yüz metre koşmuşum gibi nefes alıyorum. "Ne yapmak?" "Fiziksel temas. İlişkiler. Herhangi birini."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Yani hiç mi? Hiç mi?"

"Uzun bir süre için değil. Yıllardır." Ayağa kalkarken susuyor ve itirafının büyüklüğü bana bir yıkım topu gibi çarpıyor. *Yıllar mı?* "O zamandan beri değil.

. ." Cümlesini bitirmesine gerek yok. Hilary'den beri demek istediğini zaten biliyorum. Boğazım kıskançlıktan yanıyor. Üzücü, acınası bir kıskançlık. Ne kadar savurgan ve anlamsız bir duygu. "Özür dilerim," diye ekliyor sert adımlarla mutfaka doğru yürürken.

Burada, minderin üzerinde durup ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hilary'ye bu kadar özlem duyacak kadar takıntılı görünmüyordu. Aslında ondan hiç hoşlanmıyor gibiydi. Ama . . . *yıllar?*

Ne kaçırıyorum ben?

ALÇIM NİHAYET ÇIKTI. Takip röntgenlerinin hepsi temiz çıktı ve bu izni aldıktan sonra yaptığım ilk şey Billie'nin evine gidip DD'ye binmek oldu.

Dörtnala koşmak istedim.

Rüzgarı yanaklarımda hissetmek ve bir atın sırtına doğru eğilirken gömleğimin arkamda dalgalanması. Toynaklarının ve güçlü bacaklarının ritminin, kafanıza takılan davul ritmi gibi altımda hareket etmesine izin vermek. Küçüklüğümden beri bu ritimle yürüyorum.

Ben iyiydim. Kurallara uydum. İstemesem de atlardan uzak durdum. Tanrı biliyor ki dışarıda bunu yapmayan bir sürü binici var. Billie ve Cole karşımda olmasaydı, muhtemelen ben de olmazdım.

Ben de antrenman pistinde biraz dolaşmaya çıktım. Ve şimdi sıırıtmadan duramıyorum. Ya da ata binmek istiyorum. Elimden gelse bütün gece ahırdaki her ata binerdim. Binilecek atlar varken Cole Harding'in göğsümü yalaması kimin umurunda? Kirli sakalının fırçasını ya da hırıltılı nefesinin sesini kim takar? Duş alırken ellerimin duşta dolaşmasına izin vermem kimin umurunda?

Hayır. Ben.

Artık ondan uzak durmak için *iyi* bir sebebim var. Resmi olarak daireme geri taşınabilirim. Tekrar araba kullanabilirim! İlk yarışına birkaç gün sonra dönüyorum! Sonunda kariyerimi rayına oturtabilir ve üstesinden gelemeyeceğim kadar karmaşık bir adama kafayı takmayı bırakabilirim.

Benim projem o değil, Pipsqueak. Ve onunla da ilerlemeye kararlıyım. Eski Volkswagen Golfümü çiftlik evine doğru çekiyorum, haftalardır ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyorum. Sanki bir yönüm varmış gibi. Atlar benim için budur. Amaç. Bitiş çizgisi yok. Asla yeterince iyi değildir. Her zaman daha fazlası vardır. Geçtiğim her çizgiden sonra, bir sonrakine, bir sonraki ata, bir sonraki galibiyete doğru daha fazla itmeye devam etmek istiyorum - bu *tüketiyor*.

Arabadan indiğimde, Pippy - o tatlı şey - bana selam veriyor. En sevdiğim eyerimi arka koltuktan çıkarıp çitine doğru yürüyorum ve dinlenmesi için üst tahtanın üzerine asıyorum.

"Hey, tatlı kız," diye mırıldanıyorum bana doğru hızla yürürken, zarif küçük kafası her hevesli adımda sallanıyor.

Yeterince yaklaştığında, ellerimi her iki yanında birer tane olmak üzere elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum ve burnunun ucuna kocaman, gürültülü bir öpücük konduruyorum. Yumuşak dudakları kıpırdıyor.

Her ne yapıyorsa boynuma yakın bir yerde. Çoğu attı bunun hızlı bir kemirmeye yol açabileceğini düşünürdüm. Ama Pipsqueak öyle değil. Onunla neredeyse nazik bir öpücük gibi görünüyor.

"Sen küçük bir ucubesin, biliyor musun?" Elimi boynunda gezdirerek yelesinin hemen dibindeki omuzlarını hızlıca kaşıyorum. Boynunu uzatıyor ve başını çeviriyor, her yerinden keyif fişkırıyor. "İşte orası, ha?"

Ne kadar etkileyici olduğunu görünce kıkırdıyorum. Geride durup ona bakarken, sadece birkaç hafta içinde ne kadar farklı göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. İlkbahar tüylerini dökmüş ve tahmin ettiğim gibi rengine uygun bronz bir ışıltı kazanmış. Yelesini boynundan aşağıya doğru mükemmel bir düz çizgi haline getirdim ve ilk nallarını taktım. Nalbant onu büyülemişti. Tüm o duman, tüm o sesler, hiçbirini onu rahatsız etmiyordu.

Aptal mı yoksa tamamen bomba gibi mi bilemiyorum. Bir yarış atında aradığımız düzenli rekabet gücüne sahip olmayabilir. O kaplan gözü havası. Ama bunu sadece zaman gösterecek.

Belki de ona verdiğim krediden daha zekidir. Belki de şeytani bir dahidir. Ne de olsa Cole'u o getirdi. Sakin davrandığını sanıyor ama ben onu gördüm. Ne tür bir özel operatör olduğunu bilmiyorum ama sanırım antrenman yapmıyor çünkü her sabah garaj yolunda lastik ve tuğlalarla bir tür jailyard egzersizi yapmadan önce ona birkaç saman tanesi attığını gözden kaçırmadım.

Kamyonetine bir torba havuç bulundurduğunu ve her gün işten sonra ona bir tane verdiğini biliyorum. Kamyonet yanaştığında neredeyse kapıya koşmasına şaşmamalı. Hatta onu gece geç saatlerde çitlere yaslanmış, elinde ona verdiğim omega bakımından zengin yemle dolu bir lastik yem küveti tutarken ve o yem yerken ön ayaklarını okşarken gördüm.

Kısacası, atları sevmediğine yemin eden ve Pippy ile hiçbir şey yapmak istemediğini söyleyen adam onu günde üç kez besliyor. Ve bunu sevimli bulmamak için elimden geleni yapıyorum. *Tanrım*, gerçekten öyle. Göğsüm sıkışıyor ve içim zonkluyor. Bu küçük doru kısrak onu yumuşattı ve bu beni neredeyse kışkandırmıyor desem yalan olur.

Son antrenmanımızdan beri işler *garipleşti*. Dostça ama gergin. Üzüntü sınırında. Bana bakışı, benimle konuşması farklı.

Başımı sallıyorum. Ben hiç erkek delisi olmadım. At delisi, evet. Ama erkek delisi? Hayır. Ve şimdi başlamayacağım. Özellikle de bu kadar imkansız biriyle.

kırmak için.

Eyeri almak için dönüyorum ve ona bakıyorum. "Ne diyorsun, Pippy? İlk yolculuğuna çıkmaya hazır mısın?"

Yanıt olarak başını salladığına yemin edebilirim ve onu bağlarken gözlerimi deviriyorum. Şimdiye kadar çalıştırdığım en kolay at oldu. Çocukken Chestnut Springs'teki evimde bile ailemin çiftliğinde genç atlarla çalıştım ve tek bir at bile Pipsqueak kadar kolay olmamıştı.

Kolanını sıkıyorum ve o da mutlu bir şekilde yerinde duruyor. Bağlı bile değil.

Pek çok at çekip giderdi ama o gitmezdi.

Son birkaç günü karnım eyerin üzerindeyken sırtına uzanarak geçirdim, böylece işler ters giderse kolayca aşağı kayabilirdim. Ama hiç ürkmedi. Hatta bir keresinde ne yapacağını görmek için biraz daha durduğumda gözlerini kapattığını bile fark ettim.

Görünüşe göre uykuya dalmak.

İşte buradayım, metal ısırganı ağzına sokuyorum - onu hiç rahatsız etmeyen başka bir şey - yeni iyileşmiş bir bacağı olan ve yardım edecek kimse olmayan iki yaşındaki bir çocuğa binmeye hazırım. Aklımın bir köşesinde bunun pek de akıllıca bir fikir olmadığını biliyorum ama yine de doğru olduğunu hissediyorum. Özgürlüğün tadını çıkarabileceğim bir an gibi geliyor.

Güneş batıyor, kuşlar cıvıldıyor ve nehirden gelen serin mineral esintisi mevsimsiz sıcak bir günün ardından ferahlatıcı bir his veriyor. Mutlu olduğumu fark ediyorum. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum. Sevdiğim ama beni boğan babam ve kardeşlerimle aramda mükemmel bir mesafe var. Hep hayalini kurduğum bir işim var. Arkadaşlarım var. Bağımsızlığım. *Vücudum*. Bir daha asla hafife almayacağım bir şey. Çıplak ayakla yürüyebilmek bile büyük bir hediye, büyük bir lütuf.

Çizmelerimi Pippy'nin yanından sarkan demire doğru kaldırıyorum, bana hazır olduğundan emin olmak için iki kez bastırıyorum. Sonra yavaşça, çok yavaşça, ona doğru eğilip bacağımı sırtına doğru sallıyorum ve kendimi eyerin deri koltuğuna oturtuyorum. Kulakları küçük bir eşek gibi yana doğru sallanıyor ve ben koltuğa yerleşirken sırtının hafifçe gerildiğini hissediyorum.

Ama ondaki gerginlik, deri botlarımın burunlarını kemirmek için başını ve boynunu çevirmeden önce anlık oluyor. Yine o şapşal, cebindeki kişiliğine geri döndü. Sanki buraya daha önce gelmiş ve bunu yapmış gibi.

Garaj yolundan gelen çakıl gıcırtiları bile onu ürkütmüyor ya da korkutmuyor. Başını gürültüye doğru çeviriyor ve Cole'un siyah kamyonunun eve yanaşmasını sakince izliyor.

Gömleğinin üst iki düğmesini en çekici şekilde açmış takım elbisesiyle dışarı çıktığında, ona hayran olmamak elde değil. Keşke onu açıp anlayabilseydim. *Gerçekten kendi alanıma dönmem gerekiyor.*

Pipsqueak yüksek sesle ve tiz bir şekilde konuşuyor ve sonra ağlın köşesine doğru yürüyor - benim onun sırtındaki varlığımla hiç ilgilenmiyor. Sadece bize doğru yürüyen koca huysuzu görmekten mutlu.

"Hey, güzel kız," diye mırıldanıyor çitlere ulaşmış büyük bir avucunu kızın alnından aşağı kaydırırken.

Pipsqueak ile konuştuğunu biliyorum, ama bu midemin takla atmasını engellemiyor. Köpeği hiç istemeyen ama sonunda onunla en iyi arkadaş olan baba gibi. Sanki Pippy onun kendisini istemediğini biliyor ve yanıldığını kanıtlıyor. Kendini ona sevdirmek için çok uğraştı. O sert dış görünüşünü kırmak için.

Ve işe yaradı.

Şimdi bana bakıyor, gözleri parlıyor ve yüzünde şaşkınlığa benzer bir şey var. "Bu yeni bir şey." Gözleri vücudumda geziniyor, alçısız sağ bacağımda bir an duraksıyor. Soru sorarcasına çenesini bana doğru eğiyor.

"Bugün çıkardım."

"Ve sen çoktan bir ata binmişsin." Bu bir soru değil, bir ifade ve sesi biraz soğuklaşıyor.

"Evet. Kırık yok, kırık yok demektir."

"İlk defa mı onun üzerine çıkıyorsun?" "Evet."

Omuzlarını geriye atıyor. "Yalnız mı?"

"Evet..." Nereye varmaya çalıştığından hoşlanmadığımı söylüyorum. "En iyi planın bu mu?"

Oraya gitmek zorundaydı, değil mi? Son bir aydır son derece dikkatli ve sabırlı davrandıktan sonra bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyor. Şimdi de yaralı olmadığım halde yaralıymışım gibi mi davranmalıyım?

"Bu *benim planım*. Sorumluluğunu üstlendiğim bir ata binmek için sizin onayınıza ihtiyacım yok."

Pip'in kulaklarından biri sanki gerginliği hissediyormuş gibi bana bakıyor ve sonra Cole'a bir adım daha yaklaşıp başını çitin üzerinden uzatarak onu dürtüyor.

"Violet."

Tedirginlik içime işliyor. Adımı çocukmuşum gibi söylemesi. *Violet*. Sanki yüzündeki o çatık kaşla adımı söylemesi gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi.

"Hayır. Yapma. Beni *Violet*'leme. Bunu yapmak için iznine ihtiyacım yok. Bu hafta sonu yarışlarım var. Onlara da katılacağım. Bir babam ve üç aşırı korumacı erkek kardeşim var. Bir tanesine daha ihtiyacım yok. Bunu *biliyorsun*. O yüzden ya binin ya da yolumdan çekilin."

Cole uzaklaşmak için sertçe dönerken başını bana doğru sallıyor. Hiçbir şey söylememesinden nefret ediyorum.

Benim tepki vermemden başka bir şey yapmazken onun tepki vermesini sağlayamamaktan nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

COLE

Gördüğüm şeyi değiştirebilirmiş gibi telefonumun ekranına göz kırpıyorum.

Uzun kirpikli bir gözün köşesi, doğrudan kameraya bakıyor. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş olsa bana bakacağı gibi. Islak sarı saçlar, küçük, yuvarlak, mükemmel göğüslere yapışmış, aralarındaki vadi su damlacıklarıyla parlıyor. Bir tanesinin vücudundan aşağıya, karnının üzerinden bacaklarının arasındaki tümseğe doğru yuvarlandığını hayal ediyorum. Klitorisinin üzerine damlamadan önce o küçük, soluk saç parçasına takılıyor.

Lanet olsun. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Bu kız geçen yıl boyunca bana sıkı sıkıya arkadaşlık etti ve sonra gördüğüm en seksi çıplaklığı bıraktı. Duştan yeni çıkmış, ıslak ve hazır. Benim için aldı. Ben ona para bile ödemedim. Çünkü o istedi. Ve bir şekilde bu beni farklı etkiledi.

Bu bir davetiye mi?

Pretty_in_Purple: *Evet.*

Tanrım. Sikim seğiriyor ve nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. Yemin ederim, biri zıplayıp dışarı çıkacak ve benimle dalga geçildiği için çılgın atacak mı diye dairemin etrafına bakıyorum. Tüm bu senaryo inanılmaz görünüyor.

Ama o resmi bana büzülmem için göndermedi. Oyun zamanı.

Güzel. Telefonunuzu yukarı kaldırın, videoya geçin ve yatağınızda diz çökün.

Sohbet bir dakikalığına sessizleşiyor ve pantolonumun içinde kendimi ayarlarken fikrini değiştirip değiştirmediyini merak ediyorum. Belki geri çekilir. Bu da sorun değil. Nasıl isterse. Ama lanet olsun. Umarım bunu istiyordur. Çünkü ben istiyorum. Elimde sikimle yatarken onu hayal etmek yerine gerçeğini görmek.

Yüzü ekranı dolduruyor ve sanki biri ciğerlerimdeki tüm havayı çekmiş ve beni nefes nefese bırakmış gibi hissediyorum. İnanılmaz biri. Büyüleyici, neredeyse eterik. Gözleri biraz fazla büyük, yanakları biraz fazla dolgun, çenesi biraz fazla sivri.

"Merhaba, Yağ Surat." Ağzına küçük bir gülümseme dokunuyor ve yanakları pembenin en güzel tonuna dönüşüyor. Buna bayıldım. O samimi. Cesur.

Çok güzel bir kız. Durup bakmanızı sağlayacak türden bir güzellik. Üzerinde çalışmak isteyeceğiniz türden bir güzellik. Resim çizmem ama birden yüzünü çizme ihtiyacı duydum. Gül goncası ağzını. Onu belgelemek için. Porselen bir bebek gibi.

Evet. Ve sen onu paramparça edeceksin.

Rahatsız edici düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Ben yapmazdım. Bir centilmen olabilirim. Kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olacağını bilmeden çok önce ondan hoşlanıyordum. Önce arkadaşlık.

Bu iyi.

Mikrofonumu açıyorum, ancak uygulamanın kamerama erişme isteğini kabul etmiyorum. Bu asla gerçekleşemez. Muhtemelen çok tanınabilir olmamın yanı sıra, kendimi tekrar açma düşüncesinden de nefret ediyorum. Alay edilmekten ve kendimi değersiz hissetmekten. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Bu beni çok alçalttı ve tekrar o kafa yapısına dalmak için çok fazla yüküm var.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyorum, sesimin bu kadar hırıltılı çıkmasından nefret ederek. Sesim düpedüz duygusal çıkıyor.

Sessiz bir "Teşekkür ederim" ile gözlerini kaçırıyor. Bacakları birbirine sıkıca kenetlenmiş ve kollarını bir kalkan gibi gövdesinin üzerinde tutuyor.

"Rahatsız mı oldun?"

Gözlerini deviriyor ve doğrudan kameraya bakmadan önce gergin bir kahkaha atıyor. Tropik bölgelerdeki su gibi berrak bakışlarıyla beni sabitliyor. "Elbette öyleyim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Bunun için göğsümü kabartmak istemem beni bir hödük yapar mı? Muhtemelen. Ama umurumda değil. Bunu daha önce kimseyle yapmamıştı ama benimle yapıyor. Hüzünlü, parçalanmış öz-değer duygum bu bilgiye ölümüne sarılıyor. "Bunu senin için daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

Sanki bu onu rahatlatacakmış gibi pazularını ovarken kollarında tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. "Kameranı aç." Dudaklarını birbirine doluyor, yüz ifadesi isteğini reddedeceğimi zaten bildiğini ima ediyor.

Bunu onun için yapamadığım için büyük bir utanç duyuyorum. İsteddiği tek şeyi. Yapamıyorum işte. Bunu ona itiraf ettiğimde sesim çatlıyor. "Yapamam."

Çenesini hafifçe eğdikten sonra kollarını indiriyor ve çıplak vücudunu bana gösteriyor. "Tamam. O zaman konuş. Bana hayatımın en iyi orgazmını vaat ettin."

Ağzının "orgazm" demeye uygun "o" şeklini almasını izlerken sikim tekrar zıplıyor ve pantolonumdan çıkarıp sıkıca kavrayarak birkaç kez sarsıyorum. Benim değil de onun yumuşak eliymiş gibi davranıyorum.

"Sevdiğin bir oyuncağın var mı?"

Dili dudaklarının üzerinde geziniyor ve "Evet" diye cevap verirken sesi nefes nefese çıkıyor.

"Güzel. Çıkar ama henüz kullanma. Önce parmaklarını becerirken seni izlemek istiyorum."

Avuçlarım çelik gibi uzun aletimi törpülüyor. Onu izlerken elimi becerdiğimi duyabildiğinden eminim, ama umursamanın ötesindeyim.

"Tanrım," diye mırıldanıyor komodine doğru eğilirken, çok fazla göstermemeye çalışıyor. Sanki bundan kaçınabilecekmış gibi.

"Şimdi yastıklarına yaslan ve bacaklarını aç."

Bacakları yavaşça ayrılırken yüzü kıpkırmızı kesilir.

Vay anasını. Homurdanıyorum ve aletimi daha sert pompalıyorum, taşaklarımın bu manzara karşısında gerildiğini hissediyorum. Hiç kimse benim için bu kadar mükemmel yaratılmamıştı. Dudaklarına batan dişleri, bacaklarının arasındaki güzel pembelik. Eksik olan tek şey memelerindeki dölüm.

Keşke ona dokunmak için orada olsaydım. Dizlerini iyice açıp parmaklarımı onun ıslak sıcaklığında gezdirmek. Aminin seğirdiğini, sıkıldığını ve etrafımda kayganlaştığını hissetmek için. Düşündükçe nefes nefese kalıyorum, şimdiden patlamamak için kendimi zor tutuyorum. Yavaşlamam lazım.

"Dört ayak üstünde. O sıkı kıcını göreyim." Onu dikkatle izliyorum. Memnun etmek için çok hevesli. "Güzel. Şimdi omzunun üzerinden bana bak."

"Sik beni. İnanılmazsın." Bunu söyledim ve ciddi dim. Geniş mavi gözler, hafifçe ayrılmış dudaklar, yanağına yapışmış saçlar ve o mükemmel yuvarlak popo. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla.

Çok fazla planım var. Onu sokacağım bir sürü pozisyon. Kendimi feda etmeden ona verebileceğim o kadar çok zevk var ki. Bu gece, Pretty_in_Purple'in sıkı küçük vücudunun her santimetrekaresini göreceğim.

Farkında olmadığım şey şu. Bunu asla atlatamayacağım.

VIOLET evde değil. Arabası burada değil. Bütün eşyaları gitmiş. Bunu söyleyebilirim çünkü genelde her yerde olurlardı ama şimdi gizemli bir şekilde yoklar. Odasına bile baktım, taşındığım günkü gibi duruyor. Ondan geriye kalan tek şey Pipsqueak, o da beni her gördüğünde kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle kişniyor.

Onu bulamayınca endişelenmeye başladım. Dün gece zorba bir pislik olduğum için bütün günümü işte kendimi hırpalayarak geçirdim. Elimde değildi. Onun düşüp yaralanacağı düşüncesi beni düğümledi. Bunun ne kadar yanlış gidebileceğini biliyorum çünkü ilk elden gördüm.

Ama şimdi, bu? Daha da kötü hissettiriyor. Violet'in benim alanımda yaşamasını istememiştim. Sinirlenmişim ve bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, her şey sevdiğim mahremiyet seviyesiyle ilgiliydi. Yine de son bir ay içinde onun etrafımda olmasına alıştım. Her sabah yaptığı kahvenin kokusundan, birkaç gecede bir evi aradığında sesinin sessiz mırıltısına, her yere rastgele bıraktığı eşyalara kadar.

Sanırım gerçekten *sevmeye* başladım. Onu arzulamaya. Dört gözle beklemeye. Ve şimdi gidip tam bir pislik gibi davrandım, o da hiçbir şey söylemeden toparlanıp gitti. *Tekrar söylüyorum.* Bana bir açıklama borçlu olduğundan değil. Bacağı daha iyi. Neden kalsın ki zaten? Berbat bir arkadaşlığım var ve bunu biliyorum. İnsanlar beni tanıdıktan sonra nadiren yanımda kalırlar. Violet neden farklı olsun ki?

Kendimi ona sevdirmek için hiçbir şey yapmadım. Aslında tam tersi. Tam bir ahmak gibi davrandım ve kendime engel olamadığımda onu birkaç kez hırpaladım. Sonra da döndüm ve bir korkak gibi uzaklaştım. O gün yerdeyken bana resmen

ona dokunmamı *istedi*. Mavi gözleri yumuşak ve çekiciydi. Yumuşak dudakları ayrılmış, öpülmek için yalvarıyordu.

Ben onu istiyordum, o da beni istiyordu ve bir şekilde bunu hala anlayamıyordum.

Düşman bölgesine mi yürüyelim? Sorun değil. İki yıldır düşünmeden edemediğin kızla yüzleşmek mi? Hiç şansın yok.

Ben tam bir korkağım.

Parmaklarım cebimdeki telefonun üzerinde dans ediyor, Trixie'yi arayıp ona ne yapmam gerektiğini sormak için can atıyorum. Ama bana ne söyleyeceğini biliyorum. Bana bebek gibi davranmayı bırakmamı ve kelimelerimi kullanmamı söyleyecek. Tamam, belki o kadar renkli değil ama yine de. Trixie benim kendimden nefret etme huyumu aştı. Bunu söyleyebilirim çünkü son zamanlarda beni biraz daha zorlamaya başladı. Kendim üzerine düşünmemi sağlayan o sinir bozucu retorik sorularla bilinç akışımı kesiyor.

Bu lanet sorulardan nefret ediyorum. Şu anda onun gidişinden dolayı bu kadar harap olmaktan nefret ediyorum. Ve kapıdan çıkıp onunla yüzleşmek için anahtarlarımı elime almaktan nefret ediyorum.

Ahıra yanaştım, arabasını onun ölüm tuzağının yanına park ettim - Violet Eaton'la ilgili endişelenmem gereken bir şey daha - ve kamyonetimden indim. Merdivenlerden dairesine çıktım ve kapıyı yüksek sesle, muhtemelen biraz fazla agresif bir şekilde çaldım.

"Geliyorum!" Ufka doğru bakarken kapının diğer tarafından seslendiğini duyuyorum. Alçak güneş çiftliğın üzerine altın rengi bir parıltı yayıyor. Beyaz çitler ve inişli çıkışlı tepeler çok güzel.

Başımı sallıyorum. Buradaki su gerçekten zehirli olmalı. *Çok güzel*. Neredeyse gözlerimi devirecektim ama kapı açılıyor ve ben Violet'e belden aşağı kıvrılmış minik pamuklu kısa şortu ve sütyensiz beyaz nervürlü atletiyle bakarken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Fikrini mi değiştirdin ..." Beklediği kişinin değil de benim olduğumu fark edince konuşmayı kesiyor. "Oh. Hey. Billie olduğunu sanmıştım."

"Selam," diye cevap veriyorum, sanki kapısının önünde belirmem son derece normalmiş gibi. Ama gözlerimi onun vücudundan, göğüs uçlarının atletinin altında anında sertleştiği yerden ayıramıyorum. Tıpkı o sabah oturma odasının zemininde olduğu gibi. Spor sütyeninin altından görünen meme uçları beni çileden çıkarmıştı. Sanki her egzersiz yaptığımızda, pozisyonunu düzeltmek ya da ona biraz destek vermek için ona her dokunduğumda, anlık sertleşmemi uzak tutmak için yeterince mücadele etmiyormuşum gibi. Onunla birlikte çalışmıştım.

ordudaki kadınlar. Ve her zaman sadece çalışıyordu. Bir asker arkadaşına yardım etmek.

Ama Violet asker arkadaşım değil. Artık onun ne olduğunu bilmiyorum, hayatıma ve zihnime sıkı sıkıya yerleşmiş olması dışında.

Bakışlarımı fark etmiş olmalı çünkü hızla yere bakıyor, gıcırıyor, kızarıyor ve gözlerini bana dikmeden önce kapının arkasına saklanıyor. "Ne istiyorsun Cole?"

"Hareket etmişsin."

"Evet. Bacağım daha iyi. Yani . . ."

Beni gerçekten rahatsız eden kısmı ağzımdan kaçırdım. "Bana söylemedin."

Önündeki kapıyı bir kalkan gibi kavrarken başı hafifçe dönüyor. "İznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Yapamazsın. Ben sadece ..." İnliyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum, doğru kelimeleri bulamıyorum. Sadece ne? *Onun geri gelmesini istiyorum.* "Endişelendim. Gittiğini ya da nerede olduğunu bilmiyordum." Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Endişelendim. Ve atını geride bıraktın."

Omuzlarına dökülen soluk sarı dalgaların çerçevelediği gözleri beni tararken yüzünün yumuşamasını izliyorum. Altın rengi güneş ışığı bu gece gözlerini daha çok turkuaz rengine boyuyor; bir ruh hali yüzüğü gibiler, sürekli değişiyorlar.

"Tamam." Başını sallıyor. "Bu adil. Bir şey söylemediğim için özür dilerim. Arkadaşlar birbirlerine bunu yapmaz."

Arkadaş mı? Göğsüne kadar emdikten ve kontrolümü tamamen kaybedip onu oturma odasında yerde çırılçıplak becerdikten sonra bizden *arkadaş* olarak mı bahsediyor?

"Yarın benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?" "Yürüyüş mü?"

"Evet. Yapılacaklar listemden bir şeyler siliyorum. Hayatı yeniden boynuzlarından tutma zamanı. Kocaayak Dağı da bunlardan biri. Billie benimle gelmeye çok korkuyor."

Tek kaşımı kaldırıyorum, Billie Black'in çok korktuğunu hayal etmekte zorlanıyorum.

"Koca Ayak'ın gerçek olabileceğini düşünüyor. Bilirsiniz, tüm 'görülme' olaylarından dolayı," diye açıklıyor Violet, bir elini havaya kaldırarak tırnak işareti yapıyor.

Sonunda Billie'yi rahatsız edecek bir şeyim olacağı düşüncesiyle yanağım kendini biraz yukarı çekmeye çalışıyor.

"Ben giderim. Dağı iyi bilirim."

"Öyle mi?" Sesi bu ihtimal karşısında canlanıyor.

"Evet. İyi bir patika ve gözetleme yeri biliyorum. Ordu için form tutmaya çalışırken orayı koşardım. Sadece birkaç saat sürer."

"Tamam!" diyor parlak bir sesle, o kadar mutlu görünüyor ki neredeyse ona gülümseyip arkamı dönecektim.

"İşten döndüğümde seni alırım." Omzumun üzerinden el sallıyorum, hem onun yanında kalmak hem de ondan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyorum. Ben de mutlu hissediyorum ve bu beni bir döngüye sokuyor.

Belki de onu kaçırmamışımdır.

"GEÇ KALDINIZ."

"Pfff." Violet beni on beş dakika beklettikten sonra kamyonetime binerken el salladı. Evinin önüne geldiğimde işi bile bitmemişti. "Sadece birkaç dakika."

Kendimi eğitimde bir üstüme bunu söylemeye çalışırken hayal ediyorum ve sinirleniyorum. "Erken değilsen, geç kalmışsındır." Ve orduda geç kalmak hayatlara mal olabilir. Violet bu baskılarla, bu anılarla yaşamıyor.

Kendini kayışla bağlıyor ve çıplak kalçalarını heyecanla tokatlıyor, beni tamamen görmezden geliyor. "Hadi gidelim!"

Tabii ki yine o dar şortu giymek zorundaydı. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayanlar. Her kıvrımı sarıyor, el izi bırakmak için can attığım o sıkı, yuvarlak kış da dahil. Muhtemelen hoşlanmayacağı bir şey - Hilary'nin sadece hoşlanıyormuş gibi yaptığından eminim. Gerçi çok rol yapardı. Ta ki yapmayana kadar. Ve gerçekleri bir bıçak gibi kesmişti. Beni iyileşmesine izin vermeyeceğim yaralarla bıraktı. Her sabah aynaya baktığımda ve her gece yatmaya hazırlandığımda açtığım yaralar.

"Çok heyecanlıyım!" Violet bana bakarken gözleri doldu. Yine o spor sütyenini giymiş. Bu kadın yürüyen, konuşan bir anı. "Çok seksi görünüyorsun."

Yakındaki dağa doğru ilerlerken kollarım direksiyonda sertleşiyor. *Ne oldu?* Gözlerim tam zamanında ön camdan ona doğru kayıyor ve onun kıpkırmızı kesilip telaşla baktığını görüyorum.

"Kıyafetlerini kastediyorum! Dışarısı sıcak! Pantolonun!" Bana seksi demeyi kesmek için çabalıyor ve ben de yardım edemiyorum ama ne kadar beceriksizce örtbas ettiğine gülüyorum.

"Ugh." Başını koltuğa yaslıyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Ne zaman gülsen, bana gülüyorsun!"

Kıkırdıyorum çünkü bu doğru. "Evet, ama seninle yıllardır gülmediğim kadar çok gülüyorum."

Kolu düşüyor ve bana bakarken başı bana doğru dönüyor. Gerçekten bana bakıyor, sanki kurduğum tüm kalkanların içini görebiliyormuş gibi. Tüm duvarlar, tüm koruma, hepsi Violet'in etrafında boka dönüyor ve ben bunun iyi olabileceğini düşünüyorum. Belki de bütün olmadığımı öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramazdı.

"Bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en güzel iltifat olabilir," diyor içtenlikle.

Ne cevap vereceğimi bilemeden homurdanarak karşılık verdim. Kendimi sessizliğe şok ettim ve yolun geri kalanını bu şekilde sürdük. Arkadaşça bir sessizlik içinde.

Arabayı kenara çekip üzerinde "BU YOLA BAKIN" yazan küçük tahta tabelanın yanından geçerken sessizlik devam ediyor. Bir kolumu kaldırıp onu önümdeki dar patikaya doğru yönlendiriyorum, ki bundan neredeyse anında pişmanlık duyuyorum. Çünkü bana verdiği tek şey, dar şortunun içindeki kıcının kesintisiz görüntüsü, her yanağın alt kıvrımı her adımda benimle alay ediyor.

Bu yolu milyonlarca kez yaptım, ama hiçbir zaman azgın bir ereksiyonun ek zorluğuyla karşılaşmadım.

"Burası çok güzel," diyor, yokuş yukarı tırmanmanın verdiği yorgunlukla biraz nefessiz kalmış bir halde.

"Öyle," diye cevap veriyorum, çoğunlukla kıcına bakmamaya çalışmaktan nefesim kesiliyor ama ayak bileklerinin bile beni tahrik ettiğini anlıyorum. Onunla ilgili her şey dikkatimi dağıtıyor. Baldır kaslarının her uzun adımda esnemesi. At kuyruğunun yürürken sallanması. Violet hakkında düşünerek çok zaman geçirdim. Gerçekte kim olduğunu, ne yaptığını, o mesajları okuyup okumadığını, internette sohbet edecek başka birini bulup bulmadığını, hatta belki de gerçek hayatta bir erkek arkadaşı olup olmadığını merak ettim. Ama onun vücudunu bu şekilde takıntı haline getirmek benim için yeni bir şey.

"Daha ne kadar var?" Omzunun üzerinden bana bakıyor, saçları nemli şakaklarına yapışmış, yanakları kızarmış - değil

utançla, ama hayatla. Yeni bir deneyimin, yeni bir yerin telaşıyla. Violet *yaşıyor* ve bu ona çok yakışıyor.

Bende de yaşama isteği uyandırıyor. İnzivaya çekilmeyi bırakmayı. Risk almak, arkadaş edinmek, hatta belki arada sırada tezgâhın üzerine bir vitamin şişesi bırakmak - çünkü her şeyin her zaman mükemmel bir düzende olması kimin umurunda?

Hayat dağınıktır, bunu *iyi* bilirim. Ama bunun çözümünün yaşamayı bırakmak olduğuna ne zaman karar verdim?

Artık zirveye çok yaklaştık ve gölün üzerindeki manzarayı gördüğünde yüzünün nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ama yüksek bir ses duydum. Ve buruştum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Hayatımın en iyi orgazmı hakkında ŞAKA YAPMIYORDU. Kendimi bu kadar beden dışı hissettiğim tek an, bir atın sırtındayken rüzgârın yüzümü neredeyse acıtacak kadar sert savurduğu andır. Tek duyabildiğiniz kulaklarınızdaki o vınlama sesi ve kemiklerinizde yankılanan nal sesleridir.

Ama bu sefer kalbim atıyor ve kanım deli gibi akıyordu. Her lezzetli noktaya koşuyordum. Bana verdiği her yöne cevap veriyordum.

-Onun sözleriyle hayat buluyor. Onun dikkati için.

Hiç tanımadığınız birine aşık olabilir misiniz? Hiç görmediğin birine? Bütün günü bu soruyu düşünerek geçirdim. Çünkü bu sabah, karmaşık duygulardan oluşan koca bir yığından başka bir şey değildim.

Birbirimizle konuşarak uykuya daldık. Gerçekten konuşarak. Ve onun sesi. Onun sesi. Sesi. Çok derin ve emredici. Biri onunla böyle konuşursa onu nasıl reddedebilir bilmiyorum.

Ağır nefes alışının sesini, avuçlarının sikinin ipeksi tenine sürtünmesini boş verin. Onları içinde tutmak için çok çabaladığını bildiğimde ağzından kaçan o garip, acı dolu iniltiyi. Kendini tatmin ettiğini duyabiliyordum ama göremiyordum. Ve bu çok ateşliydi.

Aynı odada bile değildik. Onu göremiyordum bile. Yine de dün gece hayatımın en ateşli, en unutulmaz cinsel deneyimine dönüştü.

Daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Onu görüntülü sohbette bana katılmaya ikna edebileceğimden o kadar emin hissediyorum ki merdivenlerden daireme koşuyorum. Onun zevkini duymaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. I

görmek istiyorum.

Pretty_in_Purple: Kutlamak istiyorum!

Oh?

Pretty_in_Purple: İş yerinde büyük bir terfi aldım. Kocaman, kocaman. Mesela . . . ÇOK BÜYÜK!

Billie beni kenara çekti ve gördüğüm en iyi yarış atının yeni jokeyi olduğumu söyledi. Buna hala inanamıyorum. Bana söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım. Seyislikten jokeyliğe geçmek devasa bir sıçrama. Duyulmamış bir sıçrama. Bu akşam kutlama için dışarı çıkacağız ama önce Golddigger'la biraz oyun oynayabilirim diye düşündüm.

Tebrikler. . . Senin için de büyük bir şeyim var. ;)

Gülümsüyorum. Eminim öyledir. Gönderdiği fotoğrafta büyük bir adam gibi görünüyordu.

Pretty_in_Purple: Butterfaces genellikle yapar. ;)

Bana karşı çok kabasın.

Gülümsememe engel olamıyorum. Bugün çok şakacı. Belki de bir köşeyi döndük?

Pretty_in_Purple: Sana karşı çok ama çok iyi olmak istiyorum.

Oh?

Pretty_in_Purple: Hadi tekrar görüntülü konuşalım.

Açgözlü kız.

Yemin ederim sanki kıkırdadığını duyabiliyorum. Kafamın içindeki ses, dün gecenin anısıyla göğsümün kızarmasına neden oluyor.

Pretty_in_Purple: Ben varım. Ben de seni orada istiyorum.

Sohbet sessizleşiyor. Neredeyse anında yanıt vermekten sessizliğe geçiyor. Endişe içimde kaynıyor. Belki de onu fazla zorladım?

Pretty_in_Purple: *Lütfen?*

Bunu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum?

Tamam. Beklediğim cevap bu değildi.

Pretty_in_Purple: *Düşünmüştüm ki. . . Bilemiyorum. Fikrini değiştirirsin.*

Bunu deneyecek kadar bana güvenebileceğini düşündüm.

Yine birkaç dakikalık bir bekleyiş. Adım atıyorum. Yapacak bir şey olsun diye dişlerimi fırçalıyorum.

Ben güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum. Bu asla olmayacak. Asla olmayacak. Bu her neyse başından beri bu konuda çok açık oldum.

Karnıma inen yumruğu hissetmek için benimle aynı odada olmasına gerek yok.

Pretty_in_Purple: *Bu her neyse? Bir yıldır her gün konuşuyoruz. Daha kaç yıl gitmem gerekiyor? Ben de hep hayır dedim.*

Hepimiz seçimler yaparız.

Birden utandım. Hem de çok utandım. İlk günden beri bana o tek fotoğraftan fazlasını göstermeyeceği konusunda kararlıydı. Yine de bir şekilde kendimi onu değiştirecek kişinin ben olacağıma, kuralın istisnası olacağıma inandırmıştım.

Asla karşılık vermeyecek bir adama karşı tamamen savunmasız olduğumun farkına varmak, her ne kadar kendimi onun karşılık verebileceğine inandıracak kadar saf olsam da, beni bir çığ gibi vurdu. Beni hemen dışarı çıkardı. Değerlerimden, ahlakımdan, muhtemelen kariyerimden ödün verdim, çünkü azgındım ve internette tanıştığım bir yabancıya umutsuzca takıntılıydım. Safranın hafif tadı boğazımı yakıyor ve ağzımı ekşitiyor.

Bir içkiye ihtiyacım

var. Ya da iki. Ya da

on.

Bir gümbürtü ve acı dolu bir "Siktir!" sesi duyduğumda ilerideki dağın tepesini GÖRÜYORUM. Cole'u dizlerinin üzerine çökmüş, başını eğmiş ve güçlü ellerini altındaki toprak patıkaya uzatmış halde görmek için dönüyorum.

"İyi misin?" Cole Harding gibi bir adamı neyin alaşağı edebileceği konusunda anında endişelenerek aceleyle geri döndüm.

"Evet," diye sertçe ısırdı ve omzuna koymak üzere olduğum elimi geri çekmeme neden oldu. "Sadece gözcüye git. Ben hemen geliyorum."

Pipsqueak'in sevgisini acımasızca göstererek onu nasıl yumuşattığını hatırlamadan önce tepeye bir göz atıyorum. Bu stratejiyi benimsemeye karar verdim çünkü Cole Harding hakkında ne kadar az şey bilsem de ilgiye aç olduğunu *biliyorum*. Kalkanlarını kaldırdığını biliyorum. İncindiğini biliyorum. Ve hiç kimsenin ona, yanında kalmaya değer olduğunu kanıtlayacak kadar uzun süre yanında kalmadığını biliyorum. Pippy bana bu kadarını öğretti.

İşte bu yüzden taşındım. Kendi alanına ihtiyacı olduğunu biliyordum ve aynı çatı altında yaşamaya zorlanmasam bile onun için geri gelmeye devam edeceğimi görmesi gerekiyordu. Onunla vakit geçirmek istememin başka bir nedeni yoktu. Bu yürüyüşe onu da davet etmeyi planlamıştım. Dün gece merdivenlerime hücum ederek bunu kolaylaştırdı.

"Hayır, seni geride bırakmayacağım" diyorum basitçe. Çünkü bırakmıyorum. "Violet," hala bana bakmıyor, "lütfen git."

Kalbim küt küt atıyor. Bu çok garip. "Yaralandın mı?" "Hayır."

"Tamam. Ben gitmiyorum." Sonra buz gibi gri gözlerinde o kadar büyük bir acıyla bana bakıyor ki önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve onunla göz göze geldiğimde küçük çakıl taşlarının ve kumların çıplak dizlerime battığını hissediyorum. Adem elmasının sallanışını ve ağır bir nefes verirken alt dudağının hafifçe titreyişini izliyorum.

"Cole, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Dudaklarını tekrar birbirine bastırıyor ve yuvarlanarak yolun tam ortasına oturuyor. "Bu benim bacağım."

"Tamam. Yani yaralısın. Neren?" Yüzünü benden çeviremesin diye yanına sürünerek yaklaşıyorum ve sonra topuklarımın üzerine oturuyorum. "Kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır." Kolunu göğsümden geçirerek ayaklarına doğru ilerlememi engelliyor. Ve sonra iç çeker. Yorgun bir iç çekiş.

İçinin derinliklerinde bir yerden. Uzun, geniş omuzlarını alıp yenilgiyle öne doğru yığılmasına neden olan bir iç çekiş.

Bir iç çekiş, pantolonunun altına gizlenmiş siyah protezi bana göstermek için pantolonunun paçasını kabaca, öfkeyle yukarı çekmesine neden oluyor. Bir çorap dizini örtüyor ve plastik bacağın içinde kayboluyor.

Sarsak bir şekilde yüksek teknoloji görünümlü uzvu işaret ediyor ve "Bu benim bacağım" diye tekrarlıyor.

Bir kez başımı salladım, bunu nasıl kaçırmış olabileceğimi düşündüm. Bir ay boyunca birlikte yaşadık ve ben onun bir ampute olduğunu hiç fark etmedim mi? Benim neyim var böyle? Ve bunu saklamak için ne kadar uğraştı? Bu neredeyse imkansız olmalı. "Tamam, peki bunu nasıl düzelteceğiz?"

Küçümseyerek homurdanıyor. "Bilmiyoruz. Muhtemelen pim kilidinde bir şey var. Gittiğini hissettim."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ona yakın birinin bileceğini varsayıyorum. "Tamam... Vaughn'u aramamı ister misin?"

"Hayır," diye neredeyse bağıyor. "O bilmiyor."

Proteze tekrar bakarken gözlerimi büyüttüm. *Öz kardeşi bilmiyor mu?* "Kim bilir?"

"Annem. Ama burada telefon çekmiyor." Benden uzağa bakıyor, başını sallarken gözlerimden kaçıyor. Şu anda vücudundaki acı - utanç - neredeyse beni öldürüyor.

Elimi geniş sırtına koyuyorum, küçük daireler çizerken kaslarının avucumun altında dalgalandığını ve gerildiğini hissediyorum. "Bana ne yapmamı istediğini söyle."

Dişlerini gıcırdatıyor, bakışlarımı kaçırarak önüne bakarken çenesini patlatıyor. "Aşağıya inip evden yedeğimi alman gerekecek."

Zirvenin üzerinde solmakta olan ışığa bakıyorum. "Ama ben dönene kadar hava kararmış olacak."

Sadece homurdanıyor ve dizini bükerek protezin içi boş bir gümbürtüyle toprak zemine düşmesini sağlıyor. "Sorun değil. Sabah benim için geri gelebilirsin."

"Ne? Seni gece boyunca burada bırakmayacağım."

"Şimdiye kadar senin yardımın olmadan gayet iyi idare ettim. Şimdi duygusallaşmana gerek yok. İlk kez dışarıda uyumayacağım ve Kocaayak Dağı Irak'tan çok daha güvenli."

Şaka yapıyor olmalı. Oraya onsuz dönmemin imkanı yok. Onu dağda tek başına bıraktığımı bilsem uyuyamazdım. "Seni tanıyorum."

kendi başının çaresine bakabilirsin. Bu konuda endişelenmiyorum. Değer verdiğim *hiç kimseyi* arkamda bırakmam. Sabah yürüyüşe çıkar ve yedeği kendim getiririm."

"Hayır." Bana şiddetle bakıyor ama beni korkutmuyor.

Cole Harding'le ilgili eksik bulmaca parçalarımın çoğu yerine oturdu. Ayrıca, onun için buralarda olacağıma dair kendime söz vermiştim.

"Bu senin için çok kötü," diyorum, ayağa kalkıp ellerimin tozunu alırken sık ormanlık patikaya bakıyorum, "çünkü ben de seninle yatıyorum."

"Violet."

İşte yine aynı şey. Onu kızdırdığımı biliyorum ama açıkçası umurumda değil. Belki de sinirlenmek ona iyi gelecektir. Sizi tüketen ama aynı zamanda şaşırtıcı bir berraklıkla baş başa bırakan o patlama türü. Evet, Cole Harding'in ihtiyacı olan şey bu. Biraz berraklığa.

"Hadi gidelim." Elimi ona doğru uzattım. "Ben bir çiftlik kızıyım, hatırladın mı?"

İlk kez dışarıda uyumayacağım."

Cole'a patikadan çıkmasına yardım ettikten sonra bir kütüğün üzerine oturuyor ve bana nasıl bir barınak inşa edeceğimi anlatıyor. Nasıl yapılacağını biliyorum ama nasıl yapacağımı ona bırakmanın bu durumda ona bir nebze kontrol sağlayacağını düşünüyorum. Hâlâ bana bakmadığını düşünürsek, bu benim için sorun değil.

Dallar, çam dalları, gece için güvenli bir yer inşa etmek için bulabildiğim her şeyi arıyorum. Evet, gün sıcaktı ama Kanada'da hala Mayıs ayındayız. Bu gece soğuk olacak. Cole'un bana alanın çoğunu kapattırmasına ve içeri girmemiz için sadece küçük bir açıklık bırakmasına dayanarak bildiği bir şey.

Arkama yaslanıp ellerimi kalçalarımaya koyarak yüzümdeki bir tutam saçı savuruyor ve başyapıtımı hayranlıkla seyre diyorum. Alacakaranlık çöküyor ve hava soğuyor. Bu gece muhtemelen ne kadar üşüyeceğimi düşünüp ürperiyorum.

Cole'a meraklı bir bakış atarak, "Tamam, sanırım bu kadar iyi olacak," diyorum. Hâlâ kütüğün üzerinde kara kara düşünüyor, hafif versiyonunu hiçbir yerde bulamıyorum. Beni ya da başka birini istemediği açıktı.

Bacağını öğrenmek için. Sanki umurumdaymış gibi. *Çünkü bacaklarının arasında ne olduğuyla daha çok ilgileniyorsun.*

"Neden kızarıyorsun?" Orosu çocuğu.

Yanaklarımı ovuyorum. "Ben değilim."

İnkârımı yutmadığı anlamına geldiğini düşündüğüm bir bakış fırlatıyor.

"Tamam. *Casa del Violet*'e gidiyorum. Nerede bulacağını biliyorsun.

Hazır olduğunuzda beni arayın."

"Ne? Oraya gitmeme yardım etmeyi teklif etmeyecek misin?" diye çıkıştığı anda sığınağa doğru dönüyorum.

İleri doğru hareketimi durdurup ona bakmak için geri dönüyorum, şimdi uzun ve sert bir şekilde oturuyor. Güçlü ve gururlu görünmeye çalışıyor ama sözleri güvensiz ve önemsiz. Tavrını kişisel olarak algılayabilirdim ama onu, söz konusu o olduğunda ses tonunun hiçbir şey ifade etmediğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Aslında, genellikle bana değil, kendisine kızgın olduğunu düşünüyorum. Ve şu anda benim acımama ihtiyacı yok. Zaten kendi içinde boğuluyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ellerimi kalçalarımaya koyup başımı soru sorar gibi eğiyorum. "Çünkü bana öyle geliyor ki tanıdığım en güçlü adamlardan birisin. Muhtemelen yıllardır kimsenin yardımını olmadan gayet iyi idare ediyorsunuzdur. Haksız mıyım?"

Bana göz kırptıyor, yüzü bomboş. Sanırım şok olmuş olabilir. Ama benim de erkek kardeşlerim var ve bir çocuğun ne zaman şımartılmaya ihtiyacı olduğunu bilirim ve bu o değil.

"Hazır olduğunda atla gel." Ve sonra onu terk ediyorum. Koca sert Bay Dışarıda Uyuyorum'un yardımına mı ihtiyacı var? Karanlık kulübeye sürünerek girerken kendi kendime alay ediyorum, oturmaya geldiğimde altımda yapraklar çıtırdıyor.

Sadece birkaç dakika sonra Cole'un geldiğini duyuyorum. Girişin önünde diz çöküyor ve yanıma sürünerek giriyor. O gelmeden önce geniş gelen yer, onun cüssesinin yanımda yer kaplamasıyla düpedüz klostrofobik bir hal alıyor. *Çok fazla yer* kaplıyor. Onun yakınlığı, geri çekilecek hiçbir yerimin olmadığı fikri kalbimi hızlandırıyor. Ondandır ve içimde uyandırdığı yoğun ve kafa karıştırıcı hislerden saklanabileceğim hiçbir yer yok.

"Cidden bana *buraya gelmemi* mi söyledin?" Barınaktaki ışık loş ama biçimli dudaklarındaki eğik ifadeyi görebiliyorum.

"I . . ." Tanrım, kulağa biraz kötü geliyor, değil mi? "Ben yaptım." Bunu kabul etmelisin. "Sürünerek gelmeyi tercih ettim."

Havlayarak attığı kahkaha o kadar yüksek ki beni ürkütüyor. Sanki bir anda ortaya çıktı ve gücüyle ikimizi de şaşırttı. Kararsızca gülüyorum ve gözlerim

şüpheli bir şekilde. Bu doğru mu? Buna gülmeme izin var mı? Ama Cole'un böyle bir kaygısı yok gibi görünüyor. Omuzları titriyor ve vücudu kıvrılıyor, elleri kaya gibi sert olduğunu bildiğim karın kaslarının üzerinde duruyor. O kadar sert gülüyor ki, tekrar başını kaldırdığında parmak uçlarının bir damla gözyaşını silip süpürdüğünü görüyorum.

"Ne oluyor, Violet?" Hâlâ nefesini tutmaya çalışarak soluk soluğa kalıyor. "Ampute şakalarının bu kadar etkili olacağını hiç düşünmemiştim."

"Özür dilerim!" Elim ağzıma doğru uçuyor.

"Olma." Yüzüne yapışmış bir sırtıyla başını sallıyor. Bu çok garip. Bana hiç böyle gerçek bir eğlenceyle gülümsemezdi. Belki tek tük memnuniyet ya da ilgi göstermiştir. Ama bu şekilde değil, bu sinir bozucu. Bu . . . Böyle düpedüz yenilebilir görünüyor. Simsiyah saçlar ve parlayan gözler.

"İyi misin?" Cüret ediyorum çünkü gerçekten biraz rahatsızım.

Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor ve sığınağın çatısına bakıyor. "Ben iyi miyim? Bu yüklü bir soru. Ben ..." Sözüünü kesiyor ve ben göğsünün inip kalkmasını, yutkunurken boğazının hareket etmesini, yanağının bir an seğirmesini izliyorum ve içimin titrediğini hissediyorum.

Yaptığı en küçük şeyler bile beni ateşliyor - o yanak seğirmesi ve bunu yaptığında ortaya çıkan gamze? Gah! Lezzetli. Adamla ilgili her şey lezzetli. Dışı karanlık ve soğuk, içi yumuşak ve yapışkan. Benim gibi bir kız için fazla deneyimli, ama çok cezbedici.

Onu içime çekerken dudaklarımı yalıyorum. Ona bakıyorum ve aniden yakalanıp yakalanmayacağımı umursamıyorum.

"Rahatladım," diyor sonunda.

"Rahatladın mı?"

"Evet." Kütüğünü yukarı kaldırıyor ve açıklama yapmak için tekrar aşağı indiriyor. "Birinin bunu bilmesi göğsümden bir yük gibi. Bunu bir sır olarak saklamak çok yorucu."

Yani, yok artık.

"Nasıl oldu bu?"

Derin bir iç geçiriyor ve savunmasız görünmemeye çalışırken her zaman yaptığı gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Üçüncü turumu bitirmeye çok yaklaştım. Çok yaklaştım. İyi bir hikâye bile değil. Tellerin dışındaydık, gerçek ateş ya da başka bir şey yoktu. Bir el yapımı patlayıcının üzerinden geçtik. Yanımdaki Junior başaramadı. Şarapnelin en büyük darbesini bacağım aldı. İçinde çiviler vardı. Ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim bile. Bacağım tamamen kopmadan önce Junior'ı aldım ve güvenli bir yere taşıdım."

Yutkunuyorum. Beklediğimden daha fazla ayrıntı var. "Peki neden sır olarak saklıyorsun? Kimsenin umurunda olmaz."

"Hmm. Trixie de bana bunu soruyor. Ona Hilary yüzünden olduğunu söyledim. O önemsedti."

"Pardon, ne dedin?"

"Geri döndüğümde benimle başa çıkmak kolay değildi. Ampütasyonun ötesinde bile halletmem gereken çok şey vardı. Ama doğru protezi bulmak hızlı bir süreç değil. Kütüğünüzün şekli, hepsi rahatınızı ve uyumunuzu etkiliyor. Bununla birlikte gelen denge değişikliğinden bahsetmiyorum bile. Hayalet ağırlar. Zaten ayrı büyümüştük ve ben de büyümüş bir orospu çocuğuydum. Ama görünüşe göre, iyileşmemin fiziksel yönü onun için gerçekten işe yaramıyordu."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum, tıpkı ağabeyimin o kabarık, kuru Alberta karını gömleğimin arkasına düşürdüğü zamanki gibi. Muhtemelen baskı yapmamalıyım ama o zaten meraklı olduğumu biliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ve senin soruların." Homurdanıyor ve sonra geri adım atmadığımı teyit etmek istercesine bana bakıyor. "Tamam. Pekala. Sonunda bedenimi ve zihnimi onu becerecek kadar düzene soktuğumda, eskisi gibi değildi. Agresif ve baskın olduğum zamanları severdi. Ama artık öyle olamıyordum. Özellikle de kalbim bu işin içinde olmadığı için. Her neyse, dengemi kaybettim, her şey farklı geldi ve yolun yarısında düştüm." Kafasını sallıyor, anıların içinde kaybolmuş. "Tam yere düştüm. Ben de orada kalmak istiyordum. O gün için işimin bittiğine karar verdim. Beni utandırdı, biliyor musun? Beni utandırmaktan da öte. Beni *mahvetti*. Artık onu zar zor tanıyordum. O da sinirlendi. Benim *yarım* bir *adam* olduğumla ilgili bazı sözler söyledi ve bu da nişanımızın sona ermesine neden oldu. Ben onun on yıl önce yapıştığı parlak, bütün, güven fonu bebeği değildim. İşte bu kadar. Son."

Cole'u hayal ediyorum, gururlu ve hükmedici ve çok kırılmış, yere düşmüş. Ve sonra onu sevdiğini iddia eden bir kadının o anda ona seilmekten daha azını hissettirdiğini hayal ediyorum. Ve sonra öfke hissediyorum. İçimden fişkırان bir öfke.

"Tamam, Hilary'nin ölmesi gerekiyor." Elimi ağzıma kapattım. Bu kısmı yüksek sesle söylemek istememiştim. Ama kendimi sert hissediyorum. Koruyucu hissediyorum. Sanki onun kucağına tırmanmak ve bedenimi onunla bu şekilde konuşacak, onu bu şekilde yaralayacak herkesten korumak için bir kalkan olarak kullanmak istiyorum.

Cole hüzünlü bir kahkaha atıyor ama bana bakmıyor.

"Demek Trixie'ye böyle söylüyorsun. Ama kimseye söylememenin gerçek nedeni ne?"

"Bunu anladın, değil mi?"

Ona bakmadan duramıyorum. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki kendimi tutmak tam bir işkence. Ellerim sadece kolunu tutmak için bile ağrıyor, parmak uçlarımda altındaki damarlarının nabzını hissetmek için.

"Sanırım kimsenin bana acımasını istemiyorum. Bana acızmışım gibi, bir şekilde daha zayıfım gibi davranılmasını istemiyorum. Bu sözleri, bu bakışları istemiyorum. Muhtemelen bu yüzden sürünme şakanı sevdim."

Bana bakmasını ya da en azından ona baktığımı bilmesini isteyerek bedenimi çeviriyorum. "Sen zayıf değilsin Cole. Tanıdığım en güçlü adamlardan biri olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim. Bacağın benim için önemli değil ve eğer başkası için önemliyse, siktirsin gitsin. Berbatlar."

Gözleri nereye odaklanacağına tam olarak karar verememiş gibi yüzümde geziniyor ve ben -ilk kez değil- o güzel kafasının içinden neler geçtiğini anlayabilmeyi diliyorum. Keşke onu açıp içini karıştırabilseydim. Cole çok kapalı bir kitap. Ve bu gece benimle her zamankinden daha fazla konuşmuş olsa da, açgözlüyüm. Daha fazlasını istiyorum.

İşte bu yüzden göğsünden kopan sinirli hırıltı ve başımı kavrayıp beni kendisine çekmek için uzanan eli beni gafil avlıyor. Diğer eli çeneme gidiyor, dudaklarıma bakarken yüzümü saygıyla kavlıyor. Sanki onlara işkence ediyor, onlardan büyülenmiş gibi.

Hareket etmiyorum. Karanlıkta fısıldanan gerçekleri paylaşarak şu anda ona olan zayıf bağlılığımı kırmak istemiyorum. Bunu yapmasını istiyorum. Beni yutmasını. Benden bir parça almasını ve saklamasını.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyorum.

Onun kokusu etrafımızdaki çam dallarına karışıyor ve göğsü kabarıp ağır nefesleri yanaklarımı ısıtırken beni sarıyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum, onunla alay ederek. "Lütfen," diye ekliyorum, ona yalvarıyorum.

Ve bu sefer beni reddetmiyor. Dudakları dudaklarıma inerken, "Siktir et," diye mırıldanıyor. Sert ve hızlı, güçlü ve amansız -tıpkı onun gibi.

O beni anlamsızca öperken ellerim göğsünün üzerinde geziniyor ve gergin bir şekilde boğazının üzerinde çırpınıyor. Ellerimle ne yapacağımı bile bilmiyorum. Saçlarının arasında gezinmelerine izin verirken titriyorlar ve geri kalan her yerim onun kucağında macuna dönüşüyor.

Cole hakkındaki her şey erkeksi. Çok güçlü. Kendimi küçük, deneyimsiz ve çok ateşli hissediyorum. Bir bacağımı beline doğru sallıyorum.

Ona daha yakın oluyorum ve üzerine yerleştiğimde ağzımın içine doğru inliyor, bunu yaptığımda elik gibi uzunluğunun kıkımın altında büyüdüğünü hissediyorum.

Beni tadarken dili ağzımın dikişini buluyor, dudakları ona aılmam için bir emir gibi sertçe hareket ediyor. Kalalarını sallayarak karşılık veriyorum, sadece nasırlı elinin boynumda gezinmesinden bile klotumun mahvolduğuna eminim. Beni orada tutma şekli, bu tk ediyor, bu ... zgrleşt iriyor.

O beni istiyor. Beni ona o getirdi. Bunun kanıtının ağrıyan gbeğime baskı yaptığını hissedebiliyorum. Tekrar bastırıyorum, küstahça ona biniyorum ve ağzımı ustalıkla okşarken ellerinin bedenimi sıkmasını seviyorum. Elleri gömleğimin altından kayıyor, omurgam boyunca girintiyi izliyor ve tenimi yakıyor.

pşyoruz. Bir diller, eller ve inlemeler karmaşası. Acele etmiyoruz; keşfediyoruz. Onunla burada olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu düşünerek i çekiyorum. Beni kucağına alıp böyle sahiplendiğinde diğer her şeyin ne kadar az önemi var.

Kalalarını tekrar yuvarlıyorum, zihnim aynı şeyi yaptığımız ama aramızda kıyafet olmayan bir yolda dolaşıyor.

"Tanrım, Violet. Bana böyle binmeye devam edersen altıma edeceğim."

Sesi titiriyor ve ben onun vahşi, şehvetle sırlıklam olmuş bakışlarını kendi bakışlarımla karşılamak için hafifçe geri çekiliyorum. "zr dilerim."

"zr dileme. Özür dilemeyi bırak." Gözleri uzaklara dalıyor ve tereddüt ediyor, parmakları birdenbire kararsızca bedenimde geziniyor. "Bu, şey, sadece bu-"

Ayağa kalkıp sözünü kesmek istiyorum. Söylemek üzere olduğu şeyi durdurmasını istiyorum çünkü içten içe bana tekrar durmamı söyleyeceğinden korkuyorum. Bırakın kalbimi, bedenimin bile kaldırabileceğinden emin olmadığım bir şey. "Yapma. Sadece . . . Bunu mahvetmesen olmaz mı? Bunu yarına sakla. Bırak da ne kadar ateşli olduğunun tadını çıkarayım."

Bunun kötü bir fikir olduğunu söylediğini duymak istemiyorum. Bunu yapmamamız gerektiğini. Zaten bir kez ağzını bedenime dayadı ve çekip gitti. Buna tekrar katlanabileceğimi sanmıyorum. Lanet olası dersimi almam için bu adam tarafından daha kaç kez geri evrilmem gerekiyor?

Bu sefer, ondan önce davranacağım. Onu bir kez daha öpüyorum, sertçe ve sonra orada bitiriyorum, şu an onu zorlamanın ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyorum. "Sorun değil. Hadi uyuyalım."

Kucağından inip yere bakarken alnında derin bir kırısklıkla sessizce bana bakıyor, bu gece aşağıda benimle birlikte kaç böcek olacağını düşünmemeye çalışıyorum ve başımı kendime doğru sallıyorum. Ben bir çiftlik kızıyım. Böcekler beni korkutmaz. Çıplak tenime değen çam iğnelerini ve toprağı hissederek yere uzanıyorum ve Cole'un ayaklarına yakın bir yerden gelen ağır nefes alışını duyuyorum.

Sonunda yanıma uzandı. Birbirimize dokunmuyoruz ama dokunsak da olur. Sırtımda sıcaklığını hissedebiliyorum ve ondan her zaman aldığım o baharatlı tarçın ve karanfil kokusunu alabiliyorum ama artık onu duyamıyorum. Nefes alış verışı yumuşadı ve sessizleşti. Onunla ilgili her şeyin, onun yakınlığının aşırı farkındayım. Kendimi onun büyük, sıcak bedenine katlayabilir ve mükemmel bir şekilde sığabilirim.

Birbirimize attığımız tüm o mesajları hatırlayarak kafamın içinde kayboluyorum. Geç saatlere kadar onunla konuştuğum tüm o geceleri. Ertesi gün telefonumu elime alır almaz ona günaydın demek. Birbirimize anlattığımız saçma sapan şakaları. Nasıl bu kadar uzun süre bu kadar uyumluyduk da şimdi bu kadar kafa karıştırıcı olabiliyorduk? Açık bir kitap olmadığını, net bir iletişimci olmadığını biliyorum ama bu hiçbir şey söylememe hali beni çıldırtıyor. Cole Harding söz konusu olduğunda yukarıdan aşağıya bir şey söyleyemiyorum. Gerçek hayatta onun beklentilerini karşılayamıyor muyum? Aleti benden etkilenmiş gibi hissetti - ama belki de herhangi bir kadına vereceğı tepki budur? Yıllardır fiziksel temasta bulunmadıysa, bu gayet mümkün. Gerçekten de bacağı konusunda beni kol mesafesinde tutacak kadar güvensiz mi?

Nasırlı avuçlarının çıplak sırtıma sürtünme hissini düşünerek ürperiyorum, o avuçla beni nasıl sertçe bastırmasını istediğimi ve-

"Üşüdün mü?"

Kendime sarıldığımı ve dizlerimi sıkıca kavradığımı fark etmek için aşağı bakıyorum ve evet, üşüyorum. "Biraz," diye sessizce itiraf ediyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kolu üzerime geliyor ve beni vücuduna geri çekerek güvenli bir şekilde ona yaslıyor. Kıcımdaki sertleşmeyi hâlâ hissedebiliyorum ama kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum, sıcaklığını etrafımda hissettiğim için rahatlıyorum.

Beni çevreliyor, çenesi başımda, kolları kaburgalarımın üzerinde sahiplenici bir şekilde sarkıyor ve bacakları benimkilerin altına sıkışıyor. Mükemmel uyum.

"Cole?"

Sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Evet, Violet?"

"Sence Koca Ayak gerçek mi?"

Cevap vermiyor. Bunun yerine beni kendine çekiyor ve daha sıkı sarılıyor. Vücuduma sarılmış hissi beni rahatlatıyor, dinlendiğim ama yine de onun her parçasının yakından farkında olduğum hafif bir uykuya daldırıyor. Her temas noktası olasılıklarla dolu, düşünmeden edemediğim bir şey. Tamamen uykuya dalmama izin vermeyen bir şey. Muhtemelen bu yüzden birkaç dakika sonraki sessiz fısıltısını kaçırmıyorum.

"Ben de tam bunun mükemmel olduğunu söyleyecektim."

OceanofPDF.com

COLE

HEPİMİZ SEÇİMLER YAPARIZ.

Aklımdan çıkmayan mesaj. Değer verdiğin bir kıza söylenebilecek en saçma şey. Senin için her şeyini ortaya koyan bir kıza, ne? Mastürbasyon mu?

Başımı sallıyorum.

Hepimiz seçimler yaparız.

Bunu bilmiyor muyum? Kendi zımni tavsiyemi dinlemeliyim.

Bana geri mesaj atmadı ama mesajı gördü. Bu dün geceydi ve bu sabah hala mesaj yok. Bu muhtemelen iyiye işaret değil. Hay sikeyim. Hayatımdaki tek iyi şeyi mahvetmeyi bana bırakın. Monoton ve yalnız bir günde dört gözle beklediğim tek şey. Çünkü aylar önce haklıydı.

Ben yalnızım. Aslında, yalnızlık bunu gerçekten kapsıyor mu, onu bile bilmiyorum.

Uyuşmuş durumdayım. Kendi seçimimle. Ve Pretty_in_Purple ile konuşmak, bana bir şeyler hissettiren tek iğne ucu gibiydi. Bacağımla ilgili itirafta bulunmaya, onu açıkça ortaya koymaya bile cesaret edemiyordum. Sır olarak saklamaya çok takmıştım. Bana mantıklı bile gelmeyen bir şey ama yine de bunu değiştirmeyi kendime yediremiyorum. Belki bilseydi, videoya çıkmak istemediğimi daha fazla kabul ederdi. Belki çok uluslu bir şirketi yönettiğimi ve internette mastürbasyon yapan bir adam olarak tanınamayacağımı bilseydi, bu bir fark yaratırdı.

Belki o anlar. Belki de sırrımı birine açmak iyi bir başlangıç olur. Onlara söylediğimde yüzünü göremediğim biri. O da

Acıma. İğrenme.

Bacağımla oynadığım bu gizlilik ve hançer oyunu berbat ve bunu biliyorum. Bu kadar ileri gitmesine izin vermeyi hiç düşünmemiştim. Kendi başıma halletmek istediğim bir şey olarak başladı. Ne de olsa Irak'tan döndüğümde sindirmem gereken çok şey vardı. Görünüşe göre, arkadaşlarınızın paramparça olmasını izlemek sizi mahvediyor. Tüm yetişkin hayatınızı kendinizi fiziksel olarak ne kadar yetenekli olduğunuzla tanımlayarak geçirdikten sonra bir uzvunuzu kaybetmenin üstesinden gelmeyi boş verin. Ama kimseyle paylaşmadan geçirdiğim süre uzadıkça kendimi daha az bıraktım. Hilary'ye ve onun acımasız sözlerine odaklandıkça, bu kimsenin bilmesini asla istemediğim bir şey haline geldi. Onlara daha çok inandım.

Onu saklamak bir bütün haline geldi. Nefes almak gibi. Ve şimdi düşündüğümde, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Bir bataklık gibi durgunum.

Telefonumu elime aldım ve ona bir mesaj gönderdim, bunu düzeltmeye kararlıyım.

Nasılsın?

Güzel, Cole. Kelimelerle aran çok iyi dostum.

Birkaç saat geçmesine rağmen hala cevap vermedi. Görmemiş bile. Kendime muhtemelen meşgul olduğumu söylüyorum. Görünüşe göre işi hafta sonları olmadan uzun saatler çalışmaya müsait. Ama gün geçip de cevap gelmeyince endişelenmeye başladım. Bir yıldır, en azından bir merhaba demeden ya da işlerin yoğun olduğundan bahsetmeden tek bir gün bile geçirmedik. Birbirimize bir açıklama borçlu olduğumuz için değil, birbirimizi bunu yapacak kadar sevdiğimiz için.

Her şey yolunda mı?

Hâlâ bir şey yok. Akşamı uygulamayı kapatarak ve yeniden başlatarak geçirdim. Kaldırıp yeniden yükledim. Teknik bir hata olduğunu umuyorum. Teknoloji her zaman çuvallar. Muhtemelen öyledir.

Ama ertesi sabah uyandığımda telefonum elimdeydi ve Pretty_in_Purple'dan hâlâ ses seda yoktu. Her şeyi berbat ettim ve bunu düzeltmemin kesin bir yolu yok. Ya da ona korkunç bir şey oldu, ki bu düşünceyle başa çıkamıyorum bile. Onun yaralandığını ya da daha kötüsünü hayal etmektense kendimi bok kafalı gibi hissetmeyi tercih ederim.

Oraya gitmeme bile izin veremem.

Tek istediğim bunu düzeltmek.

Dinle, sanırım bana kırgınsın. Seni incittiysem özür dilerim. Niyetim asla bu değildi. Ben sadece . . . Karmaşık biriyim. Bu uzun bir hikaye. Eğer geri gelirsen sana anlatmak istediğim bir hikaye.

Cevap vermediği her geçen gün mutsuzluğum artıyor. Ona mesaj atmaya devam ettiğim için kendimi zavallı hissediyorum. Ama duramıyorum. Pretty_in_Purple ile konuşmak kim olduğumun bir parçası haline geldi, beni olmak istediğim adama geri götüren bir konu. Bırakmayacağıma karar verdiğim bir konu. O burada olmasa bile devam edeceğim.

Golddigger85: *Sanırım bir daha geri dönmesen bile sana yazmaya devam edeceğim. Buna ihtiyacım var.*

Ne de olsa gerçeklikten kaçmakta üstüme yoktur.

Violet'i bütün gece kollarımda tuttum. Bana *iyi* olduğunu söylemesinin aslında hiç de iyi olmadığı anlamına geldiğini bilmek için roket bilimci olmaya gerek yok. Ama yine de onu tutmaya devam ettim.

Neredeyse hiç uyumadım. Yorgunum, ama aynı zamanda vızıldıyorum. Dün gece Violet'i öpmek *her şeydi*. Gerçekten mükemmeldi. Ta ki çıldırıp ilişkiyi bitirene kadar. Benden bunu mahvetmememi istedi. Sanki her şeyi mahvettiğimi zaten biliyor.

Ve sonra ona sarılmak? Sıcacık bedenini içime bastırmak? Rahatlamak için bir oyuncak ayıya sarılmak gibiydi. Ama hiçbir zaman bir oyuncak ayıyı becermek istemedim.

Ben de donuyorum ama o sıcak olduğu sürece umurumda değil. Çabucak, sessizce uykuya daldı, yumuşak küçük iç çekişlerin dudaklarından süzüldüğü, daha da sokulduğu ve göğsüme döndüğü bir rüya dünyasına daldı.

Cennet gibiydi. Sadece birine sarılmak, *her şeyi* bilen birine. ve bana iğrenerek bakmıyor. Hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Yıllardır. Bir ormanın ortasında, boktan küçük bir sığınakta, yıllardır olduğum en rahat durumdayım. Çünkü Violet burada, kollarımda.

Evet, resmen sıçtım. Çünkü sadece tüm kıyafetlerini yırtıp atmak ve vücudunu akla gelebilecek her şekilde kullanmak istemiyorum, sonrasında ona kahvaltı hazırlamak, vitaminlerini aldığından ve spor yaptığından emin olmak istiyorum. Vücudunu kirletmeyi bitirdikten sonra onunla ilgilenmek istiyorum.

Daha da kötüsü, onunla konuşmak istiyorum. Karanlıkta, sessizlikte, her şeyi anlatmak istiyorum. Babam, annem, denizaşırı ülkelerdeki zamanım. Tüm bu hikayeler yüzeyin altında zar zor kontrol ediliyor. Bacağımdaki o iğne kırıldığında, uzun zamandır içimde tuttuğum her şeyin rezervuarı da kırıldı. Bir barajdan taşan su gibi kabardı ve şimdi onu içeride tutmak için mücadele ediyorum.

Trixie iğrenç bir şekilde memnun olacak.

Şimdi ona bakıyorum, usulca horluyor, bir bacağını benimkinin üzerine atmış göğsüme sokulmuş. Sabah ışığının ılık damlaları barınağın gözenekli çatısından süzülerek yanaklarını ve saçlarını benekliyor. Uzun kirpikleri gölge yapıyor ve dudakları pembenin soluk bir tonunda, göğüs uçlarıyla aynı renkte. Asla unutmayacağım bir şey. Violet'in *mükemmel* göğüsleri var.

Küçük ve zayıf görünüyor ama son bir ayda Violet hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da güçlü olduğu. Hem de çok güçlü.

Bağımsızlığını ailesinden kopardığını ve tek başına yola çıktığını, kendi kadını olmaya kararlı olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar başarılı olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar yoğun bir şekilde kendine dönüştüğünü. Özgüveni gürültülü ya da küstah değil, ince ve doğal. Ona ne kadar yakıştığı neredeyse içsel. Sert ya da kaba değil; sadece kararlı.

Çevrimiçi sohbetimiz artık ona hizmet etmediğinde, işi bitmişti. Bir yıl boyunca umutsuzca giriş yapmasını ve son mesajlarımı görmesini umdum. Hâlâ bilgisayarımda sohbetimiz açık ve her gün kontrol ediyorum. Eğer tekrar giriş yaparsa, onunla işimin bitmediğini anlayacaktı. Yüksek sesle söyleyemediğim şeyi bilecekti.

Onun bu yönüne hayrandım. Kıskanırdım. Hayat benim istediğim gibi gitmediğinde geri çekilirdim, ama Violet? O yürümeye devam etti. Gülümseyerek. Sonsuz güneş ışığı.

Göz kapakları açılmadan önce kirpikleri titriyor. Barınağın etrafına bakıyor. Kafasındaki dişliler dönerken en çok göğsümü görüyor. Çenesini kaldırıp yüzüme baktığında irkiliyor. Belli ki uyanık olmamı planlamamıştı.

"Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süre," diye yalan söyledim. "Senin horlamanla uyumak zor."

Göğsümden uzaklaşırken yüzü pembeleşiyor. Onu tekrar kendime çekmek istiyorum ama yapmıyorum. Bu sabah nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim.

"Değildim." Dehşete düşmüş
görünüyor. "Öyleydin."

Sanki bunu yapmak yanaklarının kızarıklığını azaltacakmış gibi elleriyle yüzünü ovalıyor.

"Daha çok mırıltı gibiydi. Bir kedi yavrusu gibi," diye
devam ediyorum. "Oh, Tanrım."

"Hey. Bir bacağım eksik ve sen kedi yavrusu gibi horluyorsun. Her şey
yolunda."

Elleri yüzünden o kadar hızlı iniyor ki, göğsüme saplanan sivri küçük
parmağına tepki bile veremiyorum. "Bir bacağını kaybetmek utanç verici
değil!" Bir saniyeden kısa bir süre içinde utanmaktan ateşlenmeye geçti.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.
"Haklısın. Şu anda burada utanç verici olan tek şey senin nefesin."

Zaten kocaman olan gözleri bana bakarken küçük ağzı düzleşiyor.
Yavaşça doğruluyor, bir eliyle ağzını siper ederek, "Cole Harding, sen tam bir
pisliksin," diye mırıldanıyor.

Kendini fırçaladıktan sonra bana baktı. "Tamam. Bana bacağın nerede
olduğunu söyle, ben de gidip getireyim. Açlıktan ölüyorum."

"Odamdaki şifonyerin sol alt çekmecesini."

Arkasını dönmeden önce başını sallıyor ve elim sikimi ayarlamak için
hızla aşağıya iniyor. Onun odamda olduğu düşüncesi sabah odunlaşmama
yardımcı olmuyor. Sığınaktan sürünerek çıkan o lanet şortun içindeki kışının
görüntüsü de öyle.

"Aşağı inerken mutlaka şarkı falan söyleyin. Gürültü yapın.
Vahşi yaşam için gözlerinizi dört açın. Burada ayılar var."

"Aman Tanrım, Cole. Sen beni ne sanıyorsun? Şehirli bir
kız mı?"

Kışını fırçalıyor, bunu yaparken kışını hafifçe oynatıyor ve birkaç dakika
içinde, bir kovboya binmekle ilgili berbat bir country şarkısı söylediğini
duyabiliyorum - tamamen akortsuz.

Dün oturduğum kütüğe geri döndüm. İyi bir kütük, yolu görmek için
mükemmel bir konumda. Arkamdaki çalılar o kadar sık ki

birinin gizlice yaklaşması imkansız olurdu. Hiçliğin ortasında otururken, bacağımı dizimin hemen altından kaybetmişken kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyorum.

Violet için endişelenmemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Onun dağdan aşağı yürüyebilecek durumda olduğunu biliyorum ama aklımın ona kaymasını engelleyemiyorum. İki yıldır olduğu gibi.

Ne kadar kendimden geçmiş olsam da Violet'in askeri eğitimi olmadığı açık. Geldiğini bir mil öteden duyabiliyorum. Bu kadar küçük birinin ayakları nasıl bu kadar ağır olabilir, beni aşıyor.

"Buldum!" Violet protezi bir bayrak gibi başının üzerinde sallıyor ama hareketleri sarsıntılı. Yüzü sıkışmış. Elbette, dün gece horlama konusunda onu rahatsız ettim ve anlamsızca öptüm, ama böyle bir vücut diliyle ayrılmadı.

"Sorun nedir?" Bana yaklaşıırken sordum.

Gözleri tekrar aşağıya inmeden önce benimkilere kayarken neredeyse irkiliyor. "Bir şey yok." Tek dizinin üzerine çöküyor, sırt çantasını omzundan indiriyor ve fermuarını açıyor.

"Kahverengi at nasıl? Fazladan beslediniz mi? Muhtemelen açlıktan ölüyordu."

"Tanrı aşkına Cole. Onun bir adı var. Benim yanımdayken ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin." Siyah polar ceketini bana doğru itiyor, her hareketini tedirginlik kaplıyor. "Ve tabii ki onu ben besledim. Ne zaman birimiz arabayı kenara çeksek o yüksek sesli miyavlamasını unutmak zor."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gerçekten can sıkıcı bir durum ama yine de her gün beni selamlamasını dört gözle bekliyorum. Ona havuç verdiğimde dudaklarının avucuma değmesini. Tozlu küçük yüzünü gömleğime sürterek bana sokulmasını. Birinin beni her zaman görmekten bu kadar mutlu olmasına alışık değilim.

"Tamam, güzel. Palto için teşekkürler."

"Muhtemelen üşümüştündür diye düşündüm." Violet şu anda hafif kapitone bir Gold Rush Ranch ceketinin içinde ve rahatsız görünüyor. Bu sabahki ya da dün gece kucağıma oturup kendini bana bıraktığı zamanki haline hiç benzemiyor. Ne haltlar dönüyor burada?

"Teşekkürler." Spekülatif bir şekilde ona bakıyorum. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" "Evet!" diyor biraz fazla parlak bir sesle, p'yi patlatarak.

Satın almıyorum ama insanların burnunu sokmasından da nefret ediyorum, o yüzden almayacağım.

Onun yerine yedek protezimi bağlamaya odaklanıyorum. Normal protezim kadar rahat değil. Aynı şekilde özelleştirilmemiş ve muhtemelen kütüğüme sürtüneceğini biliyorum. Kesinlikle yürüyüş için yapılmamış.

Aşağıya bakıyorum ve bacağım ağrıyor. Orada bile olmayan bacağım. Hayali ağırlar. Bir zamanlar olduğu kadar kötü değiller, ama bazen bacağımın *gerçekten* gittiği gerçeği farklı bir şekilde ortaya çıkıyor. Sanki onu orada hissedebiliyorum. Koptuğu günün acısı. İyileşme sürecimin acısı. Kaybımın acısı.

Beni nadiren rahatsız ediyor ama bacağımı rahatsız edeceğini bildiğim bir protezin içine sokmak beni duraksatıyor.

Başımı sallıyorum ve yine de içeri itiyorum. Bunun için ağlamanın bir anlamı yok. Bu tepeden bir şekilde inmeliyim. Çoraplarımı rahatça yukarı çektikten sonra ayakkabımı bağlıyorum ve kaşları çatık bir şekilde ayağıma bakan Violet'e bakıyorum.

"Başka bir sorunuz var mı?" Yarı şaka soruyorum.

İç çekiyor, omuzları yukarı doğru sıkılıyor ve sonra düşüyor. "Hayır. Sadece inanılmaz. Hiçbir fikrim yoktu. Hiç anlayamadım -yürüyüş şeklin, çalışma şeklin, . ." elini vücudumda gezdiriyor, "bak."

Gülümsememi geri alıyorum. Violet konusunda pek emin değilim ama vücudumu beğendiğini biliyorum. Tedbirli davrandığını sandığı zamanlarda sürekli beni keserken yakalıyorum ve sıcak bir günde klima patlaması gibi rahatlıyorum çünkü pantolonumun içinde ne sakladığımı bildiği için bana hâlâ o bakışı atıyor. Ya da pantolonumda sakladığım şeylerden birini. Bana farklı bakacağını varsaydığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim, ama bu benim deneyimim oldu, değil mi? Devam edecek çok az şeyim var çünkü bunu herkesten saklamakla meşguldüm.

"Tamam, hadi şu dağdan inelim." Ayağa kalkıyorum ve protezin üzerine biraz ağırlık basıp onu hissediyorum. Berbat bir şey. Ama şimdilik idare etmek zorunda.

Violet dönüyor ve patikadan aşağı doğru yürümeye başlıyor. Ben de onu takip ediyorum, yürüyüşümün bu protezle o kadar da düzgün olmadığından eminim. İnsanlar şimdi fark edebilirdi ama Violet benim hızıma uymak için yavaşlarken hiçbir şey söylemiyor.

Sessizlik benim için sorun değil.

Sadece ahıra yanaştığımızda konuştu. "Teşekkürler. Bu gece pistte görüşür müyüz?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu gece mi?"

"Evet. Bu gece ata bineceğim. Bu yüzden gitmem gerek."
Belki de bu yüzden bu kadar kapalı görünüyordu? Bu geceye mi odaklanmıştı?

"Bu güvenli mi?" Kendimi durduramadan soruyorum. Ama gerçekten, geceyi kötü uyuyarak ve sakat kırıma yardım etmek için bir dağda bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirdi. Bin kiloluk bir hayvanın üzerinde son sürat koşturmak ve bu esnada tamamen tetikte olmamak bana tehlikeli geliyor.

Kollarını bana doğru kavuştururken biçimli kaşlarından biri yukarı kalkıyor. Bu duruşu ve yüz ifadesiyle sanki kendimin küçük, sarışın, elf versiyonuna bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Arkadaşlar birbirini kollar, Violet," diye homurdanıyorum ona. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söylemesini istemediğini biliyorum ama bu ciddi bir mesele.

O da sadece "Evet. *Arkadaşlar*," diyerek kamyonetin kapısını açıyor ve omzunun üzerinden el sallamaktan başka bir şey yapmadan kapıyı çarparak dairesine doğru merdivenleri tırmanıyor.

MENEKŞE

Başım ağrıyor ve kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyorum. Zar zor hareket edebiliyorum. Dün gece Neighbor's Pub'da Billie'nin önünde içtiğim bol miktarda içkiden mi yoksa lanet olası bir internet mektup arkadaşı yüzünden kendimi hasta hissettiğimden mi emin değilim.

Karnım gurulduyor ve yine nedenini ayırt edemiyorum.

Çok kızgınım. Kendime. Ona bile değil. Çünkü o haklı. Sınırları konusunda bana karşı açık sözlü olmaktan başka bir şey yapmadı. Kuralları hakkında. Yine de, değişeceği kişinin ben olacağımı düşünerek ileri atıldım. Başımı sallıyorum ve avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırarak başımdaki zonklamayı hafifletmeye çalışıyorum. En büyük ağabeyim Cade'in bana verdiği flört tavsiyelerini duyabiliyorum - ve bunlardan çok vardı - ama bu kısım şu anda son derece yerinde olarak öne çıkıyor.

İhtiyaçlarınızı karşılamak için düzeltilmesi ya da değiştirilmesi gereken bir erkek seçmeyin. Ya ister ya da istemez. Ve eğer onu ikna etmeniz gerekiyorsa, sizi hak ettiğiniz şekilde sevmiyor demektir.

Kardeşlerimin aşk hayatıma karışmalarından nefret ederdim. Üçü de beni adeta fildişi bir kuleye koymuşlardı ama sanırım annemi benden daha iyi tanıyorlardı. Annemizi kaybettiler ve beni de kaybetmek istemediler. Bunun yerine beni boğdular ve uzaklaştırdılar. Çünkü orada kalamazdım. Ama şu anda, geri dönmek için can atıyorum. Babamdan bir sarılma, Rhett'ten bir noogie, Beau'dan kolay bir gülümseme ve Cade'den derin, şiirsel bir tavsiye. Dördü de iyi adamlar.

Ve şimdiye kadar bunu gerçekten fark ettiğimden emin değilim.

Bu sabah bana ne söyleyeceklerini biliyorum ve Billie'nin dün gece bana ne söylediğini biliyorum.

Hayatıma devam etme vakti geldi. Daha fazlasını hak ediyorum. Daha iyisini hak ediyorum.

Uygulamayı telefonumdan siliyorum ve gidip duşumun dibine uzanıyorum, orada sessiz gözyaşlarım üstümdeki ılık suyun spreyi ile karışıp akıyor.

Brite Lite'ı bağlarken pistin sesleri etrafımda süzülüyor. Bu benim ona binişimin ikinci yılı ve omuzlarının üzerinde iyi bir kafası ve kemerinin altında oldukça fazla sayıda galibiyeti olan sağlam bir yarış atı. Ama bugün, güzel gri kısarak huzursuz. Tıpkı benim gibi. Bir ay önce olduğum yere dönmek için can atıyorum. Kulaklıklarımı takıyorum ve hem onun hem de benim sınırlarımı yatıştırmak için mırıldanarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Normalde yarışı zihnimde baştan sona oynadığım yerde, bunun yerine son yirmi dört saati tekrar oynatıyorum.

Dağdan iniş ve ardından eve dönüş sessizdi. Garipti. Cole'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve zihnim her şeyi bir araya getirmekle o kadar meşguldü ki zaten boşluğu dolduracak küçük bir konuşma bulamazdım.

Bacağını almak için odasına girdiğimde, etrafa bakmaya zaman ayırmamaya çalıştım ama biraz baktım. Ben sadece insanım, tamam mı? Ve bu önemli değil. Burası askeri açıdan temiz. Her şey yerli yerinde, her şey tertemiz. Yerleri filmlerde gördüğünüz gibi diş fırçasıyla mı cilaladığını merak ettim ama bunu ona sormaya dilim varmadı.

Çünkü yedek protezine ev sahipliği yapan şifonyerin yapışkan çekmecesini iterek kapattığımda, fare üstte takılı olan dizüstü bilgisayarın yanına taşındı. Hâlâ açık olanın. Sohbetimize açık olan. Bir yıl önceki mesajlarımız orada duruyordu ve gözlerimin içine bakıyordu.

Ve o anda çok ama çok insandım. Çünkü başka tarafa bakamıyordum ve kesinlikle kendimi kaydırmaktan alıkoyamıyordum. Ben cevap vermediğim halde neden sohbetimizin bilgisayarında hâlâ açık olduğunu merak ettim.

bir yıl içinde. Ta ki cevabımla yüz yüze gelene kadar.

... Nasılsın?

... Her şey yolunda mı?

... Dinle, sanırım bana kızsın. Seni incittiysem özür dilerim. Niyetim asla bu değildi. Ben sadece ... Ben karmaşık biriyim. Bu uzun bir hikaye. Eğer geri gelirsene sana anlatmak istediğim bir hikaye.

... Sanırım sana yazmaya devam edeceğim, hiç geri dönmese bile. Buna ihtiyacım var.

... Sizinle konuşmak yıllardır başıma gelen en iyileştirici şey oldu. Lütfen cevap verin. Karşılık vereceğim. Kendim hakkında çok şey paylaşmak beni korkutuyor.

Ama deneyeceğim.

... Geri döneceğini sanmıyorum. Ama dönersen, teklifim geçerli. Bizi, ya da bu her neyse, geri istiyorum.

... Bazen seninle gerçek hayatta tanışmayı hayal ediyorum. Sana yapacağım şeyleri.

... Seni özledim.

Onu hayaletimde bıraktığımdan beri bana mesaj atıyordu. Onun yanına taşındığımdan beri bile. Bana adanmış bir günlük gibi. Nefesim bedenimi boş bir vınlamayla terk etti. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

... Bu gece, total bedenini evime taşıdım. Ağrı kesicilerin etkisiyle bayıldığını biliyorum ama yine de kendimi kötü hissettim. Daha önce de total bedenler taşıdım ve birinin senin olduğu düşüncesi neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla. Koridorda nefes alışını dinlerken uyuyakalmışım.

... Bugün beni boktan bir bara içmeye gitmeye ikna ettin. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

... Bugün taşındın. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim.

Hepsini okurken bile gözlerim doluyor. Her biri kalbime bir iğne gibi saplanıyor. Dünyanın en soğuk, en kapalı adamı sözleriyle kalbimi iğne yastığına çevirdi ve ben bunu ona nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum.

Gerçekten nutkum tutuldu. Bu adamla bir ay geçirdim. Bunca zamandır bana notlar yazarken, benden hoşlanmadığını bile düşündüğüm bir adam. Cole Harding'i istediğim için, vücudumdaki her mantık kırıntısına karşı geldiğim için kendimi dövüyordum.

beni yine hayal kırıklığına uğratacak. Beni yine utandıracak. Ve tüm bu lanet zaman boyunca, ben onun *arkadaşı* olmaya çalışırken o bana asla göremeyeceğimi bildiği aşk notları yazıyor.

Bazı kızlar bayılabilir. Notalar çok tatlı. O kadar tatlı ki dişlerim ağrıyor. Ama tedirgin hissediyorum. Bana söyleyebilirdi. Sanki geçmişimiz hakkında konuşmamışız gibi. Şimdi, bunca zamandır ona gizlice aşık olduğum, ruh halinin etrafında dolandığım için kendimi çocukça bir aptal gibi hissediyorum.

Beni özlediğini, beni istediğini bilseydim, daha önce kucağına tırmanır ve onu öperdim.

Brite Lite'in yularını çözüyorum ve ucu kolayca ağzına sokarken başını anında dizginin içine bırakıyor. Genelde çok kibardır, ama bugün sanki biti çiğniyor. Peşinden gidiyor. Onu alıyor, tıpkı bu yarışı alacağımız gibi.

Düşünceli koca askeri aklımdan çıkarmanın ve ikinci rauntta Patrick Cassel'in kışını tekmelemeye odaklanmanın zamanı geldi. Brite Lite da hazır. Yemin ederim bunun bir intikam raundu olduğunu biliyor. Bir rövanş. Biz kızlar bunu çok iyi anlarız, özellikle de Patrick gibi aletlerle.

Parlak güneşin altında yürüyoruz, bir ay önceki vıcık vıcık günün aksine. Koşullar mükemmel.

Billie, Mira'yı da yanına alarak kim bilir nereden sıvışıyor.

"Her şey yolunda mı? Brighty nasıl?" diye soruyor, kurnaz altın gözleri sanki bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi beni değerlendiriyor. Kimse bir insanı Billie'den daha iyi okuyamaz.

Hiç kimse.

"Evet. Hadi yapalım şunu." Başımı sallıyorum, dört çocuğun tek kızı ve en küçük kardeşi olmanın getirdiği o rekabetçi ruhu ortaya çıkarıyorum.

Billie popomun yan tarafını şakacı bir şekilde çimdiklemeden önce bana iyi çalışılmış bir bacak kaldırma hareketi yapıyor. "Orada bir bacak kır."

"Billie." Mira etkilenmemiş bir şekilde ona bakıyor. Adil olmak gerekirse, bu onun her zamanki ifadesidir. "Gerçekten mi?"

Billie kıkırdarak önden yürüyor ama yumuşak, hafif aksanlı bir sesin "Bugün orada iyi şanslar Bayan Eaton" dediğini duyunca olduğu yerde donup kalıyor.

Stefan Dalca. Ruby Creek yakınlarındaki at yarışı sahnesinin diğer büyük oyuncusu. Herkes onun yarım yamalak biri olduğunu düşünüyor ve Vaughn'a DD'yi satması için rüşvet vermeye çalıştıktan sonra Billie ondan nefret ediyor. Ki bu çok büyük bir

Hata. Sadece çiftlik şampiyon aygırımızdan yoksun kalacağı için değil, Vaughn da Billie'den yoksun kalacağı için.

"Dalca, seni ... parçası."

Billie'nin patlamasından biraz endişelenerek poker masasında dik oturuyorum. Bu konuda biraz heyecanlıdır ama Mira önümüze geçip etkilenmemiş ifadesini söz konusu takım elbiseli adama çeviriyor.

"Stefan, benimle yürü." Bir parmağını kıvrıyor ve arkasına bile bakmadan ters yöne doğru ilerliyor. Sanki Stefan'ın onu takip edeceğini biliyor. Genelde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olan adam biraz sarsılmış görünüyor. Takım elbise ceketinin yakalarını çekiştirip boğazını temizledikten sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

Billie öğürür gibi bir ses çıkarıyor, ben de kıkırdıyorum. Adamdan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama şu anda Mira'dan biraz daha fazla korkması gerektiğini düşünüyorum. Billie üçümüz arasında ne yapacağı kestirilemeyen bir fişek olabilir ama Mira zeki, kurnaz ve kurnazdır. Billie'nin geldiğini göreceksiniz çünkü sizi saf dışı bırakmak için etrafındaki her şeyi yakıp yıkacak. Ama Mira? Bence onun orada olduğunu bile anlamadan yere serilirsin.

Bu gece içimdeki Mira'ya kanalize olacağım. Tatlı ve sessiz Violet şu an burada değil. Patrick Cassel, onu alaşağı edebileceğim tek şekilde alaşağı olacak.

Pistte.

Garaj yoluna girdim ve Pipsqueak'in padokunun tam önüne park ettim. Uyuyamıyordum çünkü kazandığım için çok heyecanlıydım. Adrenalin çok yüksekti. Bu yüzden ahırdaki daireden gizlice çıktım, ayaklarımı bir çift sandaletin içine soktum ve üşümek için çiçekli uyku şortum ve eşleşen atletimin üzerine uzun bir hırka attım. Hava karardı, her zamanki yatma saatim geçti ve gelişimi gizli tutmayı umuyordum, ama şu anda neredeyse bir bekçi atı gibi, yanaşır yanaşmaz alarmı çalıyor.

Küçük hain.

"Hey, tatlı kız." Cebimde nane şekerleriyle arabamdan atlayıp ona doğru ilerliyorum. "Bu gece kazandık. Herkesi toz içinde bıraktık. Çok iyi hissettirdi." Dudaklarını cebime sürüyor ve nane kokusuna odaklanıyor. Bir tane çıkarıp çiğnemesine izin veriyorum.

Kireçli şeker dudaklarında beyaz köpükler oluşturuyor. "Yatmaya gidiyordum. Ama uyuyamadım. Seninle kutlamaya geleyim dedim."

Başımı kendime doğru sallamadan önce karanlık çiftlik evine bakıyorum. *Çok tatlısın Violet. Cole'u gözetlemek için burada değilmişsin gibi davranıyorsun. Seni uyutmayan şey onu düşünmek ve nerede olduğunu merak etmek değilmiş gibi davranmak.*

Bilgisayarında okuduklarımdan ne anlam çıkaracağımı hâlâ bilmiyorum. Ona ne söyleyeceğim konusunda daha da az fikrim var. Yarısı adama aşık, diğer yarısı ise onu sarsmak istiyor. O kadar kırılmış, o kadar sahte kabadayılıkla dolu ki.

Herkes soğukkanlı, sakin ve derli toplu görüyor. Duygusuz. Sanırım bir noktada ben de öyle olabilirdim. Ama şimdi tek gördüğüm üzgün. Kapalı. Yalnızlık. Beni kıracağından korkuyorum, ama birden onu kıracağımdan daha çok korkmaya başladım. Onu sevmek büyük bir sorumluluk gibi geliyor.

"Violet?"

Sesi omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor. Derin ve çakıllı, biraz uykulu bir ses.

Küçük mavi evin ön verandasındaki karanlık formunu görmek için yavaşça dönüyorum. "Merhaba." Bakışlarımın o mükemmel üçgen üst beden, güçlü kalçaların üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Yarışımı gördün mü?"

"Hayır, üzgünüm. Aşağı inemedim."

Hayal kırıklığı göğsüme saplandı. Onun da orada olmasını isterdim. "Seni uyandırdım mı?"

"Evet, ama zamanı gelmişti."

Ne? Verandaya yaklaşıyorum ve üzerinde sadece formda bir boxer ve tişört olduğunu fark ediyorum. "Bütün gün uyudun mu?"

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Evet. Çok yorgundum."

Verandanın korkuluklarına tutunarak yaklaşıyorum. "Horlamamın seni uyutmadığı konusunda şaka yaptığını sanıyordum."

Gülüyor. Derin ve yumuşak. Bal gibi. Her tarafıma sürmesini ve sonra yalamasını istiyorum.

"Uyumak ikimiz için de güvenli olmazdı. Ben nöbet tuttum."

"Sırayla yapabiliirdik!" Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum, beni bu karara dahil etme zahmetine bile girmemiş olmasından nefret ediyorum. "Beni şımartmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Şimdi beni sıkıştırıyor, gri gözleri mücadeleyle parlıyor. "Bana söyleyip durduğun şey bu. Ama Violet, yardım etmeme izin vermen seni zayıf yapmaz. Sadece

önemsediğim anlamına gelir. Bana *ihtiyacın* olmadığını biliyorum. Ama senin için orada olmak istiyorum. Yapabileceğim tek şekilde seninle ilgilenmeme izin ver."

"Bana arkadaşların böyle yaptığını söylediğin yer burası mı?"

Yutkunuyor. Zeki gözleri beni dikkatle süzerken boğazının sallanışını izliyorum. "Hayır."

O tek kelime. Daha fazlasını söylemiyor, ama söylemesine de gerek yok. Bu onun itirafı.

Ona bakarken dilim alt dudağımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, vücudu üzerimde yükseliyor, sadece birkaç adım ötede. Yemin ederim aramızdaki hava her saniye biraz daha ısınıyor, sanki onun enerjisini birkaç metre öteden hissedebiliyorum.

"Mesajları gördüm," diye ağızımdan kaçırdım. "Dizüstü bilgisayarında."

Birkaç kez göz kırptıyor ama yüzü tahmin edilebileceği gibi boş kalıyor. Bazen çok az duygu gösteriyor. Onu anlamak neredeyse imkansız. Ama benden uzaklaşıp topallayarak eve geri döndüğünde, ikimiz için de yeterli duyguyu hissediyorum. *Yine* uzaklaşıyor.

Kaynıyorum. Ateş gibi. Terk edilmiş, hüsrana uğramış, *yorgun*. Bir ay boyunca evim dediğim eve hışımla giriyorum, oturma odasına doğru ilerlerken peşinden koşuyorum.

"Benimle konuşur musun artık!" Bağırıyorum. Sanırım hayatımda hiç kimseyle konuşmadığım kadar yüksek sesle ve güçlü bir şekilde çıkıyor. Yanaklarım ısınıyor ve başlangıçta biraz kötü hissediyorum. Karakterime aykırı ama artık birbirimize bir şey söylememekten bıktım. Sessizliği severim ama bu ötesi. Cole düpedüz iletişimsiz.

Dönüyor, çenesi patlıyor ve kollarındaki damarlar gerginlikten zonkluyor, hepsi köşede loş ışık saçan bir zemin lambasıyla gölgeyle vurgulanıyor. Ellerini yumruk yapıp bırakıyor ve hemen ardından sesini yükselterek bağırıyor: "Sana ne söylememi istiyorsun? Ben hiç kimseye açılmam. Aramızdaki her şeyin benim için bir fotoğrafla başlayıp bittiğini mi sanıyorsun? Seni kaybetmek benim için kolay mıydı? İyi olup olmadığını bilmemek? Seni fiziksel olarak acıtacak kadar çok özlemek? Beni mahvettin!"

Sözleri beni sarstı. Göğsüm boşalıyor, içi boşalıyor ve itirafının ağırlığıyla zonkluyor. İki elim de göğsümün üzerinde geziniyor, parmaklarım artan bulantı akışını durdurmak için boğazımın tabanını sarıyor. *Beni özledi. Ben onu kırdım.*

"Önce sen beni kırdın," diye fısıldıyorum. Ama bu itiraf sessiz odada yüksek sesle söylenmiş gibi geliyor. Sanki ona bağırmışım gibi.

Tavana bakarken gülümsemesi acı veriyor. "Sen kırık değilsin. Sen mükemmelsin. Ve ben de boktan bir yama işi yorganım. Yıllarımı kendime ait lime lime olmuş parçaları, hayatımdaki her olayı, her kalp kırıklığını toplayarak ve hepsini yavaşça bir araya getirerek geçirdim. Ama dikişte iyi değilim, Violet." Gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. Ham ve ıstıraplı. Tek yapmak istediğim kollarımı ona sarmak, ama sonraki sözleriyle sersemleyip hareketsiz kalıyorum. "Ve şimdi kenarlar yıpranmaya başlıyor. Lanet olası dikiş yerlerinden parçalanıyorum ve her şeyi geri alabilecek ipliği tutan sensin."

Cole inliyor ve bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdiriyor, her bir uzvunu tedirginlik ve kalp kırıklığı kaplıyor. "Anlamıyor musun?" Başını sallarken gözleri geniş ve yalvarırcasına bakıyor. "Beni tamamen çözebilecek güce sahipsin ve böyle hissetmekten *nefret ediyorum*."

Hissettiğim sorumluluğun ağırlığı altında sesli bir şekilde yutkunarak ona bakarken nabzımın boğazımda zıpladığını hissedebiliyorum. "Seni çözmeyeceğime söz veriyorum Cole. Benim için de kolay olmadı. Beni incittin. Bu kadar savunmasız olmak Aramızdaki şeyin ne olduğunu ilk ve son kez bilmem gerekiyor."

Göğsü gümbürdüyor ama sesi farklı. Gözleri beni olduğum yerde sabitlediğinde, "Konuşmakta iyi değilim. Sanırım sana göstermeliyim."

Ve böylece gömleğinin arkasından tutup başının üzerinden çekerek çıkarıyor, dumanlı gri gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. Başparmakları boxer'ının kemerine takılıyor, gözleri hâlâ benimkilere odaklanmış durumda.

"Ne yapıyorsun?" Birden nefesim kesildi ve tamamen hareketsiz kaldım. Karanlık odanın sıcak ışıltısı içinde onun bedeninden başka bir yere bakamıyorum.

"Oyun alanını eşitlemek. Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmek ister misin? Bu her şey demek."

Boxerını indirirken nefesim göğsümde sıkışıyor. Dudaklarım bir iç çekişle ayrılıyor ve ona tam bir röntgenci gibi bakıyorum. Şaşkın. *Bu gerçekten oluyor mu?* Benden önce soyunmasını izlemek. Zihnim bomboş. Beden dışı bir deneyim yaşıyordum gibi hissediyorum.

Boxerını tekmeleyerek çıkarıyor ve bakışlarımın altında sikiinin kabarmasını izliyorum. Kalın, uzun, damarlı ve ona bakarak geçirdiğim her saniye daha da sertleşiyor.

"Gözlerini dikip bakmak kabalıktır, Violet."

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum ve alt dudağımı ısıyorum, vücudumun nabzının attığını ve amımın kayganlaştığını hissediyorum. "Özür dilerim."

Ağzında yırtıcı bir sırıtma beliriyor. "Hayır, değilsin." Haklı tabii ki. Hayatımda hiç bu kadar üzgün olmamıştım. "Şimdi ne yapacağımı söyle."

"Ne?" Kalbim her uzvumda, parmak uçlarıma kadar atıyor. Ona dokunmak için kaşınıyorlar.

"Mesajları okudun." Sesi çakıl taşı gibi. "Sana karşılık vereceğimi söylemiştim. Söyle bana."

Boğazım düğümlenecekmiş gibi hissediyorum. Ona söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlenecekmiş gibi. Bunu nasıl yapmam gerekiyor? Bu adam -bu Adonis- önümde çıplak. Boyu kaya gibi sert ve şimdi bana doğru uzanıyor.

Bildiklerimi bilmek, onu önümde soyunurken izlemek, savunmasızlığın en üst noktası. Güvende son nokta.

Bir adım daha yaklaşıyorum, dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum. "Yumrukla."

"Ne yumruğu?" derken eli şaftının kalın tabanını sarıyor.

Gözlerimi yüzüne dikmekte zorlanıyorum. "Sikin." Cesaretim karşısında omurgamın tabanında heyecan sarmalları oluşuyor. Son birkaç yıldır Cole hakkında pek çok müstehcen şey düşünmüştüm ama bunları yüksek sesle söylemek bana yabancı geliyor.

Daha yakından bakmak için bir adım daha atıyorum. Çok iyi göğüslere sahip. Vücudundaki diğer her şeye uyuyor. Güçlü, kalın ve baştan çıkarıcı. Sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor, "Şimdi okşa onu. Sikini okşayışını izlemek istiyorum."

Eli yavaşça sikinin ipeksi derisi üzerinde kayıyor ve kısa bir süre aşağı bakarak bir tutam siyah saçının alnına düşmesine neden oluyor. Darmadağınık ve tamamen benim merhametime kalmış görünüyor. Son derece lezzetli. Kalbim bacaklarımdaki o noktayla mükemmel bir uyum içinde ağrıyor.

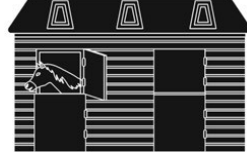
Tekrar yukarı bakıp gözleri benimkilerle buluştuğunda, gidici olduğumu anlıyorum. Yanakları pembe, gözleri vahşi, vücudu gergin ve tek yapmak istediğim ona dokunmak. Onu iyi hissettirmek.

"Cole," adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

Sonra hırkamı silkiyor ve diğer çekingenliklerimle birlikte ayaklarımda etrafında yerde birikmesine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

COLE

Kazağı yere düşerken göğsüm sıkışıyor. Çiçekli küçük pijamaları hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Üzerinden çıkarmak, benimle birlikte onu da çıplak bırakmak istiyorum.

Kendimi çok savunmasız hissediyorum. Kendimden çok uzaktayım. Benim hakkımda her şeyi biliyor, dağınık olduğumu biliyor ve kaçmıyor.

Yaklaşıyor. Attığı her gergin adım kalbime bir kurşun gibi saplanıyor. Bana zavallı biriymişim gibi bakmıyor. Bana doyamıyormuş gibi bakıyor. En son ne zaman bir kadının bana böyle baktığını hatırlamıyorum ve bu, uzun zamandır ortaya çıkmayan bir yanıma uyandırıyor.

Elimi hareket ettirmeye devam ediyorum, o bana yavaşça yaklaşırken kendimi okşuyorum, sanki beni korkutabilirmiş gibi. Yine de ona dokunabileceğim kadar yaklaşırsa ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Aramızdaki bu şeyi kapatmaktan bıktım.

"Violet. Kendimi tamamen kaybetmemi istemiyorsan olduğun yerde kal."

Sesi kısık ve yanakları pembe. "Ya kaybetmeni istersem Bu mu?"

O böyle konuşurken nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Çok zahmetsizce Seksi. Çok masum. "Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun." "Öyle değil mi?" diye düşünüyor başını iki yana sallayarak. "Küçük olmak gibi ve Sessiz olmak insanlara iffetli biri olduğum izlenimini veriyor." Dudağını ısırtıyor, gözleri en sevdiği atıştırmalıkımı gibi vücudumda geziniyor. "Seni şok eder mi

İki yıl boyunca gözlerimi kapatıp senin tarafından becerilmeyi hayal ettiğimi biliyor musun? Sen benim fantezimsin, Cole."

"Violet."

O caymadı. Bir adım daha ileri. "Ellerimle. Oyuncağımla. Diğer m-"

"Violet," diye ısırđım. "Bunu duymak istemiyorum."

"Kıskandın mı?"

Başımı sallıyorum çünkü öyleyim. Onu benden başka bir erkekle düşünmek görüşümü kırmızıya boyuyor. Sıkimi ona doğru sertçe salladım. Şimdi çok yakın.

Küçük, memnun bir gülümseme dudaklarına değıyor. "Güzel."

"Küçük fingerdek, benimle böyle alay edeceksen her şey mübah." Ve sonra yedek elim dışarı fırlıyor, minik şortunun elastik bel bandına takılıyor ve onu kolayca kendime doğru çekiyorum.

Boynunu geriye atarken iri, ürkmüş gözleri bana bakıyor ve sert sikim karnına giriyor. "Güzel" diye tekrarlıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Onun her şeyini istiyorum. Her santimetrekaresini. Geçmişteki acıları öpüp atmak istiyorum. Onu eğmek ve ona lezzetli yenilerini vermek istiyorum. Tekrar tekrar boşalmasını izlemek istiyorum.

Parmaklarım kolsuz bluzunun ince askısını buluyor ve nazikçe omzundan fırçaladıktan sonra aynısını diğerine yapıyor. Eğilip yanağına bir öpücük kondurduğumda Violet'in nefesi ağır ve kesik kesik geliyor.

Çenesinin çizgisi boyunca, kulağının kabuğına kadar gezdiriyorum, lobunu ısııyorum ve sonra "Dizlerinin üzerine çök" diye fısıldamadan önce nazik bir emişle girintiyi düzeltiyorum.

Başını çevirdi ve beni dudaklarımdan öptü. Sertçe. İki narin eli başımı sarıyor ve dili dudaklarımdan arasına giriyor. Tadı naneli diş macunu ve vişneli dudak kremi gibi. Çok lezzetli ve kalçalarının arasındakini tatmak için sabırsızlanıyorum.

Elleri göğsümde ve karnımda gezinirken önümde dizlerinin üzerine çöküyor. O geniş mavi gözleriyle bana bakarkenki görüntüsü. *Hay sikeyim.* Hayal ettiğim her şey bu. Sıkım seğıriyor ve kendime engel olamıyorum. Aşağı uzanıp göğüslerini atletinin üstünden çekiyorum, oturma odamın ortasında yerde darmadağılık ve çıplak görüntüsü hoşuma gidiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Bakışları zonklayan sikime kayıyor, dudaklarını ayırarak eğiliyor ve kafasındaki ön sperm damlasını yalıyor. Ve sonra mırıldanıyor. Sanki bir lolipopmuş gibi. Sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi... Yemin ederim, neredeyse şimdi ve burada patlayacaktım.

Bir eli kalçamda, diğeri protezimin hemen üzerinde dizimin arkasını kavrayarak, yüzümden bir kez bile bakmadan sikimi ağzına kaydırıyor.

Bunu hak edecek ne yaptığımdan emin değilim. Yaptığımdan bile emin değilim. Ama Violet'in benim için diz çökmüş görüntüsü ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

Dili dönüyor ve emerken yanakları çukurlaşıyor.

"Tanrım, Violet." Ellerimden biri gümüşü saçlarını bulup görüşümü engellemeyecek şekilde bir araya getiriyor, diğeri ise başparmağım yanağında gezinirken çenesini kavlıyor. Başı hevesle sallanıyor, uzunluğumun üzerinde kayıyor. Beni o kadar derine alıyor ki burnu karnıma çarpıyor. *Ne. Ne? Sikiyim mi?* "Bu işte çok iyisin."

Sikimin ucuna iffetli bir öpücük kondurmadan önce tekrar mırıldanıyor. Ve ben kendimi kaybettim. Bu hayatımın en iyi saksosu olabilir ama bitirmeden önce daha fazlasına ihtiyacım var.

Saçını nazikçe çekiştiriyorum. "Yukarı. Şu sandalyeye." Yanı başımızdaki büyük koltuğa doğru başımı sallıyorum ve dirseğinden tutarak onu nazikçe oraya yönlendiriyorum.

Hızla hareket etti ve oturdu, sonra başı dertte küçük bir kız gibi bana baktı, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı, göğüslerini kollarının arasında sıkıttı.

"Şimdi de bana karşı utangaç mı olacaksın?" Kütüğümdeki acıdan irkilerek bir adım atıyorum. Ama umurumda değil.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Protezi çıkarırsan ben de şortumu çıkarırım. Canını acıttığını söyleyebilirim."

İnledim. Bu, hazır olduğumdan emin olmadığım bir dürüstlük seviyesi. Ama "İç çamaşırı giymiyorum," diye ekleyince eğilip çorabı çıkarmak için soymaya başlıyorum. Çorabı çıkardığım anda bacağıma daha iyi hissediyor ama beynim hissetmiyor.

Kendimi açıkta hissediyorum. Tamamen çıplak, hayatımda gördüğüm en güzel kadının önünde. Genç. Canlı. Bütün.

"Çok ateşlisin." Dudaklarını yalarken kelimeler ağzından dökülüyor ve kütüğüme bile bakmadığını fark ediyorum. Gözleri aç bir şekilde vücudumda geziniyor, sanki hangi parçama bakacağına karar veremiyormuş gibi.

en çok sevdiği şey. Saf şehvet. Saf arzu. Ve birden bacağımla umurumda olmamaya başladı. Hilary zehirse, Violet panzehirdir.

Önünde diz çökerken ellerimi kabarık sandalyenin kollarına dayayarak eğiliyorum. Arkasına yaslanıp şortunu indiriyor ve kalçalarına sıkıştığında ona yardım ediyorum. Şortun teninin üzerinde kayışının, ayaklarından çekerken baldırlarının esnemesinin tadını çıkarıyorum. Sonra bir elimle minik dizlerini tutarak bacaklarını açıyorum.

Gerçek hayatta çok daha iyi.

Avuçlarımı iç bacaklarına doğru kaydırıyorum, bir elimi tepesinin üzerinden geçirmeden önce onu sıkıca kavıyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, bana, ellerime bakıyor, mavi gözleri özlemle kararmış.

"Hayalini kurduğun şey bu muydu, küçük Violet?" Benim için onu açık tutarken soruyorum.

"Bu ... bu ötesi."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Daha sana dokunmadım bile."

Kalçaları karşılık veriyor ve ben içimden göğsümü dövüyorum. O kadar istekli ki. *Benim* için.

Başparmağımı dikişinin üzerinde gezdiriyorum ve inliyor. Ben de tekrar yapıyorum. Bu sefer daha sert. Dudaklarını ayırıyorum. "Violet. Benim için çok ıslaksın."

"Her zaman," diye fısıldıyor ve itirafı karşısında inliyorum. Buraya gelmem neden bu kadar uzun sürdü?

Başparmağımı ilk eklemine kadar içine sokuyorum ve iç çekiyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. O kadar güzel görünüyor ki, bu sefer iki parmağımı onun ıslak sıcaklığına sokuyorum ve etrafımda gerildiğini hissediyorum.

Ona bakıyorum, o mükemmel pembe meme uçlarının sert noktalara dönüşmesini, tüylerinin diken diken olmasını izliyorum. "Bu kadar güzel bir amcığın tadını merak ediyorum."

Aynı iki parmağı ağızma soktuğumu görmek için tam zamanında gözlerini açtı.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, ben tadını çıkarırken beni hayranlıkla izliyor.

On

u. Sonra onu kendime doğru çektim ve içine daldım.

MENEKŞE

BEDEN DIŞI BİR DENEYİM YAŞIYORUM. Kendi ligimin çok dışında vuruş yapıyorum. Cole Harding çok seksi. Kazananlar emberinde bana doğru fırtına gibi geldiği ilk günden beri öyle olduğunu dıőunuyordum. Daha yaşlı. Daha zengin. Daha yakışıklı. Ama mürekkep gibi, dağınık saçlarını bacaklarımın arasında görmek bambaşka bir şey.

İlkel bir şey. Lezzetli bir işkence.

Kollarını bacaklarıma dolaması. Kirli sakalının i bacaklarımdaki trpő. O lanet dili.

O beni açık tutarken kendimi çok küçük hissediyorum. Çok açıkta. Ama geçen seferki gibi değil. Bu sefer o *burada* ve bana bakış şekli - karanlık ve sahiplenici

-Midemi bulandırıyor.

İnliyorum, bu ana kadar hiç ıkarmadığımdan emin olduğum bir ses çıkartıyorum. Normalde yüzümün kızarmasına neden olacak bir ses. Ama ben kızarmanın tesindeyim. Tüm vücudum yanıyor. Kocaman bir kızarıklık içindeyim.

Kalalarını yüzüne doğru yuvarlıyorum ve o daha sert bir şekilde geri itiyor, beni yutuyor, beni daha yükseğe itiyor. Dil, dudaklar, diőler, her şey mükemmel bir orantı içinde. Adam bir usta.

"Cole . . ." Parmaklarımı siyah saçlarına doluyor ve onu nazikçe ekiőtiriyorum.

Sadece uyluğumun iç kısmına birkaç tatlı öpücük konduracak kadar duraklıyor.

"Durma."

Kıkırdıyor ve tenimde elektrik gibi yuvarlanıyor. Çok derin ve çok zel. Benimle her güldüğünde, bu zevki paylaőtıđında, sanki

Daha fazla. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gülücükler dağıtmıyor. Onun için bu gerçek bir sevgi göstergesidir. Ve ben bunu yiyorum.

İki parmağını tekrar içime sokup tam kıvırdığında kendimden geçiyorum.

"Cole!" Bacaklarım başının etrafında kenetlenirken titriyor ve parmaklarım saçlarına dolanıyor, vücudumun nabzıyla birlikte sıkıyor. Orgazmım beni ele geçirirken saf ısı içimde dalgalanıyor ve sırtımı sınırlarına kadar kemerli hale getiriyor.

Yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Ama aşağı indiğimde, kendimi kemiksiz hissetmiyorum. Açlık hissediyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Cole'un o yüksekliğe ulaşmasını izlemek istiyorum. Benim için parçalandığını görmek istiyorum.

Onu içimde istiyorum.

Parmaklarım onun kaslı omuzlarına girerek bir şeyler elde etmeye çalışıyor ama nemli oldukları için her kasın üzerinden kayıyorlar. "Buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Bacaklarımın arasından bana bakıyor, dudakları parlıyor, gözleri kocaman ve kömür gibi koyu. "Violet, sorun yok. Yavaş ilerleyebiliriz." Kollarını çözüyor ve ellerini kalçalarımın üstünden yukarı kaydırıyor, bakışları tekrar aklıma kayıyor.

Bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum ve tam o sırada eğilip ağzını yakalıyorum. Ellerim omuzlarında dolaşırken inliyor. Omuzlarına doyamıyorum. Büyük, yuvarlak ve geniş.

Onu yakınımda tutarak yanağına doğru fısıldıyorum, "Sanırım yavaş gitmekten bıktım. Seni yeterince uzun süre istedim."

Derin bir hırıltıyla beni yakalayıp sandalyeye itiyor ve pozisyonlarımızı değiştiriyor. Şimdi tıpkı dün gece orman sığınağında olduğu gibi ona sarılmış durumdayım. Ama bu sefer aramızda hiçbir şey yok ve boyu bana doğru bastırıyor. Elimde olmadan kalçalarımı döndürüyorum, kendimi onun üzerinde kaydırıyorum, sonunda tenini tenimde hissediyorum.

Belime doladığı ellerine bakıyor ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Atleti çıkar." Sesi artık tamamen sıcak. Ses tonunda belirsizlikten eser yok.

Cole'un önünde çıplak olmaktan utanmayarak hemen çıkarıyorum. Hem de hiç. Buraya daha önce de gelmiştim. O zamanlar onun hakkında daha az şey biliyordum.

-Onun nasıl bir adam olduğu hakkında daha az şey. Çünkü son bir ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da Cole Harding'in *iyi* bir adam olduğudur. Kırık, hassas ve çok iyi biri.

Ayrıca Şu anda bana nasıl baktığını görme Şansına da sahip değildim, yani saf bir hayranlıkla. Katıksız Şehvet. Yoğun bir açlık.

"Prezervatifim yok." Bunu söylerken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

Dizlerimin üzerinde y kseliyorum, kucağının üzerinde duruyorum, sikiinin başının i  uyluğuma doğru sallandığını hissediyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Umurumda değil. Seni içimde hissetmek istiyorum."

"Tanrım, Violet." Beni kaldırıp m kemm l bir hizaya getirirken parmaklarının uçları belimde titreşiyor. "Her santimini içine almanı izleyeceğim," diye mırıldanıyor beni tekrar üzerine indirirken. Yavaşça sikiinin uzunluğundan aşağı kayarken, parmakları sıkıca içime girerken, gerginliği, ezici dolgunluğu hissediyorum. Bu hisle nefesim kesiliyor. Gerçekten içimde olduğu bilgisiyle. "Aferin kıızıma. Her santimini." S zlerindeki y zs zl kle.

Sesi  iğ ve sinirlerim yıpranmış. Beni çözmesini ve bir daha asla bir araya getirmemesini istiyorum. İkimiz de birleŐtięimiz yere bakıyoruz. Aramızda hiçbir Şey yok. Sadece ikimiz. Birlikte.

Sonunda.

Kavrayışı çenemi buluyor ve beni kabaca öpüyor, o kadar tutkulu ki beni sarıyor. Ağzımın içinde gezinen dilinde kendi tadımı alıyorum ve ka  alarını onun hızına göre hareket ettiriyorum.

Dilinin her geçiŐi leğen kemiğimin dönüŐüyle eŐleŐiyor. Yedek eli vücudumda dolaşıyor, kavurucu bir sıcaklık izi bırakıyor. Her çıkıntısını, her kalın santimini hissediyorum, ka  aları beni karŐılıyor ve giderek artan bir vazge iŐle uzunluğunu içime itiyor.

 arpıŐırız. Eriyoruz. İyileŐiriz.

Cole'un Şiirsel sözlerine ya da büyük    rlerine ihtiya ım yok. O böyle bir adam değil. Sadece bu. Bana böyle açılıyor -beni böyle seviyor- bana böyle gösteriyor. *Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur* deyimi baŐ a hiçbir insan için bu kadar uygun olmamıştı.

Cole Harding beni umursamasa böyle sikmezdi, bunu biliyorum. Ağzını benimkinden çekip boğazımdan aşağı ve köprücük kemiklerimin üzerinden geçirirken kucağında kıvranan bir kraliçe gibi hissediyorum.

" ok güzelsin amına koyayım," diye fısıldıyor meme ucumu g nahk r ağzıyla yakalarken. Dişleri sıyrıyor ve ben tıŐıyorum. "Ve çok değerlisin." Dilinin düzlüğü acıyı yatıŐtırıyor. Ve sonra bana bakıyor, tamamen ve tamamen ŐaŐkına dönmüş görünüyor. Tapınıyor gibi görünüyor

Bu karanlık oturma odasındaki sunağımda. Elleri titreyerek kaburgalarımın üzerinde geziniyor. "Sen benim için çok değerlisin."

Ellerimin yüzünde gezinmesini, parmaklarımın alnını kesen yara izini takip etmesini engelleyemiyorum, ona tekrar bakarken, bundan sonra gitmesine asla izin vermek istemeyeceğimi biliyorum. "Bu sefer gitmeme izin verme."

Boğazı düğümleniyor ve bana başıyla karşılık verirken gözlerinin benimkiler gibi yanabileceğini düşünüyorum. "Yapmayacağım."

"Güzel. Şimdi beni tekrar boşalt."

İçimde sert ve hızlı hareket ediyor, kalçalarımı kavırıyor ve bedenimi en baskın şekilde kullanıyor. Beni kaldırıp tekrar tekrar uzunluğuna çarparken kalçalarım ona tokat atıyor.

Ter göğsünü ıslatıyor ve şişirdiğinde yanakları kızarıyor, "O klitorisi ovuşturduğunu göreyim, Violet. Sikime gel."

Biraz arkama yaslanırken elim omzundan ayrılıyor. Sanırım sözleri beni uçurumun kenarına itmek için yeterli olabilir ve tek gereken parmaklarımla birkaç kaygan dokunuşun beni tekrar o kreşendoya ulaştırması. Orgazmım kükreyerek canlanırken omurgamın dibinde ısı birikiyor.

"Cole!" Kalça kemiklerimin altındaki o nokta ağrırken ve ayaklarımın kemerleri kramp girerken haykırıyorum.

Son birkaç kez içime pompalarken, her hassas noktama vururken, göğsüne doğru yığılıyorum, nemli ve tükenmiş ve tamamen merhametine kalmışım.

Ve güçlü bir hamleyle donar.

Kollarını etrafımda kenetleyerek beni içine hapsediyor ve kendini içime akıtıyor.

Göğüs göğüse.

Kalp kalbe.

Sıcak bir banyo hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Kısmen vücudum hayatımın en iyi seksinden dolayı muhteşem bir şekilde ağrıyor ve kısmen de şimdiye kadar tanıdığım en lezzetli seksi adamın karşısında oturduğum için.

Oturma odasında geçirdiğimiz zamandan sonra ikimiz de yapış yapış olmuştuk. Kemiksiz, nefessiz, yapışkan bir karmaşa. Böyle bir seksten sonra ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama

Yedek protez yüzünden güdüğünün ovulduğunu ve acıdığını biliyordum, bu yüzden kalktım ve bize bir banyo yaptırdım.

Bu banyo en iyi derin ayaklı küvete sahip. Daha önce büyük olduğunu düşünmüştüm ama diğer ucunda oturan Cole'a bakınca artık o kadar da geniş görünmüyor.

Aramızdan buhar yükseliyor. Epsom tuzlarından okaliptüs gibi kokuyor, bu da ağrılara iyi gelmesinin yanı sıra mükemmel berraklıkta bir banyo suyu sağlıyor.

Ve evet, bacaklarının arasındaki canavara gizlice bakmadan duramıyorum.

Cole'un elleri baldırlarıma sarılmış, kalçalarının üzerinde duruyor ve başı küvete yaslanmış, gözleri kapalı. Sorularla dolup taşıyorum ama vücuduna hayran olmaktan da kendimi alamıyorum. Bir sanat eseri gibi. İyileşmek, uyum sağlamak ve hayatta kalmak için harcanan uzun saatlerin bir kanıtı. Gücünün ve direncinin canlı kanıtı.

Lanet olası bir ikram.

Gözlerim dizinin hemen altında biten bacağına üzerinde geziniyor. Kütüğün ucundaki kızgın kırmızı yara izi, kurtaramadıkları bacağı kapatmak için bir araya getirilmiş buruşuk deri. Ama en çok onun kocaman aletine bakıyorum. Aslında, gözümü ondan ayırmakta zorlanıyorum.

Evet, çok fena sapıklık yapıyorum ve kendimi kötü bile hissetmiyorum. Adam iyi asılmış bir Ken bebeğine benziyor ve bir şekilde sihirli bir şekilde *benden hoşlanıyor*. Küçük bir kovboy kasabasından kavgacı bir çiftlik faresi. Cılız küçük Violet Eaton.

"Yıllardır seks yapmadığına emin misin?" Ağzımdan kaçırıyorum, çünkü bu seksi, zengin, başarılı ve yaşlı adamın benimle ilgilenmesini ya da *yıllardır* pantolonunun içinde tutmasını bir türlü bağdaştıramıyorum.

Kafasını kaldırmıyor ama yanaklarından birinin kıvrıldığını görüyorum ve başparmağının baldırında bir daire çizdiğini hissediyorum.

"Soruların olduğunu biliyordum. Sanki kafadaki dişlilerin döndüğünü duyar gibiydim."

"Yani, *hadi* ama. Şu haline bak. Gerçekten bana o zamandan beri seks yapmadığını mı söylüyorsun-" Onun adını bile söylemek istemiyorum. Kıskanıyorum ve bu çok ezikçe. "Yüzü ne olduğundan beri mi?"

Sessiz bir kahkaha atarken omuzları titriyor ama yine de gözlerini açmıyor. "Başlangıçta birkaç tane vardı. Bir yabancıyla kıyafetlerimi tamamen çıkarmak zorunda kalmayacağım rastgele karşılaşmalar. Mesela onu domalttım ve-"

"Tamam. Ana fikri anladım."

Tekrar kıkırdıyor ve tek gözünü açıp bana bakıyor ve beni gergin bir şekilde dudağımı çiğnerken yakalıyor. Kışkırtıldığını biliyor ama bana bunu söylemiyor; sadece "Bu bana sıradan seksten hoşlanmadığımı öğretti" diyor.

"Tamam... ama yıllar? İstedğin herkese sahip olabilirsin."

Homurdanıyor. Değerlendirmeme tam olarak katılmıyor gibi. "Belki de kimseyi istemiyordum. Sanırım bir ilişki içinde olmayı seviyorum. Muhtemelen bu yüzden daha önce aceleyle nişanlandım. Ama o beni istemedi; benim fikrimi istedi. Statü." İç geçiriyor ve daha dik oturuyor. "Sen . . . "

Kalbim göğsümde sıkışıyor. *Ben ne?*

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin halde burada kaldın. Sanki benim arkadaşlığımdan hoşlanıyormuşsun gibi - ve kimse benim arkadaşlığımdan hoşlanmaz. Artık hoşlanmıyor. Ama eninde sonunda onları yakacağını bilen bir pervane gibiydin. Güzel ve masum. Ve güçlü. Sana yaklaştıktan, açılmaktan çok korkuyordum. Ama sen beni hiç zorlamadın. Sadece sessizce sana ihtiyaç duymamı sağladın..." Bir eliyle kirli sakalını kaşıyor. "Sonra sen gittin ve ben de kendime başından beri haklı olduğumu, herkesin beni terk ettiğini söyledim. Ta ki evren yüzüme gülüp seni tekrar hayatıma sokana kadar."

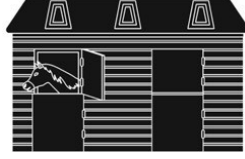
Soluk soluğa bir kahkaha atıyorum ve sözlerini zihnimde evirip çevirerek hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Öyle sayılır, değil mi?"

"Ve sonra sadece kendin oldun. Hiçbir şeyi kaçırmadın. Daha fazlası için geri geldin. Beni kabuğumdan çıkmaya zorladın. Çok acımasızdın. Tüketiyorsun. Sanki en karanlık köşelerimi görmüşsün de umurunda değil. Korkmuyorsun. Bana trajik biriymişim gibi bakmıyorsun. Bana kaçınılmazmışız gibi bakıyorsun."

Boğazım ağrıyor ve gözlerim cam gibi oluyor. Ona sulu bir gülümsemeyle bakıyorum çünkü konuşmak için kendime güvenmiyorum. Söylemediğim şey ... beni korkutan *da bu*.

Biz tamamen kaçınılmazız.

COLE

İKİNCİ sabah üst üste Violet göğsüme sokulmuş halde uyanıyorum. Bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi kıvrılmış. Küçük elleri üzerimdeki beyaz tişörtü kavırıyor, beni yakınında tutmak için tişörte sarılıyor.

Gülümsüyorum, görünüşü hoşuma gidiyor. Beni yakınında istediği düşüncesi hoşuma gidiyor. Onun yanında uyanmak, çarşafımda onun kokusunu hissetmek hoşuma gidiyor. Mırlaması bile beni rahatsız etmiyor. Bu kadar küçük ve narin birinin bu sesi çıkarması çok çekici.

Güneş odanın pencerelerinden içeri süzülüyor ve solgun saçlarına ışıltılı bir parıltı yayıyor. Düpedüz melek gibi görünüyor. Gül yaprağı dudaklarını hafifçe araladığında, sikimi dudaklarının arasından geçirişini, önümde diz çöküp gözlerimin içine bakışını düşünmeden edemiyorum.

Şiştığımı hissediyorum. *Hay sikeyim.* Bu asla unutamayacağım bir şeydi. Diz çökmüş olan o olabilirdi ama sanki yalvaran bendim. Bu sabah bile kendimi çimdiklemem gerektiğini hissediyorum. Violet gibi bir kadın beni istiyor. Ve ben bunu aklım almıyor.

İstediğim kişiye sahip olabilecekken neden ona sahip olduğumu sordu. Hâlâ başımı sallamama neden olan bir yorum. Ben otuz altı yaşında bir adamım ve dünyada geçirdiğim yıllar boyunca bana devredilen bir şirket, ölmüş bir babadan ve kopmuş bir bacadan kalan güzel bir TSSB dozu dışında gösterecek hiçbir şeyim yok. Evim yok. Arkadaşım yok. Çocuk yok. Hep çocuk istemiştım ama işte ufukta bunların hiçbiri yok.

Ve Violet geliyor, bu şeylerin her biri onun için hazır ve o ne istiyor? Ben mi? Ben bunu kabullenemiyorum. Denemedim bile.

başka bir şeymişim gibi davrandım. Somurtkan, ulaşılmaz oldum ve onun cazibesine kapıldığım tek seferde, onu bir hiçmiş gibi itip kaktım.

Onun her şey olabileceğinin farkındayım.

Karanlık tünelin sonundaki ışık. Karanlık varlığımın umutsuzca ihtiyaç duyduğu güneş ışığı. Dudaklarımı şakağında gezdirmekten kendimi alamıyorum. Şu anda kollarıma sarılmış çok değerli hissediyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor sessizce, göğsüme

sokularak. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Bunu yaptığına sevindim. Güne başlamak için oldukça iyi bir yol." Kalbim kaburgalarımın gümbür gümbür atıyor. *Ciddi mi bu kız?*

Bu sefer saçlarına bir öpücük konduruyorum ve başının arkasını okşuyorum, hâlâ ona dokunmama izin vermesine şaşırıyorum. O kadar değerli ki.

"S a a t kaç?" Küçük kozamızdan kafasını bile çıkarmıyor.

Yatağımın başucundaki masaya

bakıyorum. "Sekiz." İnliyor. "Gitmem

gerek."

"Ne için?"

"Şehre doğru. Bugün erken saatlerde bazı genç atlara bineceğim. Sonra da bu akşamki bahislerde DD. İzlemeye geliyor musun?"

Sesi çok umutlu geliyor. Sertçe yutkunuyorum. En iyi zamanlarda bile yarışları izlemeyi sevmem. Ama şimdi? Bundan sonra mı? Violet'i bir atın üzerinde, babamın ölümünü izlediğim yerde son sürat koşarken izlemek zorunda kalmak? İmkânsız geliyor. Dehşet verici.

Trixie'yi arayıp bir şeyler itiraf etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Elbette," diyorum elimi ince sırtında gezdirirken, her nefeste yükselip alçaldığını hissederek. Onun orada incineceği düşüncesine takılmamaya çalışırken güven verici bir şey. Ya da daha kötüsü.

Elini kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor ve sıkıyor. "İyi olacağım." "Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Yalanın tadı dilimde ekşi. İyi olacak mı bilmiyorum. Böyle bir şeyi tahmin edemem. Kelimeler ucuz geliyor ama duymak istediğini bildiğim için söylüyorum.

Şehre doğru giden trafik iğrenç. Sanırım Ruby Creek'te bir aydan fazla yaşadktan sonra, gitmem gereken her yere birkaç dakika içinde ve tek bir kişiyle bile karşılaşmadan ulaşmaya alıştım.

Takdir ettiğim bir şey. Her zaman her yerde insanların olmaması, Vancouver şehir merkezinin gürültüsüne, dağınıklığına ve karınca kolonisi hissine tercih edilir. Sadece bir grup akılsız küçük işçi karınca işlerine koşturuyor, böylece kiraya -ya da Tanrı korusun, bir ipoteğe- fazla para ödeyebiliyorlar. Bu şehirdeki konut piyasası düpedüz suç teşkil ediyor.

İstesem bir tane alabilirim ama prensip meselesi. Küçük bir arsa üzerindeki köhne bir bungalow bir insana bir milyon dolardan fazlaya mal olmamalı. Dünyanın başka yerlerinde insanların nasıl yaşadığını gördüm ve bu şehirdeki aşırılıklar beni rahatsız ediyor. Savurganlık.

Belki de bu, taşra yaşamı ve küçük kasaba sakinleri hakkında takdir ettiğim bir şeydir. İmkanları dahilinde yaşıyorlar. Jones'lara ayak uydurmaya çalışmayan çalışkan insanlar. Başka bir dünya gibi. İnsanların arkadaşlarını etkileyecek bir şey almak için çalışmak yerine sahip olduklarının tadını çıkarmak için çalıştıkları daha küçük, daha sessiz, daha gerçek bir dünya.

Tamamen farklı bir zihniyet. Hoşuma giden bir şey - başlangıçta düşündüğümünden daha fazla uyum sağlayabilirim.

Trafik hiçbir yere gitmiyor gibi görüldüğünden - lanet olası bir Pazar öğleden sonrası - kurşunu ısırp Trixie'yi arayabileceğime karar verdim. Yapmaktan kaçındığım bir şey çünkü doğrusu, olan biten her şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Derin uçtan mı kaçtım? Bu çok mu hızlı oluyor? Hızlı hissediyorum. Daha ne yapacağımızı bile konuşmadık. Violet bu sabah evimden çıkarken beni tatlı tatlı, derinden öptü ve sonra arabasına atlayıp gitti.

Tek söylediği "Sonra görüşürüz" oldu ve ben kadınlarla o kadar acemiyim ki bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Dün gece küvette ona Trixie dışında kimseye söylemediğim kadar çok şey söyledim ve o da çığlık atarak kaçmadı. Peki bu bizi nereye götürüyor? Kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum. O zamanlar yaptığım gibi ona bir not bırakabilir miyim?

Kız arkadaşım olmak ister misin? Evet veya hayır'ı işaretleyin.

Parmağımı telefonumun ekranına sıkıştırırken ve Bluetooth sistemimden gelen zil sesini duyarken alay ediyorum.

Trixie'nin sesi kamyonetimin kabininde gürleyerek beni irkiltiyor ve sesi ayarlamama neden oluyor. "Cole. Bugün Pazar."

"Seks yaptım." Bu onun tavrını değiştirecektir.

Hoparlörler birkaç saniye sessiz kalır. "Gerçek seks mi? Yoksa internet seks mi?"

Neden herkes buna böyle diyor? "Gerçek seks." Uzun bir ıslık çaldı. "Nasıldı?"

"Tanrı aşkına, Trixie. Bu terapistlerin hastalarına sorduğu bir şey mi?" "Ha!

Neden olmasın anlamıyorum. Eğer beni böyle bir Pazar günü arayacaksan Ben bir erkek arkadaşım, o zaman böyle birinin sorabileceği soruları ben de sorabilirim."

İnledim. Trixie sıradan bir terapist değil. Tabii ki, aslında onun bu yönünü seviyorum. Kulağa üzücü gelse de, o aynı zamanda gerçek bir arkadaşına en yakın olduğum şeylerden biri. Ve ona para ödüyorum.

"Çok etkileyiciydi." "Ezici bir şekilde ... iyi?"

"Evet," diye ısııyorum, onu arayan ben olmama rağmen kendimi rahatsız hissediyorum.

"Peki. Peki bu kişiyle nerede tanıştınız?"

"Violet'ti."

Yemin ederim Trixie'nin telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. Geçen yıl boyunca bana cesaretimi toplayıp Violet'e ulaşmam gerektiğini söyledi. Bir şeyler söylememi. *Herhangi bir şey.* O yokmuş gibi davranmak yerine. Hiçbir yere varmasa bile, her şeyi içimden atarak kendimi daha iyi hissedebileceğimi söyledi.

Ama ertelemeye devam ettim, kendime eninde sonunda yapacağımı söyledim. Tek yapmam gereken çiftliğe gidip onunla konuşmaktı. Ama hayır, bunun yerine sahibinin salonunda saklandım ve koştuğu her yarış sırasında ona kaşlarımı çatarak baktım. Kim olduğunu öğrendiğimden beri pek kaçırmamıştım. Cassel'in onu alaşağı ettiği yarışı, çünkü Ruby Creek'e taşınmakla meşguldüm ve dün, dağdaki maceramızdan dolayı gelemeyecek kadar yorgun ve ağırlıydım. Orada olmamak yanlış hissettirdi. Sanki son bir yıldır onunla onun bilmediği gizli bir ilişki içindeymişim gibi.

Çünkü vardı. Sohbetinde ona yazıyor, gökyüzü kutusundan onu izliyor, her zaman bana şüpheyile bakan Vaughn'dan güncellemeler alıyordum. *Çok eziksin Harding.*

"Senin adına sevindim Cole," diyor Trixie. Sanki hiç sıçıp batırdığını düşünmüyormuş gibi.

"Bu kadar mı? Bilgece sözler yok mu? Tavsiye yok mu? Azarlama yok mu?" Mırıldanıyor. "Sana ne söylememi istersin?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey mi? O daha genç. Belki de ben bir sürüngeyim." "Yasal yaşta mı? Rızası var mı?"

Seni içimde hissetmek istiyorum, dediği buydu ve Trixie Violet'in yirmili yaşlarında olduğunu biliyor. Sadece bir noktayı kanıtlamak için soruyor.

"Evet."

"O zaman ben bir sorun görmüyorum," diyor basitçe.

"O çok canlı. Gerçekten bir yerlere gidiyor, biliyor musun?" "Ve sen değil misin?"

İnledim. Bunu hep yapar. Dönüp dolaşıp beni buluyor. "Ben öyle hissetmiyorum."

"Tamam. Peki ona nasıl hissettiğini sordun mu? Bana zeki ve bir yerlere gelecek biri olarak tanımladığın bir kadın, sence kendini ölü bir yük olarak gördüğü biriyle aynı kefeye koyar mı? Bu onun hakkında ne söyler?"

Beynim onun mantığını takip etmek için geri takla atıyor. Ama ne dediğini anlıyorum. Eğer Violet ona söylediğim kişiye, o zaman benim kendimde göremediğim bir şeyi o bende görüyor olmalı.

Sessizliğimi bir cevap olarak kabul ediyor. "Herhalde artık bacağını biliyordur?"

"Evet." O gün dağda dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimi hatırlayarak yüzümü ovuşturdum. Onun bunu öğrenmesini engellemek için toprak yolda eriyip gitmek istediğimi. "Yürüyüşümüz sırasında protezimin arızalandı. Bunu en ince ayrıntısına kadar biliyor." Son kısmı tükürerek söyledim, beni ne kadar aciz hissettirdiğinden hâlâ nefret ediyorum.

"Peki onun yanıtı ne oldu?"

Yaptığı zıplama ve emekleme şakalarını düşünüp iç geçiriyorum. "Hiç umurunda değil gibiydi."

"İki yıldır sana söylüyorum, senden başka kimse bacağını umursamıyor."

Trixie'nin bana bunu birkaç kez söylediğini hatırlayınca kıkırdamadan edemiyorum.

Sen özel bir kar tanesi değilsin. Öyle davranmayı bırak.

"Sanırım kanıtı ihtiyacım vardı. Evren beni bu konuda zorladı." "Bunu yapmanın komik bir yolu var, değil mi?"

Ben bu sözler üzerinde düşünürken trafik Bell Point Park'a doğru ilerliyor. Violet'i gerçekliğimin dokusuna nasıl işlediğimi. O ne kadar kaçınılmaz oldu.

"Sanırım öyle," diye düşünüyorum. "Sadece onu geride tutmak istemiyorum."

"Ama onu tutmak istiyorsun?" Trixie'nin sesi fazla umutlu geliyor. Bunu ona itiraf etmekten neredeyse nefret ediyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü biliyorum. Bunu kendime itiraf etmekten kaçındım ama bu doğru. Violet'i bir mektup arkadaşı ya da arkadaştan çok daha fazlası olarak ve kesinlikle tek seferlik bir şeyden daha fazlası olarak istiyorum.

"O zaman onu geride tutmayın. Onu destekleyin. Onun en büyük hayranı olun."

Kalbim olan tozlu çorak arazide filizlenen tüm o umut büzüşüyor. Onun pistte olduğu düşüncesine bile zar zor katlanırken kendimi onu desteklemeye ikna edebilir miyim? Ve babamı öldüren şeyi yapmak için ona veda etme düşüncesine bile zar zor katlanabiliyorken evren neden onu yoluma çıkarsın ki?

"Ve Cole," diye ekliyor, "onunla konuş." Doğru. Konuş onunla.

Ağabeyimin yanında durmuş, piste bakıyorum. Neredeyse bahisli yarış zamanı geldi ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sıkıyor, içimde tırmanan paniği geri itmeye çalışıyorum.

"Birini öldürecekmiş gibi görünüyorsun." Vaughn viskisinden bir yudum aldı ve bana şakacı bir bakış attı. Hep şaka yapıyor. Bu kadar kaygısız hissetmek nasıl bir şey olmalı? Keşke bilseydim.

Sadece homurdanıyorum. Birini öldürecekmişim gibi görünmek benim için sorun değil. Bu poker suratımın hala sağlam olduğu anlamına geliyor çünkü kesinlikle çökmüş gibi görünmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, aşk acısı çeken bir salak gibi. Ve daha da ötesi, Violet bildiği için onunla geçmişim hakkında konuşmak istemiyorum. Aslında, bu konuda henüz bir şaka yapmamış olmasına biraz şaşırdım.

"Beyler," diye duyuyorum arkamdan ve arkamı döndüğümde daha önce hiç tanımadığım bir adamla yüz yüze geliyorum. Koyu sarı saçlar, çarpık bir burun, pahalı bir takım elbise. Tam bir enayi gibi görünüyor.

"Dalca," diyor Vaughn, birkaç dakika önce benimle dalga geçtikten sonra sesi soğuklaşıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ah, bu Stefan Dalca. Neredeyse küçük kardeşimi gezintiye çıkaran adam. Patrick Cassel'i işe alan adam, Violet'in düşmesine neden olan bok kafalı. İkisini de öldürmek istiyorum.

"Patrick Cassel'in davranışı için özür dilemek istedim. Artık benimle çalışmıyor."

Tamam, şimdi onu biraz daha az öldürmek istiyorum. Belki sadece sakatlamak. Burnunu tekrar kırmak. "Özür borçlu olduğunuz kişi Bayan Eaton."

Adam şahin gözlerini bana doğru çeviriyor. Zekiler, tanıyorlar -Kendinden çok emin. Bu adama hiç güvenmiyorum.

"Onu bulacağım." Dudakları yüzünü silmekten başka bir şey istemediğim sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. Ama bunun yerine başımı sallıyorum. Çılgına döndüğüm günler geride kaldı. Artık farklı sorunlarım var. "Bugün iyi şanslar." Sanki sıkacaktım gibi elini uzatıyor.

Ona bakıyorum ve sonra bakışlarımı onun yüzüne çeviriyorum. Bu adamın elini sıkırmıyorum. Ona sadece etkilenmemiş bir bakış atıyorum. Vaughn da aynısını yapıyor.

"Tamam. Zor müşteriler," diyor kıkırdarak, sonra da hızla uzaklaşıyor. Billie'nin bu adamdan neden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Mükemmel bir karakter yargıcı değilse hiçbir şey değildir.

"Güzel. Böyle buz gibi olmana bayılıyorum. Çok korkutucu." Yüzünde kocaman şaşal bir sırıtişla tekrar içiyor. "Violet benden daha cesur bir kadın."

İşte oldu. Gözlerimi Noel sabahındaki bir çocuk gibi bakan Vaughn'a çeviriyorum, bu yoruma verdiğim tepkiyi göremeyecek kadar heyecanlı.

"Ve Billie benden daha sabırlı bir kadın."

Vaughn, omuzları titrerken insanların bize doğru bakmasına neden olan yüksek sesli bir kahkaha atıyor. "Bunun için şükürler olsun," diyor ve tekrar piste bakıyor. "İşte oradalar!"

Violet'i işaret ediyor, parlak siyah bir atın üzerinde siyah ve altın rengi ipekler içinde oturuyor, şampanya rengi saçları sırtından aşağıya doğru düz bir şekilde örülmüş. Onu orada görünce anında midem bulanıyor ama yutkunuyorum.

O adam olmak istemiyorum. Ve meraklı küçük kardeşimin o adam gibi hissettiğimi bilmesini istemiyorum.

DD, onları pist boyunca götüren midilli sürücüsünün yanında zıplıyor ve onlara güvenli bir şekilde eşlik edecek birinin orada olmasına seviniyorum.

Bazı atlar gerçekten kızgın, etrafta zıplıyor ama bu küçük aygır öyle değil.

Kendinden son derece emin, havalı olduğunu biliyormuş gibi ağır ağır ilerliyor. Violet da öyle görünüyor. Hareketsiz ve sessiz, bir eliyle atın kaslı boynunu aşağı yukarı hareket ettiriyor. Bu yarış için gergin olmamalıyım. Çok önemli bir şey değil. Sadece bir eleme. Ama ben öyleyim. Göğsüm daralıyor ve boğazım düğümlenmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. ağzımdan sürünerek çıkıyor.

Onlar kapılara yüklenirken kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. DD'nin orada gergin olduğunu biliyorum çünkü Violet'in bundan bahsettiğini duymuştum. İşler ters giderse jokeylerin yaralanabileceğini de biliyorum. Parmaklarım pazılarımın altındaki başparmaklarımın etrafına dolanıyor ve sıkıca sıkıyor. Belki bir yerim acırsa kaygımı kontrol altına alabilir, başka bir şey odaklanabilirim.

Zil çalıyor, kapılar açılıyor ve at sırası toynak sesleri ve uçuşan toprak yığını halinde dışarı fırlıyor. Violet ve DD tahmin edilebileceği gibi geride kalırlar. Bu onların oyunu, onların hamlesi.

Dişlerimi gıcırdatarak onu izliyorum. O kadar uyumlu ki, atın altında uzanırken onunla aynı anda hareket ediyor. O titiz bir aygır ama Violet onun yoluna çıkmıyor. Onun tuhaf olmasına izin veriyor ve bunu kendi avantajına kullanıyor, onu olmadığı bir at türü olmaya zorlamak yerine kazanan bir özellik haline getiriyor.

İlk düzlükte arkada kalıyorlar ama çok da geride değiller. Ama ilk dönemece girdiklerinde odak noktaları değişiyor. Violet aşağıya doğru kayıyor, ellerini onun boynuna doğru itiyor ve o da ortaya doğru yükselerek sürünün içine doğru ilerliyor.

Tam olarak nerede *olduğunu*. Kayma. Düşme. Toynaklar. Ve sürü bitiş çizgisine doğru ilerlemeye devam ederken toprakta hareketsiz bir şekil. Topraktaki adam bir hiçmiş gibi.

Yıllar geçti ama o görüntü hâlâ aklımda. Kimse durmadı. Kimse geri dönmedi. Ordudayken *hep* geri dönerdik. Sadece parçalar için bile olsa.

Gri bir at Violet'in önünde ilerliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Vaughn fark etti ama bir şey söylemedi. Sadece göz ucuyla beni süzüyor. Violet geri çekiliyor, güvenli davranıyor, bir açık arıyor. Ve son dönemeçte bir açık göremeyince, ona yol veriyor. Bu, daha fazla yol kat etmek zorunda kalacakları anlamına geliyor.

Ama bu hamleyi yapabilecek biri varsa, o da bu takım olacaktır. Bunu ben bile biliyorum. O düzleşip kollarını DD'ye doğru iterken, DD'nin adımları zemini yiyip bitiriyor. Büyük bir at olmadığını biliyorum, hatta yarış atı standartlarına göre özellikle uzun bacaklı bile değil, ama küçük tükürük ateşi bunun onu durdurmasına izin vermiyor.

Gerçekten görülmeye değer bir manzara.

Açık bir şeritle bitiş çizgisine yaklaştıklarında, buz gibi korkumun daha sıcak bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. Heyecan. Bunu tekrar yapmak üzere. Ve ben çok gururluyum.

Sıkı çalışma, alın teri ve kararlılığının karşılığını fazlasıyla alıyor. Pes etmeyen bir bakış açısına ve şaşmaz bir pozitifliğe sahip küçük bir taşralı, hayallerini gerçekleştiriyor. Ve bunun için ona büyük hayranlık duyuyorum.

Bitiş çizgisini uçarak geçiyorlar ve DD ile diğer at neredeyse burun buruna geliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, kimin kazandığını söyleyemem. Ama umurumda değil. Tek istediğim Violet'i görmek. Şu anda ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var. İyi olduğunu bilmek istiyorum. Taburcu olduktan hemen sonra, bir araba kapısının çarpma sesini bile duyup zıplamadığımdan beri bu seviyede bir endişe hissetmemiştim. *Kendini kaybediyorsun dostum.*

Vaughn başını sallarken ve cebindeki anahtarları şingırdatırken "Fotoğraflı bir final," diye mırıldanıyor.

Görünüşe göre tek gergin enkaz ben değilim, ama Billie endişeli olduğu için burada kalıyor. Çalışırken onun kendi alanında olmasından hoşlanmıyor, ki bu da takdir edebileceğim bir şey. Birden Violet'in nelerden hoşlandığını bilmediğimi fark ettim. Beni orada ister miydi? Bunun bir seçenek olduğu bir şey olacak mıyız? Bunu kaldırabilir miyim emin değilim. Peki ya şimdi? Yarıştan sonra? Bu geceye kadar beklesem mi, çiftliğe dönene kadar? Yarın mı? Üzgün bir köpek yavrusu gibi onu takip mi edeyim? *Çok eziksin Cole.*

İnliyorum, tüm bu olanlar hakkında ne kadar kararsız hissettiğimden nefret ediyorum. Kontrolsüz hissetmekten nefret ediyorum. Kazalar böyle zamanlarda olur. Görevler ters gider. İnsanlar yaralanır.

Kalpler kırılır.

Vaughn'a "Gitmeliyim," diyorum, o yüzümü görmeden gitmek için döndüğümde. Çünkü duygularımı saklamakta ne kadar iyi olsam da, şu anda muhtemelen her tarafıma yazılmış gibi hissediyorum. Sonucun ne olacağı umurumda değil; sadece Violet'e ihtiyacım var.

Açık tribündeki kalabalığı omuzlayarak çıkışa, merdivenlerden aşağıya, kapıdan dışarıya ve bunaltıcı sıcağa doğru ilerliyorum. Piste doğru dönmek yerine ahırların olduğu yöne doğru ilerliyorum.

Violet'i görmeye gidiyorum çünkü bu doğru geliyor. Ve eğer bu konuda çok fazla düşünürsem, kararsızlığımın beni vazgeçirmesine izin vereceğim. Tanrı biliyor ya, kadın beni tanımak için kendini yeterince ortaya koydu. Ve ben bu konuda kapalı bir pislik oldum, verdiğimden çok daha fazlasını aldım.

En kötü ne olabilir ki? Bana şimdi uygun bir zaman olmadığını mı söyler? Meşgul mü? Bana öyle geliyor ki daha az ödül için daha büyük felaketlerle yüzleştim.

Ahıra doğru ilerliyorum ve girişinde Gold Rush Ranch tabelası olan ahır sırasına doğru dönüyorum. Veteriner Mira bir ahırda büyük bir alet kutusuna benzeyen bir şeyi inceliyor.

"Violet nerede?"

Dönüp yavaşça bana bakıyor, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi. "Affedersiniz."

"Dedim ki-"

"Hayır," diye sözümü kesti, "Ne dediğini biliyorum. Ama kibarca söylemeyi atladın."

Çenem titriyor. Altına Hücum Çiftliği'ndeki tüm bu delice dudaklı kadınlar da neyin nesi? Vaughn bunu bir iş şartı mı yaptı? Violet bile eskisi kadar yumuşak huylu değil, ki bu iyi bir şey. Billie ve Mira ona iyi geliyor. Ama adamım, sürekli benimle dalga geçilmesi çok yorucu. Sanki bir grup genç Trixie'nin arasında yaşıyorum.

Tekrar denerken dramatik bir şekilde iç çektim. "Affedersiniz. Violet'i gördün mü?" "Billie'nin söylediği kadar kötü biri olmadığını biliyordum." saçlı kadın şarkı söylüyor. *Siktiğimin Billie'si*. "Ve ayrıca hayır. Sanırım tartıya çıkmıştır. Şu tarafa doğru gidersen muhtemelen onunla karşılaşırın." Karanlık sokağın karşı ucunu işaret ediyor.

"Teşekkürler." O yöne doğru giderken el sallıyorum.

Bana göz kırpmıyor. Sanki gidici olduğumu biliyormuş gibi. Ama köşeyi döndüğümde tek düşünebildiğim Violet. Dizlerinin üstünde. Kucağımda. Yatağımda.

Sanki etrafımdaki tüm duvarları yıktı ve şimdi kendimi her yere dökülmekten alıkoyamıyorum. Her yere sızıyorum. Güneşin aydınlattığı yola çıktığımda, Violet'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum, üzerinde gözleriyle mükemmel uyum sağlayan sade mavi bir şal elbise var. Onun

Saçlarını sıkı bir şekilde topuz yapmış ve beni gördüğünde gülümsemesi göz kamaştırıyor.

"Hey, sen!" diye sesleniyor küçük bir el sallayışla ve adımlarında küçük bir sıçrayışla. "Burada olmana çok sevindim! Biz kazandık!"

Ve sonra tam bir mağara adamı oluyorum.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

Cole'un ahırdan çıktığını gördüğümde gülümsemeden edemiyorum. Ona yeterince yaklaştığımda, gözlerimi kaçırıyorum. O kadar güzel ki acıtıyor. Bir fırtına bulutuna benziyor, karanlık ve tehditkâr ve külotum için sorunlu. Ama daha iyi biliyorum, o büyük bir köpek yavrusu d . . .

Elini bileğime dolayıp beni ahıra doğru sürüklediğinde aklım başımdan gidiyor.

"Sorun nedir?"

Bizi karanlık baraka sırasına ve ardından boş bir ahıra çekiyor. Yüzümü ona çevirdiğinde, çelik gibi gözleri ve sert çizgileri var. Öne doğru ilerliyor ve ben geri çekiliyorum. Korktuğum için değil. Daha çok böyle bir bakış altında yanmayacağıma güvenmediğim için. Adama yavru köpek demek üzere olduğuma inanamıyorum. Göğüs uçlarım sütyenime sürtünüyor ve duvara çarparken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Cole. Neyin var?"

"Sorun nedir?" Sesi alçak. "Sorun şu ki seni düşünmeden edemiyorum. Ve o mükemmel göğüsleri. Ve o küçük dar amcığı. Ve o güzel küçük dudakları."

İnliyorum ve yüzümün pembeleştiğini hissediyorum. Dün gece savunmasız olabilirdi ama hatırladığım Cole *bu*. Huysuz, pis ve çok ateşli. Beni sınırlarıma kadar zorlayabilecek adam - tam da gitmek istediğim yere.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama dudaklarım sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyor. Kendini aşmış bir kız gibi.

"Bu sefer külot giydin mi?" Yoğun gözleri beni tarıyor ve arkalarında kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakıyor.

Tepeden tırnağa kıpkırmızı oldum ve etrafımıza bakındım. Durak sokaktan daha alçaktı, içinde yatak yoktu, sadece kauçuk paspaslar vardı ve ön duvarın arkasındaki köşeye itilmiştik. Özellikle ahıra gelmedikleri sürece kimse bizi göremezdi.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve utangaç Violet olmayı reddederek gözlerinin içine bakıyorum. O deriyi uzun zaman önce attım - en azından kafamda attım. "Evet."

"Arkanı dön."

"Ne?" Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissediyorum.

"Arkanı dön dedim." Titrek bir nefes alıp yüzümü kabinin ahşap duvarına döndüğümde kanım damarlarımda dolaşüyor. "Beni deli ediyorsun. Bunu biliyor musun?" Yaklaşıyor ve sıcaklığını sırtımın tüm uzunluğu boyunca, nefesini ensemden hissediyorum.

"İyi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Hak ettiğini buldun."

Nefesi tıslıyor ve sonunda ellerini üzerime koyuyor, tam belimin kıvrıldığı yere. Sonra elbisemi avuçlayıp yukarı çekiyor, etek boyu çıplak kalçalarımın arkasını gıdıklıyor. "Böyle konuştuğun için sana şaplak atmalıyım."

İnliyorum ve kıcımlı sallayarak pantolonunun önündeki sert çıkıntıya sürtüyorum.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bir an kendi halimdeyim: bitiş çizgisine doğru dörtmala koşuyorum, bir yarış kazanıyorum, sonuçları bekliyorum ve tartılıyorum; bir sonraki an, eğilmiş ve düşünmeden duramadığım adama sürtünüyorum. Gevezelik ettiğim için dayak yiyorum. Avuç içi kıcımlı çıplak yanağına hızlı ve emin bir şekilde iniyor ve dudaklarımdan dökülen muhtaç sızlanmaya engel olamıyorum. Acı, sıcaklığa dönüşüyor ve ben bu hissi seviyorum.

Bugün güzel bir gün.

Avuçlarından biri omuzlarımdan arasına bastırıyor ve mükemmel bir otoriteyle, tam bir kontrolle ayaklarımı birbirinden ayırıyor. Kendisi ve benim üzerimde.

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor ve dokunuşuna boyun eğerek beni öne doğru eğmesine izin veriyorum. Onun ellerinin üzerimde olduğu zamanlar dışında her yerde son derece bağımsız olmam doğru mu? Çünkü şu anda tek istediğim tam olarak bana söylediği şeyi yapmak ve bir süreliğine kendimi bırakmak, birkaç dakikalığına bu kadar zorlamamak. Bağımlılık yapıyor. Özgürleştirici.

Eteğimi sırtımın altından geçirip parmaklarını dantelli külotumun içine sokup aşağı çekerek kalçalarımın arasında gerili bırakırken nefesim kesik kesik geliyor. Ellerini kıcımda gezdiriyor ve beni takdir edercesine sıkıyor. "O kıcımda biraz pembeyle düpedüz yenilebilir görünüyorsun, Violet." Sesi sessiz ama bunu iliklerime kadar hissediyorum. Sanki vücudu doğrudan benimle konuşuyor. "Ama o kısmı seni eve götürdüğüm zamana saklayacağım. Ait olduğun yere, yatağıma döndüğünde."

"Siktir. Evet." Cole birkaç parmağını bacaklarımın arasından geçirirken tamamen aklımı yitirmeden önce yapabildiğim tek şey bu. Genelde çıplakken kendimi cılız, kadınsı olmayan biri gibi hissedirim ama Cole'un elleri üzerimdeyken kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyorum.

İnliyor ve bir parmağını içime kaydırırken ürperiyorum. "Şimdiden ıslandıysın. Pis kız. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Üzerimde böyle bir etkiniz var," diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden bakarken. Gözleri benimkileri tutuyor, karanlık ve çılgınca.

"Bana ne istediğini söyle."

Cevabımı düşünmeme bile gerek yok. "Daha fazla. Her zaman daha fazlası."

Bir eli çenemi kabaca kavramak için dışarı fırlıyor. Kemerini ve fermuarını karıştırırken dudakları dudaklarıma çarpıyor. Dilini ağzıma sokuyor. Aramıyor ya da sormuyor, alıyor.

Ben de veriyorum.

Aletin küt ucunun dikiş yerime doğru kaydığını hissediyorum ve ağzına doğru inliyorum. Birden açlıktan ölüyorum. Her şey çok uzun sürüyor. Zaman çok yavaş ilerliyor. Açgözlüyüm.

Sırtımı kamburlaştırdım ve kendimi onun üzerine ittim, içimde kaydığını hissettim. Sert ve hızlı. Tıpkı öpücük gibi. Acımasız ve affetmeyen, şu anda olduğumuz şey bu. İki beden birleşti. Çarpışmadan önce durma duygusu olmadan birbirlerine doğru koşan iki insan.

Ağızlarımız ayrılıyor ve ben duvara doğru dönüyorum, o bana çarparken başımı eğiyorum. Ellerinden biri kalçamı kavlıyor, diğeri ise sırtımın üzerinde sıkıca kayıyor. Nasırlı parmakları boynumun üzerinde, tam kafatasımın dibinde geziniyor, sonra tutuşu boğazımı nazikçe sararak beni yerimde tutuyor.

Onu terk edebilmişim gibi.

Ona buradan başka hiçbir yerde olmak istemediğimi söylemek istiyorum. Ama zihnim pelte gibi ve bedenim yanıyor. Kelimeler gelmiyor.

Eli kalçamdan karnıma doğru kayınca beni kendine doğru çekti ve parmakları hareket etmeden önce beni duvara doğru itti.

ve mükemmel noktaya bastırıyor. Parmakları beni daha da yükseğe çıkarırken kollarında sallanıyorum. Bir uçuşuma doğru. Bu kadar yüksekte atlanmaması gerektiğini bilmeliydim ama umursama noktasını geçtim.

Sıçırıyorum ve o içimdeyken kenara doğru dalıyorum. O da beni takip ediyor. Bedenimi kendi bedeniyle kaplarken seğirdiğini ve hareketsiz kaldığını hissediyorum. Üzerimde gevşediğinde iç çekiyorum, dudakları ensemdeki elinin yerini alıyor ve omurgamdan aşağı öpücükler bırakıyor. Nefesi kulağımda ağırlaşıyor.

"Bu ..." Kelimelerle ifade edemiyorum. Uygunsuz mu? Profesyonelce değil miydi?

Süper seksi mi?

"Evet," diye cevap veriyor, sesi benim kadar nefessiz geliyor, külotumu yukarı çekmek için eğilirken ve elbisemi çıplak bacaklarımın üzerinden tekrar aşağı indirirken. Beni doğru yola sokarken dokunuşu sıcak ve saygılı. Yüzümü ona dönmem için çevirdiğinde beni tatlı tatlı, özlemle öpüyor.

Cole ikilemlerin adamıdır. Sıcak ve soğuk. Sert ve yumuşak. Yoğun ve rahat. Kendinden emin ve kararsız. Çok yönlü biri. Ve onun etrafında geçirdiğim haftalarda her yönünü sevdiğimi fark ettim. Seviyor musun? Belki de seviyorum. Ama bu, yıllardır arzuladığı zengin ve yaşlı bir adam tarafından ayakları yerden kesilen aşık bir kızın saçmalıklarına benziyor. Ve ben o kız olmak istemiyorum. Bu yüzden kendimi o duruma sokmuyorum.

Onun yerine, toplayabildiğim tüm duygularla onu öpüyorum. Tüm özlemi, şefkati, kabullenmeyi... Hepsini hissetmesini istiyorum. *Onun* için burada olduğumu. Olduğu gibi.

Dudaklarıma gülümsediğinde, başarılı olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu gece sana gelebilir miyim? Buradaki işimi bitirdikten sonra?" Sessizce sordum.

Başımı avuçlarının arasına alırken bana o nadir yumuşak, külotumu eriten gülümsemelerinden birini sunuyor ve bana o tek kelimelik özlü cevaplarından birini veriyor. "Evet."

Beni kucağına çekip çelik gibi kollarıyla sararken ve başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondururken kıkırdıyorum.

Cole Harding görüldüğünden çok daha romantik.

"KAPIYI AÇ."

Cole bana bakıyor, şişkin pazuları göğsünde birleşmiş, bacaklarını açmış. İçimden kıkırdıyorum. Billie ona G.I. Joe dediğinde gözümde canlanan şey bu. Ordu yeşili bir jogger ve kasları tarafından düpedüz hırpalanmış siyah bir tişört.

Tıpkı son birkaç haftadır yaptığım gibi. Çalışmadığımız ya da toplum içinde olmadığımız her zaman çıplakız. Birlikte. Bunu kayıp zamanı telafi etmek olarak düşünüyorum.

"Emin misin?" Bana hayır demek istediğini biliyorum. Benim için endişelendiğini biliyorum. Babasının ölümünün onu rahatsız ettiğini biliyorum. Bir araya getirebilmem için bana açıkça söylemesine gerek yok. Yine de bu beklenmedik trajedilerden korkarak yaşayamazsınız. Ve bunu ona kanıtlayabilmemin tek yolu, benimle ve sevdiği *tek atla* takılmasını sağlamak. Bir ata binmenin hayatına getirebileceği eğlenceyi görmesini istiyorum.

Pipsqueak'ın sırtında oturuyorum ve o tam anlamıyla bir bekçi gibi davranıyor. Son birkaç haftayı onu arenaya alıştırmakla geçirmiş olmama rağmen onu tarlaya götürmemi istemiyor. Şu anda eyer altında yürüyor, tırıs gidiyor ve dörtnala gidiyor. Dümen tutması hala arzulanan bir şey ama o da gelecek.

Ayrıca, büyük bir açık alanda direksiyonun pek bir önemi yoktur.

"Çok eminim." Ona en ciddi bakışımı atıyorum, güven aşılamaya çalışıyorum, ancak eminim ki sadece hızlı bir şekilde çekmeye çalışan yaramaz bir çocuk gibi görünüyorum. Gerçek şu ki, *pek emin* değilim. Hayatta hiçbir şeyden emin olamazsın. Dört numaralı bebeği doğururken ölmeyeceğinden. Ya da at sırtında. Ya da bir el yapımı patlayıcı patlamasında. Hiçbir şeyin garantisi yok. Yani, iki yıl önce biri bana dünyanın en popüler yarış atının jokeyi olacağımı söyleseydi, ben de bunun mümkün olduğuna inanmazdım.

Ama işte buradayım. Yaşıyorum. Hayatı boynuzlarından tutuyorum. Aynen kendime söz verdiğim gibi. Babam beni durduramazdı, ya da kardeşlerim, ve kesinlikle Cole değil. Onu uzun süre yanımda istiyorum. Ve eğer bu olacaksa ona ihtiyacım var.

Hâlâ emin görünmüyor ama kapının kilidini açıyor ve Pippy'yi araba yoluna yönlendirebilmem için açık tutuyor. Ahırın yakınındaki tepeler yılın bu zamanı çok gür ve yeşil görünüyor. Pistte koşmayı seviyorum ama açık bir arazide dörtnala koşmak beni köklerime geri götürüyor. Büyüdüğüm Alberta'nın eteklerinde inek midillilerini otlakta tekmelemeye geri dönüyorum. Britanya Kolumbiyası çok güzel ama bazen o kır hissini özleyorum. Daha az cilalı, daha çok kırsal, sonsuz düz arazi.

Pippy'nin kulakları titrerken yanından geçip gidiyorum. Etrafına bakarken boynu daha da yukarı kalkıyor. Tatlı ve sakın ama o bile şu anda başka bir şeyler olduğunu hissedebiliyor. Bu kısrakla ilgili en büyük soru işareti de bu. Koşamayacak kadar yumuşak başlı mı?

"İyi şanslar," diye ısırdı Cole, beni izlerken her yanı gergindi
Git.

Omzumun üzerinden bakıyorum, göz kırpıyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

Kül rengi yüzüne, gri gözleriyle uyumuna takılıp kalıyorum. Hasta görünüyor ve eğer ona çok uzun süre bakmama izin verirsem, onun yerine atlayıp onu tutacağım. Bu yüzden oyun yüzümü önümdeki sahaya çeviriyorum. Bu küçük kısrakın kaputunun altında ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi.

Çimlerin kenarına vardığımda kaburgalarını hafifçe sıkarak onu tırısı kaldırıyorum. Başı hâlâ dönüyor ve baloncuğundan çıktığımızı hissettiğinde heyecanlı bir kişneme sesi çıkarıyor.

İrkildim. Ne kadar güzel bir at. Ne korkunç bir ses. Hafif bir yokuştan aşağı iniyoruz ve sonra önümüzde yeni kesilmiş saman tarlası ve sonunda büyük bir tepe var - Billie'nin DD'yi şartlandırdığı tepenin aynısı. Frenlerimin tutmaması durumunda planım, otoyolda kamyonlar için kullanılan kaçış şeritlerinden biri gibi, gerekirse yavaşlamak için bunu kullanmak.

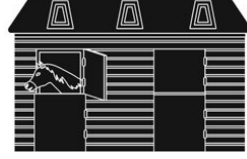
Deri dizginleri parmaklarımın arasından geçirip kısaltıyorum ve Pippy'yi ilk kez dörtnala koşturmadan önce mümkün olduğunca sabit durmak için ayaklarımı demirlere geçiriyorum. Pozisyonumu değiştirdiğimde sırtı yukarı kalkıyor ve kalçalarının gerildiğini hissediyorum. Sanki ne olacağını biliyormuş gibi.

Bir bacağını kolanın arkasına geçirip onu biraz dürttüğümde, rahat bir yürüyüşe geçiyor ama yine de biraz kararsız hissediyor. Sanki ondan ne istediğimi bilmiyormuş gibi. İnsanları memnun etmeyi çok seviyor. Bu beni hiç şaşırtmıyor. Sanki bir toynağını bile yerinden çıkarmak istemiyor.

Sırtından inip dirseklerimi gevşeterek ellerimin boynunun yukarısında gezinmesine izin veriyorum. Kulakları soru sormak için geri çekildi, ben de bacaklarımla onu sıktım ve sertçe gıdaktım. Neredeyse anında öne doğru fırladı. Ve sonra gülümsüyorum.

Çünkü elimde bir yarış atı var.

COLE

VIOLET KOLLARIMDA KIVRILIYOR, kendini bana srtyor ve sikim anında hazır ola geçiyor. Ama gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, tam olarak olduğum yerde kalmak ve biraz daha uzun süre tadını çıkarmak istiyorum.

Aklıma pistte ona kendimi Golddiger85 olarak tanıttığım gün geldi. Hiçbir şey sylemeyebilirdim. Ve benim kim olduğumu asla bilemezdi. Kim olduğumu. Burada olmazdık. *Birlikte olmazdık*. O an verdiğim acele karar hayatımın akışını tamamen değiştirdi ve ilk kez bu konuda kendimi suçlamıyorum.

Birkaç haftadır yatıya kalıyoruz. Hiçbir geceyi ayrı geçirmiyoruz, zaten geçirmek de istemezdim. Violet yanımdayken güvende olduğunu biliyorum ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de o da beni güvende hissettiriyor. Uzun zamandır sakladığım her şeyi bilen ve hâlâ beni isteyen biri. Az önce bana "*Evet?*" der gibi bakan biri. *Ve? Kimin umurunda?*

Bacağım, TSSB'm, atlarla ilgili endişelerim, hepsini oluruna bırakıyor. Sanki benim uğraşmam gereken şeylermiş gibi. Lanet olası bir nedenden dolayı katlanmaktan mutlu olduğu şeyler. Açıklayamadığım ya da belki de açıklamak istemediğim bir sebep.

Son zamanlarda kafamın içinde dönüp duruyor. O dört harfli kelime. Bütün bir yıl boyunca benimle konuşmaya devam eden bu güzel, tatlı, komik kadına aşık olup olmadığımı sık sık merak ettim. Sanki ona sunacak bir şeyim varmış gibi.

-Arkadaşlığımdan hoşlanıyormuş gibi. Ama şimdi, neredeyse her geceyi onunla, onun içinde geçirirken, bu düşünceden kurtulamıyorum.

Violet Eaton'a kesinlikle aşığım.

Sorun şu ki, Violet'e aşık olduğumu kabul etmek, özenle planlanmış varlığımın yıkılmak üzere olduğu anlamına geliyor. Uzun yıllarımı

Sevgiyi hak etmediğim, kendimi sevginin sadece olasılığından bile sakladığım için, şimdi onu bulmuş olabileceğimi düşünmek tuhaf geliyor. Hem de Violet ile.

Kalçalarım kendi iradesiyle kıcına doğru itiyor. Doyamıyorum. O yanımdayken kendimi yeniden yirmili yaşlarımdaymışım gibi hissediyorum. Doyumsuz.

"Günaydın." Kendini bana doğru iterken sesi sıcak ve uyuşuk, her zaman aynı derecede hevesli. *Çünkü o yirmili yaşlarında.* Aramızdaki yaş farkından dolayı kendimi hep tuhaf hissederim, Violet'in hiç paylaşmadığı bir duygu bu. Çoğunlukla bana aya asılmışım gibi bakıyor. Beni rahatsız etse de kalbimi daraltan bir bakış. Uzun zamandır gözlerden saklanıyordum. Birinin bana Violet gibi açıkça hayran olması biraz sinir bozucu.

"Günaydın güzelim," diye mırıldanıyorum dişlerimi boynunun yan tarafına imalı bir şekilde geçirirken, yüzünün üst tarafına yayılan yavaş gülümsemeyi izliyorum. Altın sabah ışığında adeta parlıyor. Bir meleğe benziyor - benim meleğime.

"Sen gidip kahveyi hazırlarsan ben de oynarım."

Evet. Şimdi kahve stokluyorum. Bu kadınların kahveye olan düşkünlüklerinin sebebi ne bilmiyorum ama Violet'i mutlu ediyor gibi görünüyor. Ve ben de bunun için varım.

Ayağa kalkıp güdüğümü yeni protezimin içine kaydırıyorum, o özel uyuma tekrar sahip olduğum için mutluyum. Ve sahip olduğum son teknoloji ürünü protezi karşılayabildiğim için çok şanslıyım. Violet'in bacağım yüzünden kendi kahvesini yapmak için yataktan fırlamamasını seviyorum. Bana bebek gibi davranmıyor çünkü bunu yapabilecek durumda olduğumu biliyor. Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum, güneş ışığındaki bir kedi gibi gerinmesini izliyorum, kendinden çok memnun.

Merdivenlerden mutfığa doğru koşarken kendi kendime mırıldanıyorum, yıllardır hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum. Kahve makinesinin düğmesine basıp ön kapıdan sandaletlerimi giyerek Pippy'yi beslemek için dışarı çıkıyorum. Hayatımdaki diğer kız.

Kapıyı açtığımda göğsümde bir kıkırdama gümbürdüyor. Çitin en yakın köşesinde bekliyor, çok uzun kulakları bana doğru dikilmiş ve burun delikleri tiz bir merhaba nidasıyla titreşiyor.

Bunu asla tahmin edemezdim ama bu küçük kısrak beni her gün gülümsetiyor. Yıllardır başıma gelmeyen bir şey daha. Balyadan birkaç parça saman koparıp onun için çitin üzerinden atıyorum, kulağının arkasına birkaç güzel çizik atana kadar bunu tamamen görmezden geliyor.

"Yemekten çok sevmekle ilgileniyorsun, ha?"

Başını bana doğru çeviriyor ve ben onun nasıl büyüdüğüne hayran kalıyorum. İki yaşında olmasına rağmen kalçaları hala boynundan biraz daha yüksek, ama kasları ve parlak bronz tüyleriyle dolmuş. Beslenme rejimi ve Violet'in el emeği sayesinde, birkaç ay önce evime gelen o pasaklı kısırağa hiç benzemiyor.

"Sanırım ikimiz de biraz dönüşüm geçirdik, değil mi güzel kız?"

Homurdanıyor ve uzun kirpiklerini bana fırlatıyor, gözleri derin, siyah havuzlar gibi. Bana bilmiş bir bakış attığına yemin edebilirim. *"Evet, seni aptal."* der gibi. *İkimizin de yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.*

Başımı sallıyorum ve onu yemek yemesi için bırakarak ama daha çok Violet'in yanına dönmek için sabırsızlanarak içeri giriyorum. Merdivenleri çıkıp ana yatak odasına vardığımda, "Ben geldim" diyerek geldiğimi duyurmaya çalışıyorum ama Violet'in yatağın ucunda diz çökmüş, altın sarısı saçları tıpkı o gün görüntülü sohbette olduğu gibi dik göğüslerinin üzerine dökülmüş olduğunu görünce duruyorum. Ama bugün bana o yürek parçalayan, utangaç ama istekli bakışını atıyor.

"Bunu tekrar deneyelim, Yağ Surat." Parmakları nabız gibi atıyor, altındaki yatak örtüsünü sıkıyor. "Ama bu sefer birbirimizi bırakmayacağız."

Ağzım anında kurudu. "Violet. Bunu yapmamıza gerek yok."

"Hayır." Dudaklarını ıslatıyor. "Bunu yapmanı istiyorum. Benim için anıyı yeniden yaz. Bu sefer beni bırakma."

"İstesem bile seni bırakabileceğimi sanmıyorum. O kadar üzgünüm ki -"

"Yapma. Sadece ne yapacağımı söyle."

Vücudumdaki her kas geriliyor. Bu çok ateşli. O çok Lanet olası affedici. Onu hak etmiyorum. Ama her lanet günü deneyerek geçireceğim. Bu düşünce beni canlandırıyor.

Bir yıl önce yaptığım gibi başlıyorum, "Yastıklarınıza uzanın ve bacaklarınızı açın."

Ve tıpkı bir önceki gibi, yüzü pembeleşiyor. Tüm vücudu kızardı.

"Pembeler içinde çok güzel görünüyorsun," diyorum yatağa doğru ilerlerken, dizlerimin pirinç ayaklığa dayandığını hissederek. Bacaklarını açtığında inliyorum. "Beni öldüreceksin."

"Güzel," diyor hafif bir sırıtişla. Gücünün küçük bir işareti.

Nazik ve yumuşak dilli olabilir ama Violet zayıf değildir. Benim gibi bir adama dayanacaksa zayıf olamaz.

Yastıklara geri yerleşiyor ve ben de önümde bir açık büfe gibi yayılan vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Her santimini tatmayı planlıyorum. Bakışlarımın bacaklarının arasında oyalanmasına izin veriyorum, şimdiden parlıyor. Bunu görebiliyorum ama onun söylediğini duymak istiyorum. "Şimdiden ısladın mı?"

Vücudunun üzerinden aşağı bakarken göğsü küçük bir nefesle yükseliyor ve küçük bir tıslamayla "Yesss" diye itiraf ediyor.

"Tabii ki öylesin." Protezim karyolaya çarpıyor ve sikim zonkluyor. Burada kime daha çok işkence ettiğimi bilmiyorum - ona mı, kendime mi? "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Bu sefer sadece başını sallıyor, cerulean gözleri derin su havuzları gibi geniş. Evin arkasından aktığını duyabildiğim nehir gibi. "Neden kendine dokunup bana göstermiyorsun?"

Bir eli neredeyse anında amını bulurken, diğeri altındaki çarşaflara dolanıyor. Sanki canını kurtarmak için tutunuyor. Parmakları kıvrımlarında gezinirken, gözleri kapanırken ve başı bir iniltiyle arkaya doğru eğilirken donup kalıyorum. Çoğu erkek muhtemelen şu anda bacaklarının arasında olup bitenlerle meşgul olurdu ama ben zarif boynunun uzama şekline, açıkta kalan boğazına ve yutkunurken hareket edişine bakıyorum.

"İki parmak içerde, bebeğim."

İnliyor ama talimatlarıma uyuyor. Bunu yaparken kalçalarının nasıl titrediğini, ayak parmaklarının nasıl kıvrıldığını ve sıkıldığını kaçırmıyorum. Birkaç kez pompalıyor ve b u n u yaparken çok lezzetli sesler çıkarıyor.

"Şimdi bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve çenesi düşüyor. Hâlâ bazen çok şaşıyorum. Oh, tatlım . . .

Bana ne kadar ıslak olduğunu göstermek için parmaklarını kaldırdığında, "Şimdi onları em" dedim.

"Tanrım..." diye mırıldanıyor, ağzında küçük bir gülümsemeyle bir an için başka tarafa bakıyor. Sanki seviyor ama sevdiğine inanamıyor gibi. Bu beni de gülümsetiyor. Ta ki onları ağzına sokup parmaklarının etrafında inleyene kadar.

Fuuucckk.

Kıkırdıyor, bu da sikimin boxerımın içinde acı verici bir şekilde zıplamasına neden oluyor. "Bu sefer oynayacak oyuncak yok."

"Ona bakıyorum." Sesi artık nefes nefese geliyor. Islak, nefessiz ve kızarmış. Violet Eaton'ın bu versiyonu için yaşıyorum ve içine dalmak için bir dakika daha bekleyemem. Yatağın ucundayım ve ona doğru sürünüyorum,

Boxerımı indiriyor ve o daha tek kelime edemedi bacaklarının arasına giriyorum.

"Bu kısmı geçen seferden hatırlamıyorum." Gülüyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bunu ona telafi etmekten asla bıkmayacağım.

Violet'le sabahın erken saatlerinde yaptığım seks maratonundan sonra yatağa girip uyumaya hazırım. Muhtemelen hiç bu kadar çok seks yapmamıştım. Ne yazık ki ikimiz de çalışıyoruz ve bugün gitmemiz gereken işlerimiz var.

"Bu akşam görüşür müyüz?" diye soruyor, daracık bir binici pantolonunun içine kayarak, zihnimin şimdiye kadar gitmekten yorulması gereken yerlerde dolaşmasına neden oluyor. Birkaç haftadır gizlice buluşuyoruz. Dışarı çıkmıyoruz. Çalışıyoruz, sevişiyoruz ve sonra birbirimizin kollarında uyuyana kadar konuşuyoruz. Ara sıra Billie ve Mira ile buluşuyor ama beni hiç davet etmiyor.

-Vaughn'un sık sık onlarla olduğunu bilmeme rağmen.

Bazen kendimi daha fazlasını isteyip istemediğini merak ederken yakalıyorum. Ona sormalıyım. Trixie'nin tavsiyesini dinlemeli ve onunla babamla ilgili kaygılarım hakkında konuşmalıyım. Atların etrafında. Ve yaşamak için onlara bindiği gerçeğini. Ama bu o kadar acınası bir güvensizlik ki kendimi ikna edemedim.

En azından ben tutarlı biriyim.

"Tabii ki." Islak saçlarını yanağından çekiyorum ve yanağına bir öpücük kondururken başını kulağının hemen altından tutuyorum. Ellerimde bu kadar narin hissetmesine bayılıyorum. Kıymetli.

Duşa bir kez daha girmek zorunda kaldıktan sonra hızlıca, sessizce hazırlanıyoruz. Kapıyı arkamızdan kilitlediğimde duruyor ve dönüyor, kendini bana doğru fırlatıyor, kollarını boynuma doluyor ve bana kocaman bir öpücük konduruyor. Biraz şaşırdım ama yetiştim, bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim ve diğer kolumla o dar pantolonun içindeki kıcını avuçladım. Bu her zaman hayalini kurduğum sabah vedasıydı.

Ve sonra bir boğaz yüksek sesle temizlenir. "Bunun oldukça ateşli olduğunu söylemem garip mi?"

Billie.

Violet gülüyor, başını koltuk altına gömerken omuzları titriyor ve "Özür dilerim" diye fısıldıyor.

Ne? "Orada olduğunu biliyor muydun?"

Başını sallıyor, alnı bana dönük, vücudu hâlâ titriyor.

Ben de gülüyorum. Onunla her zaman bulaşıcıdır. Beni öperken yakalandığı için dehşete düşmemiş gibi görünmesi de beni rahatlatıyor ve elimde olmadan eğlendiğimi belli ediyorum. "Onu görmezden gelirsek gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." diye hırıltılı bir şekilde söylenirken kahkahası yüksek sesli bir homurtuya dönüşüyor.

"Bunu duydum," diye bağılıyor Billie. "Gerçekten çok şirin. Sana çiftliğin mali durumunu getirmeye geldim." Elindeki dosyayı başının üzerinde sallayıp çakıllı araba yoluna bırakırken başımı kaldırıp bakıyorum. "Ama o eve daha fazla yaklaşmayacağım. Orada ne tür pislikler döndüğünü Tanrı bilir."

"Billie," diye uyarıyorum, bunun bir fark yaratmayacağını bilerek. Kadının filtresi yok.

Violet hiç de kadınsı olmayan bir şekilde kıkırdıyor, sanki yeterince yaklaşırsa içime tamamen saklanabilecekmiş gibi daha da sıkıyor.

"Onları orada bırakıyorum." Ellerini başının üzerinde tutup yavaşça uzaklaşmadan önce aşağıya doğru işaret ediyor, sanki bu bir tür rehine durumuymuş gibi. "Ne olursa olsun, insanların artık kulübemin aşk kulübesi olduğu hakkında konuşmayı bırakacaklarına sevindim. Ahırda görüşürüz, Pornstar Patty!"

Violet kollarımın arasında erirken sırtlıyor ve bana göz kırpmıyor. Billie halinden fazlasıyla memnun görünüyor ve beni şaşırtacak şekilde hiç de üzgün değil. Neden bilmiyorum ama tuhaf ya da korumacı falan olmasını beklerdim. Bu kadar genç ve normal birini kaptığı için azarlamasını beklerdim. Herkesin içinde Billie'nin kollarımdaki kadını hak etmediğimi görmesini beklerdim.

Ama o sadece eğlenmiş görünüyor.

Sonunda araba yolundan çıktığında Violet soluk soluğa, "Ben Özür dilerim." Yüzünden kahkaha gözyaşları akarken bana bakıyor. Kendimi tepetaklak olmuş bir dünyada gibi hissediyorum. Neden kimse buna kızmıyor? "Bunu sana yapmamalıydım."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Geriye yaslanıp çatık kaşlarla ona bakıyorum. "Beni bilerek öptün. Billie'nin orada olduğunu bildiğin için mi?"

Nefes almaya çalışarak yüzünü buruşturuyor. "Evet. Özür dilerim. İnsanların bizi bilmesini istedim ama bunu nasıl dile getireceğimi ya da nasıl soracağımı bilemedim.

ya da onlara söyle. Göz ucuyla kamyonetini gördüm ve bu en basit çözüm gibi geldi. *Biz biziz*, değil mi?" *Biz* dediğinde, kalın kirpiklerinin altından utangaç bir şekilde bana bakıyor.

Ona göz kırpıyorum, şaka yapıyor olabileceğine dair bir işaret bulmak için yüzünü tarıyorum. Çünkü hangi evrende *bu kadın onunla biz* olmamı ister ki? Kelimenin tam anlamıyla başımı sallıyorum ve şanslı yıldızlarımı sayıyorum. Sonra onu sertçe öpüyorum, kendime sıkıca sarıyorum ve biz olmayı ne kadar çok istediğimi ona gösteriyorum.

"Biz kesinlikle bir biziz."

Çiftlik evine yanaştım ve gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. İş bok gibiydi ve geldiğim ruh hali göz önüne alındığında bu bir şey söylüyor. Sıcak sabah seksi ve Violet'in arkadaşının önünde benim üzerimde hak iddia etmesi arasında, harika bir ruh halindeydim.

Yeni satın almayla bir yere varabileceğimi sanmıyorum. Bu da Ruby Creek'te daha uzun süre kalacağım, işleri düzene sokacağım ve devralacak başka birini bulmadan önce sorunsuz çalışacağım anlamına geliyor. Ruby Creek'ten hoşlanmamam gerekiyordu. Nefret etmem gerekiyordu. Ama hiç de nefret etmiyorum.

Gitmek istemiyorum çünkü Violet'in gitmeyeceğini biliyorum. Ve bu beni tedirgin ediyor. Bütün günümü şehre döndüğümde birbirimizi nasıl görebileceğimizi düşünerek geçirdim. Bell Point Park'ta yarıştığı günlerde benimle kalabilir ve belki ben de hafta sonları çiftliğe gidebilirim.

Ama ben bu seçeneği sevmiyorum. Violet'i her gece yatağında istiyorum. Onu görebileceğim bir yerde. Ona sarılabileceğim. Onu güvende tutabileceğim. Anayolun bir buçuk saat aşağısında tehlikeli bir iş yapıp yalnız yaşamak değil.

Hayır. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Daha da az hoşuma giden şey ise burada kalabilmek için bilinçaltımda yeni işimi olduğundan daha kötü gösterme ihtimalim. *Kafayı yemiş durumdayım*.

Kamyondan indiğimde, Pippy'nin kişnemesini duymayı beklerim. Genelde beni gülümseten bir şey. Ama bugün gülümsemek iş gibi geliyor. Kaslarım doğru çalışmıyor. Bir yanak seğirmesi hissediyorum ama vücudum buna tam olarak uymuyor. Gülümseme yarım yamalak geliyor. Bu at bile daha iyisini hak ediyor.

Ve her neyse, bir kişneme gelmiyor.

Onun otlağına bakıyorum, iliklerime kadar hüzünlü hissediyorum, uyuyabilmeyi diliyorum. Bazen bu ruh hali beni bir ya da iki gün boyunca etkiliyor. Her şey ağır geliyor ve kendimi çökmüş hissediyorum. Kendi iyiliğim için Trixie ile yeterince iletişim kurmadığımı biliyorum. Kendimi hırpalayabileceğim bir şey daha.

Geçtiğimiz haftalarda Violet'e o kadar düşkündüm ki, hayıflanacak zamanım olmadı. Violet burada değil. Arabasını da görmüyorum, yani muhtemelen Pippy ile birlikte ahırdadır. Genelde onu beklerdim ama bugün onu görmem gerek. Violet'i görebilmek için Billie'nin alaylarına, Vaughn'un sırtısına ve Hank'in bilmiş pırıltılarına göğüs gererdim.

Kamyonuma atlayıp ahıra giden yola çıkıyorum. Otoparka girdiğimde arabalara bakarak burada kimlerin olacağını tahmin edebiliyorum. Herkes burada. Şimdiden korkmaya başladığım bir şey. Vaughn'un Altına Hücum Kaynakları'nın yüzü olmasının bir nedeni var. Kısmen güzel olduğu için, kısmen de bu saçmalıktan nefret ettiğim için. Çok fazla insan ve çok fazla ilgi beni sahnedeki bir aktör gibi hissettiriyor. Sahte. Büyük, parlak bir spot ışığı üzerimde, herkes şaşkın ve dehşetle bakarken her kusurumun altını çiziyor. İnsanları öldürmüş, insanların ölümünü izlemiş ve hiçbir deneyimi olmadan çok uluslu bir şirketin başına getirilmiş bir adam. Eminim bunu görüyorlardır.

Vaughn'la konuşmak istemeyerek ofislerin önünden geçiyorum ve tonozlu ahır geçidine doğru ilerliyorum. Bu tesis çok saçma. *Çiftlik*. Homurdanıyorum.

Elinde kirli talaşlarla dolu bir el arabası olan genç bir adam bana dostça başını sallıyor.

"Violet'in nerede olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Tahminimce pistin aşağısında. Kısa bir süre önce onu Billie ile birlikte oraya giderken gördüm."

"Teşekkürler," diye ısırdım, gerçekten piste gitmek istemiyordum ama Violet'i daha fazla bulmak istiyordum.

Temiz havaya geri döndüğümde, ağır bulutların baskıcı örtüsü altında, asfalt patikadan toprak ovalliğe doğru yürüyorum, başparmağımın pedini elimdeki anahtarın dişleri üzerinde gezdiriyorum, ısırana kadar yumuşak deriye bastırıyorum.

Patika aşağıya doğru eğildiğinde ve parkura özel bir hava katan ağaçların arasından sıyrıldığımda Violet'i Pippy'nin üzerinde, Billie'yi de siyah aygırının üzerinde görüyorum. Dostça sohbet ediyorlar, pistin uzak ucundaki kapılara doğru koşuyorlar. Vaughn ve Hank kapalı izleme kabininde duruyor, ben de o tarafa yöneliyorum.

Platforma doğru birkaç küçük adım atıyorum ve Hank elinde kronometreyle beni selamlamak için dönüyor. "Cole! Seni görmek güzel evlat. Nasılsın?"

"Güzel." Gülümsemeye çalışıyorum ama bunun üzücü bir çaba olduğunu biliyorum. Hank daha iyisini hak ediyor. Yıllardır bu kasabanın dayanak noktası oldu. Büyükbabam Dermot onu işe aldı ve atlara bindirdi. Onu Vaughn kadar iyi tanımıyorum, ama her zaman o sıcak, babacan havayı yayar - beni rahatsız eden o havayı. Kendi babamdan özlediğim.

"Selam." Vaughn bana her zaman yaptığı gibi bakıyor. Sanki nasıl bir ruh halinde olduğumu ölçmeye çalışıyormuş gibi biraz rahatsız bir hali var ve küçük kardeşime böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Sanki benim yanımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümesi gerekiyormuş gibi.

Burada yarattıkları iyi havayı yeterince yok ettiğimi hissediyorum ve çenemi piste doğru uzatıyorum. "Neler oluyor?"

"Kısrağı başka bir ata karşı deneyecekler ve rekabeti nasıl idare ettiğini görecekler."

"Bir aygır en iyi seçim mi?" Sesim sert çıkıyor ve Vaughn kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ama bu sefer "asker sesim" hakkında alay etmekten kaçınıyor.

Hank devreye giriyor. "DD yumuşak huylu bir aygır ve çok tecrübeli. Billie'nin üzerinde olması kesinlikle en iyi seçim. Eğer onu yukarı çekmesi gerekirse, bunu yapabilecektir. Kafası çok sağlamdır."

İçimde kaynayan endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Eve geri dönmeli, kendimi burada olmanın stresinden kurtarmalıyım. Ama ben her zaman cezaya aç bir obur olmuştumdur, bu yüzden kalıyorum - kendimi bununla yüzleşmeye zorluyorum. Bu konuda bu kadar korkak olmamak istiyorum.

Eğer Violet ve ben bir "biz" olacaksak, bunu kavramam gerekecek. Onun ve Billie'nin bineklerini yuvalara doğru yönlendirmelerini izliyorum. Bugün kapılar yok, sadece açık bir şerit var. Sanırım o kısım daha sonra gelecek.

"Yerlerinize!" Hank bağırıyor, sesi onlara doğru gürliyor. "Hazır olun!" Pippy sanki bir şeylerin olacağını biliyormuş gibi yerinde zıplıyor. Sanki patlamaya hazırmış gibi. "Başlayın!"

Billie ve DD tamamen alıştırılmış bir şekilde kapıdan çıkarken, Pippy irkilir. Gözleri hafifçe dönüyor ve beyazları görünüyor. Ve küçük doru kısarak dışarı fırlayıp koşmak yerine, ön toynakları önünde sallanırken arka ayakları üzerinde dimdik duruyor. Donmuş bir halde izliyorum

Violet kollarını Pipsqueak'in boynuna dolayıp tutunmaya çalışırken dehşete kapılıyor. Üzengileri, bacaklarına destek sağlayamayacak kadar kısa ayarlanmıştır.

Ağız sert bir çizgiye otururken zaman ağır çekimde ilerliyor, konsantrasyonu yüzünün her tarafına yayılmış durumda. Violet'in genç bir atın maskaralıklarına yabancı olmadığını biliyorum ama bu, saf korkunun göğsümü doldurmasını engellemiyor.

Ve onun kısırağın sırtından düştüğünü gördüğümde koşmaya başladım. Merdivenlerden aşağıya, çimlerin üzerinden geçerek, çitin üzerinden atlayarak, sanki onu yakalamak için zamanında oraya varabilirmişim gibi. Billie beni gördü ve sonunda arkasına bakarak kenara çekildi. Pippy bana doğru koşuyor, kapılardan uzaklaşıyor, gözlerinde şaşkınlık var. Pistte çabalarken ayaklarımın arkasından topraklar uçuşuyor.

Boğazımda safranın yükseldiğini hissediyorum ve en kötü kâbusuma hapsolmuş Violet'in hareketsiz formundan birkaç metre uzakta duruyorum.

Tekrar buraya dönemem.

Nefes alamıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Yer altımda sallanıyor. Eğiliyorum, ellerimi dizlerime bastırarak başımı eğiyorum ve bedenimi yeniden çalışmaya zorluyorum. Bir sıçramaya, bir kıvılcıma ihtiyacı olan eski bir araba gibi hissediyorum. O yerdeyken bile ona yardım edemeyecek kadar çökmüş durumdayım.

Ama bedenimi işbirliğine ikna edemiyorum. Kusuyorum, bir elim ağzıma geliyor tutmak için. Eğer yaralıysa. Eğer öldüyse. Böyle bir şey olamaz. Onu daha yeni buldum. Bizi daha yeni buldum.

"Tanrı aşkına!"

Yumruğunun toprağa çarptığını ve küçük ayaklarının öfke nöbeti geçiriyormuş gibi yere vurduğunu görmek için tam zamanında bakıyorum. Ve aniden ciğerlerime tekrar hava girmeye başlıyor. Birkaç adım daha attıktan sonra onun yanına düşüyorum, toprağa diz çöküyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken parmaklarım vücudunun üzerinde geziniyor.

Rahatlama. Çok yoğun bir rahatlama. Daha önce hiç hissetmediğim gibi. "İyi misin? İyi misin?" Söylemeden duramıyorum. Sanki kısa devre yapıyormuşum gibi, sorular tekrar tekrar içimden dökülüyor. Bir döngüde sıkışıp kaldım. Birdenbire Irak'ın kuru sıcağına ve pistteki o güne ısınlanıyorum. Sanki yeniden kum soluyormuşum gibi geliyor. Boğazımı tırmalıyor, ciğerlerime ağırlık yapıyor. Nabızları kontrol ediyorum. Kulaklarım çınlıyor.

Ama Violet'in gözleri donuk ve boş değil. Üstümüzdeki kabarık beyaz bulutları yansıtan berrak mavi havuzlar gibiler. Beni içine çekerken yüz ifadesi kızgınlıktan endişeli bir ifadeye dönüşüyor.

"Hey, hey. Ben iyiyim." Oturmaya çalışıyor ama tüm ilk yardım eğitimim devreye giriyor ve kollarım onu tutmak için uzanıyor. *Ya omurilik yaralanması varsa? Ya da beyin kanaması? Şoka girmiş olabilir.* Babamın düşüşünü izlediğimde bir daha ayağa kalkamamıştı.

"Cole. Bırak beni. Ben iyiyim. Sadece nefesim kesildi." *Akciğeri çökmüş olabilir.*

Omzumda bir dürtme hissediyorum ve arkama dönüp baktığımda Pippy'nin yüzünde mahcup bir ifadeyle arkamda durduğunu görüyorum, siyah gözleri bana büyük bir şefkatle bakıyor. Billie onun hemen arkasında, yüzünde üzgün bir ifadeyle duruyor. Ne kadar berbat durumda olduğumu gördü ve şimdi bana acıyor. *Harika.*

"Bir dakika bekle Violet," diyor Billie, benim beklememe gerek kalmasın diye.

Beni otobüsün altına atmadığı ve sakın olmamı söylediği için son derece minnettarım. Bunun yerine bana yardım ediyor, çoğu insanın yapmadığı bir şey. Özellikle de Billie'yle olduğum kadar büyüdüğüm insanlar.

"Siz çocuklar!" Violet ellerimi itiyor ve sinirli bir şekilde oturuyor. "Size iyiyim diyorsam iyiyimdir. Sırf bir çocukla aynı boydayım diye bana çocuk eldivenleriyle yaklaşmanıza gerek yok."

Violet kendini fırçalayıp ayağa kalkarken ben topuklarımın üzerine oturarak arkama yaslanıyorum. Nazik bir elini omzuma koyup diğer eliyle beni yukarı çekmesini teklif ediyor.

"Cole. Bebeğim. Seni gördüğüme sevindim. Ama şu an çalışıyorum. İşim bitince sana geleceğim. Billie, hadi tekrar gidelim."

Ses tonu acımasız değil, ama gerçekçi. Şokta değil. Ama sanırım o iyi olsa da ben şokta olabilirim. Ellerimin titrediğini hissediyorum. Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki her santimetrekaresim uyuşmuş gibi.

Kalbim hariç.

O yanıma ağrıyor. Hissedebiliyorum, görebiliyorum. Oradaki hasar, tıpkı bir taştan kaynaklanan önemsiz bir çentik gibi, camı hızla parçalıyor ve kontrolsüz bir şekilde tüm ön cama yayılıyor. *Mahvolmuş.*

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum, kapılardan uzaklaşırken gözlerimi yere dikiyorum.

"Cole! Bekle!" Vaughn arkamdan sesleniyor ama ona el sallayıp hızımı artırıyorum.

Kaçıyorum.

Herkes çıldırdığımı gördü. Kaçındığım o lanet spot ışığı üzerimde. *Hepsi biliyor.*

Ama şu anda buna odaklanamıyorum. Zihnim iki düşünceyle çalkalanıyor:
Yalnız kalmaya ihtiyacım var.
Bunu geçim kaynağı yapan biriyle birlikte olamam.

OceanofPDF.com

MENEKŞE

"Ona kızman gerektiğini düşünmüyorum, Violet. Onu görmedin. O ..." Billie kehribar rengi gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla sözünü kesiyor. Gözleri yanlara doğru kıvrılıyor. "Bence bir dakikanı ayırıp ona her şeyin yolunda olduğunu gösterseydin kendini daha iyi hissederdin."

"Neden?" Takımlarımızı birlikte siliyoruz ve ben eyer sabunu kaplı süngerini Pippy'nin dizginlerinin üzerine kabaca sürüyorum. Sinirlenmişim. "Ben işimi yapıyorum. Onun burada beni yönetmesine ve ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım yok. Ofisine girip aynısını yaptığımı hayal edebiliyor musun?"

"Biliyorum. *Biliyorum.*" Billie sesli bir iç çekişle süngerindeki suyu sıkıyor. "Ama bazen birine değer verdiğimizde, onun önceliklerini kendi önceliklerimiz haline getiririz. Onu görmedin Violet. Koştun. Pistin ortasına fırlayacak sandım. Cole'un önceliğinin seni yönetmek olduğunu sanmıyorum, seni güvende tutmak. Senin güvenliğin onun için önemli. O yüzden adama bir iyilik yap ve bir dahaki sefere tekrar atlamadan önce ayak parmaklarını oynat ve nefesini tut."

"Cole'un takımında olduğunu bilmiyordum." Bunu söylediğim için anında kendimden nefret ettim. Çocukça.

"On iki yaşında olduğunu bilmiyordum." Billie düzgün kaşlarından birini bana doğru kaldırarak daha fazlasını söylemeden beni başarıyla azarladı. Omzumu sıkıyor ve saçlarıma kardeşçe bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz, çetin ceviz."

Ama o gider gitmez, sessizce işlerimi bitirirken aklımdan geçen cümle, ortak önceliklerle ilgili olandı. Evinin önüne geldiğimde hala bu cümleyi düşünüyordum.

bazı şeyler. Çünkü ben onun önceliklerini kendime göre belirleyeceksem, o da benimkileri kendine göre belirlemeli.

Kapıyı açıp içeri girmek üzereydim ki gerginlik beni vurdu. Ona çok mu sert davranmıştım? Çabuk mu? Düşüğüm için kızgındım çünkü Pippy'ye mümkün olan en iyi deneyimi yaşatmak istiyordum ve bu olmadı. Kendime karşı sert davranıyordum ve sanırım bu Cole'a karşı sert davranmama da yansdı. Hank ve Vaughn'un yüzlerine bakınca, gereğinden fazla sert davranmış olabileceğimi hissediyorum. İstemedenden de olsa.

Bunun yerine kapıyı çalmayı tercih ediyorum, ikimizin arasındaki mesafeyi zaten hissediyorum ve rahatsız etmek istemiyorum.

"İçeri gel." Sesi düzensiz ve yorgun geliyordu.

Düğmeyi çeviriyorum ve güzel çiftlik evine adım atıyorum. Çok aydınlık ve havadar, beyazlar ve mavilerle boyanmış. Bana delft çömlekleri hatırlatıyor - babamın hala yemek odasındaki porselen dolabında sakladığı, annemin Hollanda'daki ailesinden kalma türden. Çocukken onları çıkardığımı, yapışkan küçük ellerimi bir tabak ya da kâsenin üzerinde gezdirdiğimi ve kenarlarına çizilmiş sahnelere uygun hikâyeler uydurduğumu hatırlıyorum.

Cole köşede, ilk seviştüğimiz rahat koltukta oturuyor ve karanlık bir gölge gibi görünüyor. Saf kargaşa. Toprakta yatarken bugün ne kadar yakışıklı göründüğünü kaçırmış olmalıyım. Biraz parlak gri elbise pantolonu, güzel inci kol düğmeleri olan siyah elbise gömleği. Dirseklerini dizlerine dayamış, başı öne eğik, gözleri bileğinin yanındaki kol düğmesini çevirdiği yere sabitlenmiş.

Bana bakma zahmetine girmiyor. Sanki ben güneşmişim ve o yıllardır yeraltında yaşıyormuş gibi bana bakıyor. Bana bakışı içimi ısıtıyor. Bana sonsuza kadar böyle bakmasını istiyorum. Yani, bu -benden tamamen kaçması- beni anında strese sokuyor.

"Hey," diyorum temkinli bir şekilde, padok çizmelerimin fermuarını açıp kapının yanındaki paspasın üzerine düzgünce koyarak. Düzenli olmasını seviyor. *Gördün mü? İşte buradayım. Öncelikleri paylaşıyorum.*

Cevap olarak bir şeyler mırıldanıyor ama pozisyonunu değiştirmiyor.

"Cole? İyi misin?" Yerde, oturma odasındaki İran halısının üzerinde ilerliyorum ve önünde diz çöküp gözlerini gözlerime dikmeye çalışıyorum. O sıcaklığı arıyorum.

Kendimi dizlerimin üzerine katlayıp ayaklarına dayandım. Biri etten, biri plastikten. Ellerimi baldırlarına doluyorum. Bir et, bir plastik. "Hey. Bana bak."

Sonunda söylediğinde, kalbim göğsümde sıkışıyor. İşkence görmüş gibi görünüyor. Kırılmış. Kaybolmuş. Gözleri cam gibi, tepesindeki uzun saçları dağılmış ve alnına dökülmüş. Yüzü her zamankinden daha çizgili görünüyor, aramızdaki yaş farkını gösteriyor. Hayatlarımızın nasıl geçtiği arasındaki farkı. Elbette benim de zorluklarım oldu ama Cole sanki on yedi yaşında dağların ortasına düşmüş ve kendi başına hayatta kalmak zorunda kalmış gibi.

Suçlu hissediyorum. Sanki onun ne kadar çok şey yaşadığını tam olarak kavrayamamışım gibi. Onu istemeye, ona göstermeye o kadar odaklanmıştım ki, belki de ne kadar kayıp olduğunu görmeyi kaçırdım. *Bunca zamandır benim iyiliğim için mi iyiymiş gibi davranıyordu?*

Pippy'yi tarlada sürerken yaşadığı gerginliği ya da hiçbir yarışı yerden izlemediğini, atları sevmediğini - onu tamamen kazanmış gibi görünen Pippy hariç - düşünüyorum ve farkına varıyorum.

Başımı eğip dizini öpüyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi. Bu seni bir süredir rahatsız eden bir şey mi?"

"Evet," diyor, tekrar yere bakarak. Bana dokunmuyor. Vücudunda sıfır güvence.

"Tamam." Ellerim baldırlarını aşağı yukarı ovuşturarak bana bakması için sessizce yalvarıyor. "Bunun üzerinde çalışabiliriz. Mutlu bir orta yol bulabiliriz. Benim için bu şekilde endişelenmeni istemiyorum."

"O zaman
dur." "Neyi
durdurayım?"

"Beni endişelendiriyor."

Hüzünle kıkırdıyorum. Çok tatlı bir duygu. "Nasıl yapacağımı söyle.
Deneyeceğim."

Sonunda başını kaldırıp bana bakarken parmaklarımın ucunda ağır iç çekişini hissediyorum. İç çekişi yenik düşmüştü, gözlerindeki bakış da öyle. "Ben bunu yapamam."

Sanki bana tokat atmış gibi ondan uzaklaşıp arkama yaslanıyorum. "Ne?"

"Bu." Sesi birkaç ay önce başladığım soğuk, duygusuz haline dönüştü. Savunma mekanizması. "Sen ve ben. *Biz*. Ben bunu yapamam."

Söylediklerine ayak uydurmaya çalışırken nabzım boğazımda zonkluyor. Basit bir attan düşme olayına aşırı bir tepki gibi görünüyor. İlk değil. Ve kesinlikle sonuncusu da değil.

"Neden?"

"Binicilik. Atlar. Yarışlar. Baş edebileceğimden çok daha fazlası. Her gün ve her gün. Her hafta sonu. Babam o lanet pistte öldü. Hem ilgimi çekiyor hem de tiksiniyorum. Yanında olabilecek birini hak ediyorsun. En büyük hayranın olacak birini hak ediyorsun. Ve ben bunu yapamam."

Makara yapıyorum. Önce yıkıldım, sonra aniden öfkelen dim. "Yeni bir iş bulursam her şeyin yoluna gireceğini mi söylüyorsun?"

Gözleri başka yöne kayıyor ve çenesi titriyor, sanki tam on ikiden vurduğumu itiraf etmekten utanıyormuş gibi. Ellerimi bacaklarından ayırıp halının üzerine koyuyorum ve derin derin nefes alıp alçak havlı ipliklerin, koyu mavilerin, kremlerin ve beyazların birbirine karışmasını seyrediyorum. O ve

I. Karanlık ve aydınlık. Sanki ipliğimi koparmış ve beni fırlatıp atmış gibi hissediyorum.

"Yani, her zaman hayalini kurduğum ve sonunda adımı duyurduğum işin senin için bir anlaşma kırıcı olacağını bile *bile* bunu sürdürdün, hatta beni takip ettin?"

İnliyor ve elini saçlarında gezdirerek öfkeyle uçlarını çekiştiriyor.

"Şimdi de benden senin için istifa etmemi isteyecek kadar küstah mısın?"

Şimdi bana hızla bakıyor, gözleri parlıyor. "Senden *asla* benim için istifa etmeni istemem."

Ayağa kalkıyorum, kalkarken başımı sallıyorum. "Sor. İma et. Ne fark eder ki?"

"Violet-"

"Hayır." Onu durdurmak için iki elimi de uzattım. "Hayır. Yapma. Bunu duymak istemiyorum. Sınırların konusunda her zaman açık oldun. Ve şimdi benim de kendi sınırlarımı belirlemem gerekiyor. Bütün bir yılı senin kurallarının istisnası olabileceğimi düşünerek geçirdim. Belki, sadece belki, fikrini değiştirecek kişi ben olabilirim diye. Bu aptalca, değil mi?" Kontrolümü kaybettiğimi bilerek ağlamaklı bir şekilde gülüyorum ve hızla kapıya doğru ilerliyorum. "Seni asla değişmeye zorlamayacağım ve sen de benim değişmeye değmeyeceğimi iki kez kanıtladın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan."

"Violet, lütfen, bunun bir şeyle ilgisi olmadığını bilmelisin-"

Dönüp ona bakıyorum. Bir damla gözyaşı yanağıma dökülüyor. "Biliyorum, biliyorum. Ben değilim, sensin. Ama öyle değil. Sen kendine verdiğin değerden çok daha fazlasısın. Keşke bunu kendinde görebilseydin. Ben sende ne görüyorum? Çok fazla güç. Çok fazla sevgi. Ama bunu benimsemişiyim. Sağlayamam."

Bu sizin suçunuz. Bizi istemediğine bir saniye bile inanmıyorum. Ama sen sıkıştın Cole. Hayatının bir anının ötesini göremiyorsun. Korkunç bir anı. Ve bunun tüm varlığını tanımlamasına izin veriyorsun."

Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum, bana daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı varmış gibi görünürken ondan uzaklaşmaktan nefret ediyorum. "Başka anları da aynı derecede önemli kılmaya hazır olduğunda bana haber ver. Bu senden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Ama sonsuza kadar beklemeyeceğim Cole. Kendine çeki düzen ver."

Bunu söylerken gözlerimi kapıdan ayırmıyorum. Kaçış yolum. Çünkü şu anda Cole'a bakarsam, ona geri dönerim.

Onu kollarımla saracağım. Onu öpeceğim.

Onu affedeceğim.

Ve şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey bu değil.

UYUMADIM. Ağlamadım da. Sadece düşündüm. Bütün gece yatağımda yatıp düşündüm. Cole'u, yaralarını, güvensizliklerini, travmalarını. Ben ve benimkiler hakkında da. Ona ne kadar kızgın olduğumu ve kalbimin onun için nasıl kanadığını.

İlişkimizin bitmesini istemiyorum. Ama bu adımı atacak kişinin o olmasına ihtiyacım var. Ve eğer benim seçtiğim kariyer yolunu kabullenemezse, o zaman biz birlikte olamayız. Hayatımda başka bir zorba adamı mutlu etmek için katlanmıyorum zaten. Masada bile değil.

"Bu yeni Violet değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime, personel odasındaki kahve fincanıma bakarken, bir çeşit serumla kendime bağlayabilmeyi diliyorum. Bu olasılığı Mira'yla konuşmalıyım.

"Merhaba, Yeni Violet," diyor Mira, sanki onu ben var etmişim gibi içeri girip kendine bir kupa kaparken. Belli ki dün olanlardan habersiz.

"Komik," diye kestirip atıyorum.

"Yaşlı Violet nasıl biriydi?" Dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle kahvesini karıştırıyor.

İnledim. "Ezik. Çocuk oynucağı."

"Belki de yeni değilsin. Belki de sadece büyüyorsundur. Kimse aynı kalmaz. Yeni hedefler, yeni deneyimler . . . bunların hepsi yeni bir hayat kuran yapı taşlarıdır.

birlikte. Sürekli değişiyor."

"Felsefe doktoru musunuz yoksa veteriner hekim mi?" Gülüyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Keyfin yerinde. Neyin var?"

Sırıtırken kedi bakışları kupasının üzerinden bana bakıyor. "Her zaman iyi bir ruh halindeyim."

"Genelde bu kadar konuşkan olmazsın."

"Bazen dinleyerek daha çok şey öğreniyorum." "Beni biraz korkutuyorsun."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Keyfim yerinde çünkü Vaughn ve erkek arkadaşınla yaptığım toplantıdan yeni geldim. Burada, çiftlikte çalışmam için bir klinik inşa edecekler. Etrafta yeterince kaliteli tesis yok, bu yüzden görünüşe göre kendi tesislerini genişletiyorlar."

Gülümsüyorum ve bu gerçek. Mira için daha mutlu olamazdım. "Bu harika! Tebrikler. . . Ama o benim erkek arkadaşım değil."

Alay ediyor ve kahvesini dolduruyor. "O da en az senin kadar boktan görünüyor. Aslında," bana yakından bakıyor, "daha kötü. Adamın durumu kötü. Ona ne yaptın?"

"*Ben ona ne yaptım? Neden herkes onun tarafını tutuyor?*"

"Kimse onun tarafını tutmuyor, Violet. Sadece güçlü olduğunu biliyorum. Ve evet, o adam üzerine boyanmış gibi bir tişörtü doldurabilir ve muhtemelen bana bench press yapabilir, ama acı çekiyor. Her yerinden belli oluyor. Siz tartışmadan önce bile. Hayatımı konuşamayan hayvanlara teşhis koyarak kazanıyorum. O da temelde aynı şey. Güvenin bana."

Gülüyorum ve sonra ona ciddiyetle bakıyorum. "Sence ben güçlü müyüm?"

"Biliyorum. Ve parlıyorsun. Böyle bir adamın yolunu aydınlatmak için sana ihtiyaç duyabileceği kadar parlak."

MENEKŞE

FLANNEL BATTANIYE altımda yumuşak ve yıldızlar üstümde parlak. Atların çoğu gece için ahırlarına çekildi, ama biz hala tüm padokların arasında, tarlalara bakan en uzak padokta yatıyoruz - eskiden DD'nin tutulduğu padokta.

"Çiftlikteki ilk geceni gerçekten böyle mi geçirdin Billie?" "Evet.

Şarabı uzat."

İkisi beni aralarına sıkıştırdı. Beni kızlar gecesi için dışarı çıkmaya zorluyorlar. Neighbor's Pub'a gitmek için enerji toplayamayacağımı söylediğimde, bu Billie'nin önerisiydi. Onlara söylemediğim şey, bara gitmek istemediğimdi çünkü orası bana Cole ile geçirdiğim o geceyi hatırlatıyordu. Sonunda biraz yumuşamıştı. Kamyonda işler kontrolden çıktığında. O gece, bir bardak koyu bira ve biraz fazla hamurlu tavuk kanatlarının üzerinde, zayıf bir anlaşmaya vardık. Köşeyi döndük. Ertesi gün, Pippy'ye barınağını yaptı.

"Şarap doğrudan şişeden mi çıkıyor?" Mira diğer yanımda yattığı yerden soruyor.

"Oh, evet," diyor Billie. "Bardakla aynı şey değil. Sanırım bu şekilde daha az tedavi edici oluyor."

Kıkırdıyorum. "Peki ya ekmek? Kesmedin mi? Sadece parçalarını mı kopardın?" "Ben böyle süslü biriyim." Mira hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdandı ve Billie

"Ama siz buradayken çok daha eğlenceli oluyor." "Sizi seviyorum çocuklar," diye hafifçe geveleyerek söylüyorum.

"Violet, artık sana şişeden şarap yok," diyor Billie. "Artık sadece duygularını içiyorsun."

"En az diğerleri kadar iyi bir plan gibi görünüyor." Ellerimi başımın arkasına koydum ve gece gökyüzünde Orion'un Kuşağı'na bakmaya devam ettim.

Acaba Cole da dışarıda oturmuş aynı şeye mi bakıyor? Uyuyamadığında Pippy ile dışarıda oturmayı severdi. Ama onu henüz oraya geri götürmedim - bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Oradan ayrıldım ve birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı diğer tek canlıyı da aldım.

"Belki de onun yerine duygularını yemeyi denemelisin?" Mira üzerinde bir dilim brie olan bir parça yırtık Fransız ekmeğini bana doğru tutuyor.

Mira "Cole'u hiç gördün mü?" diye sorduğunda bir ısırık alıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum aşırı dolu ağzımın içinde. Üç gün oldu ve hiçbir şey yok. Ne bir arama, ne bir mesaj, ne de evinden gelen bir duman sinyali.

"Pekala, git ve onunla ilgilen."

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana jokey olmamı kaldıramayacağını söyledi. Bu konuda ne yapmam gerekiyor? Bırakayım mı?" Homurdanıyorum. "Siktir et onu."

Mira'nın başını salladığını görmek için bakıyorum. "Bu kadar üzülmesine göre sevişmek oldukça iyi olmalı."

Aklıma üzerimdeki elleri, hırçın sesi, kalçalarımın arasındaki kirli sakalı, onun için o ahırda eğilmiş halim geliyor. "Hiçbir fikrin yok."

"İğrenç!" diyor Billie, bir yudum daha şarap almak için doğrulduğunda. "İkiniz de çok aptalsınız. O seni kaybetmekten korkuyor, sen de onu kaybetmekten korkuyorsun. İkinizin de sertleşmesi ve ezmeye geri dönmesi gerekiyor. Bunu yaptığınızda ikiniz de daha iyi bir ruh halinde olursunuz. O daha az huysuz, sen de daha az duygusal oluyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Billie sözünü sakınmıyor ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biri.

"Seninle ilk tanıştığımda," diyor, "*Never Been Kissed* filmindeki Drew Barrymore gibi olduğunu düşünmüştüm. Bakire ve garip, ama sen daha çok gizli bir ucube gibisin. Buna büyük saygı duyuyorum. O kızı kanalize et ve git G.I. Joe'nun kafasını kışından çıkarmasını sağla ki orada olduğunu bildiğim halde ofislerden kaçmak zorunda kalmayayım."

"Yani bu seninle mi ilgili?" Kaşlarımı çatıyorum ve kararsızca onu işaret ediyorum. "Tabii ki! Her şey benimle ilgili!"

Hepimiz kıkırdama krizine giriyor ve bu hafiflemiş anın tadını çıkarıyoruz.

Ta ki Mira bunu mahvedene kadar. "Ego manyaklarından bahsetmişken, Violet, Stefan Dalca seninle konuştu mu?"

Onun adını duyunca vücudum geriliyor. Anında ayılmış gibi hissediyorum. "Hayır. Neden?"

"Geleceğini söyledi." "Ne hakkında?"

"Bunu söylemek bana düşmez."

Mira kilitli bir kutu gibi. Onu rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Billie'nin dökebileceği yerde, o dökmez.

"Sadece kontrol ediyorum," diyorum.

"Dalca the Dick ile kanka olduğunuzu bilmiyordum, Mira." Billie tekrar içiyor.

"Gerçekten, Billie. Bu lakaplar da neyin nesi?" "Saptırmanın yolu." Billie tekrar battaniyeye uzandı.

Bu iki kadın arasında kendimi güvende hissediyorum. İş arkadaşları, en iyi arkadaşlara dönüştü. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bu içimi ısıtıyor. Annem ya da kız kardeşim olmadığı ve bir çiftlikte yaşadığım için kendimi hep yalnız hissettim. Kendimi diğer kadınlara ait hissedecek kadar havalı ya da kız gibi değildim. Ama Billie neredeyse beni kaldırıp arkadaş olduğumuzu söyledi ve Mira da hemen aramıza katıldı. Başlangıçta soğukkanlıydı, belki biraz mesafeliydi ama fark etmemişiz gibi devam ettik ve şimdi ... "İşte buradayız. Başka erkeklerden kardeşler."

Bunun bir iç düşünce olmasını kastetmişim ama diğer iki kadın gülmüyor. Bana yaklaşıyorlar, dirsekleri dirseğime değiyor, ayakları birbirine değiyor.

Son birkaç gündür uyuşmuş durumdayım ve kendimi Pippy'nin antrenmanlarına verdim. Radardaki ilk sinyalden sonra onu pistte oldukça rahat bir şekilde koşturuyoruz. Cole'u arayıp onunla övünmek istiyorum. *Benim* projem. Yaşayan, nefes alan bir kanıt. Ben sadece şampiyon bir ata sahip olan şanslı bir sarışın değilim. Ben olağanüstü bir at kadınıyım. Yorganın altına girip ona anlatmak istiyorum. Kokusunun beni sarmalamasını, göğsündeki hafif tüylerin dudaklarımı gıdıklamasını ve birlikte uykuya dalarken ona günümü anlatmak istiyorum.

Onu yanımda istiyorum. Beni desteklemesini istiyorum. Bunlara *ihtiyacım* yok. Ama benim olmasına ihtiyacım var. Ve burada tanıdığım en güçlü, en başarılı iki kadınla birlikte uzanırken, bunu ona söyleyeceğimden emin olmaya karar verdim. Ne istediğim konusunda utangaç olmayacağım. Çekip gitmesini kolaylaştırmayacağım.

Çünkü Billie haklı. Her şeyden çok, onu kaybetmekten korkuyorum. Ve ona söyleyeceğim. O bana cevap veremese bile.

Elimde bir fenerle çakıllı yol boyunca YÜRÜYÖRÖM. Araba kullanamayacak kadar sarhoşum ve bir kez daha yürüyüşün ne kadar uzun olduğunu hafife almışım. Mavi çiftlik evine yaklaştığım her adımda içime bir şüphe sızıyor. Ve ayıklık. Belki de bunu yapmamalıyım. Bu beni çaresiz mi yoksa cesur mu gösteriyor? Karar veremiyorum.

Bir yandan, bana inanması için bu adama onu istediğimi kaç kez söylemem gerekiyor? Öte yandan, bunu ona açıkça, yüz yüze söylemezsem, pişman olacağımı biliyorum. Aramızdaki bu şeyin denemeden bitmesine izin verirsem, kendimi asla affetmeyeceğim.

Yine de ayaklarım ağır geliyor, sanki biri pembe beyaz kareli Vans'ıma kurşun koymuş gibi. Geri dönmek kolay olurdu. Hatta bir rahatlatma. Ama birkaç yıl önce risk almayı, şansımı denemeyi, *yaşamayı* kendime amaç edindim. Ve bu da o. Kendime sadık kalmak. Ya da en azından olmak istediğim kıza.

Eve doğru yürüyorum ve verandaya çıkan birkaç basamağın dibinde duraklıyorum. Saat gece yarısını geçmişti ve hiç ışık yanmıyordu. *Harika, onu uyandıracağım ve zor durumda bırakacağım*. Derin bir nefes alıp gökyüzüne bakıyorum. Güç için sessiz bir dua.

"Dikkatli ol. Orada yaşayan adamın tam bir pislik olduğunu duydum."

Başımı kaldırıp dönüyorum, gözlerim karanlık avluyu tararken Pippy'nin boş otağının üst korkuluğunda kambur kambur oturan adamın suretine takılıyor. Nefesimi kesiyor. Karanlıkta mürekkep rengi saçları, parlayan gri gözlerinin üzerinde neredeyse canlıymış gibi görünüyor.

"Öyleymiş gibi davranıyor."

"Öyledir."

"O değil."

Cole ellerini saçlarında gezdiriyor. Sanki kendisinden nefret ettiği kadar benim de ondan nefret etmemi istiyor. Ama etmeyeceğim.

"İnatçısın," diyor dirseklerini dizlerinin üzerine indirirken. "Evet." Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, acele etmek istiyorum çakıllı araba yolundan geçip onu öpeceğim. Ona sarılacağım, ellerimi boynunda gezdireceğim ve ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim.

"Özür dilerim." Gözlerini vücudumda gezdirirken acı çekmiş gibi görünüyor. Rahatsız görünüyor.

Ay ışığında onu daha iyi görebilmek için yaklaşma isteğime boyun eğiyorum. "Ne için üzgünsün?"

Aramızda sadece birkaç metre var ve ona dokunmak için tüm vücudum ağrıyor. Ama pes etmiyorum çünkü tekrar uzaklaşmak çok daha zor olacak. Bir bağımlı gibiyim. Bir kez daha vurursam, raydan çıkacağım.

Birkaç kez derin derin nefes alıyor ve ben de imzası haline gelmiş siyah tişörtünün içinde göğüs kaslarının inip kalkışını izliyorum. Dolabı onlarla dolu. Farklı yaka şekilleri. Aynı renk. Askılarda mükemmel bir şekilde dizilmiş.

"İki yıl önce sana mesaj attığım için. Tüm soruların ilgimi çektiği ve aynı şeylerin peşinde olmadığımız açıkken yanımda kaldığın için. Seninle konuştuğum için. Her gün. Bazen bütün gece. Kendimi iyi hissetmek için hiç tanımadığım bir kadına bel bağladığım için. Kendimi kurtarmak için seni utandırdığım için. Denman Derbisi'ni kazandığın gün seninle konuşma şeklim için - bunun için kendimi asla affedebileceğimden emin değilim. Benimle yaşamaya başladığında bok kafalı olduğum için. Sana karşı koyamadığım için. Dürüst olmadığım için. Bilmeyi hak ettiğin şeyleri sana söylemediğim için. Hak ettiğin gibi olmadığım için." Durdu, az önce okuduğu kapsamlı listenin gerginliği altında nefes nefese kaldı ve yere baktı. "Lanet olsun. Özür dilerim çünkü yolun bir yerinde sana aşık oldum ve şimdi bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

O gün DD'de bayıldığımı ve piste düştüğümü sanmıştım ama şu ankiyle kıyaslanamaz bile. Olduğum yerde sallanıyorum ve bunun şişedeki şaraptan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Beni seviyor musun?" Sesim yüksek ve kararsız. Kendi kulaklarıma bir çocuk gibi geliyorum. Çenem sallanıyor.

"Evet." Gözleri benimkilerle buluştuğunda onunki de sallanıyor.

"O zaman kendini topla ve beni sevmeye başla!" Kelimeler, benim bile geldiğini göremediğim bir hüsrana telaşla ağzımdan döküldü.

"O kadar kolay değil. Ben ..." Uzaklara bakarken göğsünden gergin bir hırıltı kopuyor. "Berbat durumdayım, Violet. Yapmam gereken zor bir iş var. Kafamın içindeki bok mu? Ben istediğim için düzelmiyor."

Eğer merhamet arıyorsa, bunu bulacağı yer burası değil. Beni sevdiğini söyledi ve hâlâ beni görmezden mi geliyor? Bu, beni bu işi yürütecek kadar önemsemediğini düşünmekten bile daha kötü.

"Bunu istiyor musun? Daha iyi olmak istiyor musun? Çünkü gördüğüm kadarıyla oldukça durgunsun."

"Violet-"

"Hayır. Öylesin. Bana yalan söyleme ve değilmişsin gibi davranma. İblisleri boynuzlarından tut. *Daha iyi* olmana ihtiyacım yok. Daha iyi olan nedir ki? Bu bir şey değil.

Hedef. Bu ölçülebilir bir şey değil. Yapabileceğin bir şey seç ve *onu yap*. Sana pist seviyesinde ihtiyacım yok. Her yarışta bile sana ihtiyacım yok. Atları sevmene ihtiyacım yok ama beni sevmene ihtiyacım var."

Başlıyor, gri gözleri geniş ve cam gibi, dolgun dudakları sanki söylemeye cesaret edemediği kelimeleri içinde tutuyormuş gibi birbirine dolanıyor.

"Kendini karanlık olarak gördüğünü biliyorum. Ama öyle değilsin. Sen dönen bir renk, farklı tonlar, bir mozaiksin. Karmaşık ve güzelsin. Ve ben seni bırakmıyorum, sen de beni bırakmasan iyi edersin."

Kelimeler rüzgarlı bir günde çalan çanlar gibi aramızda çınlıyor. Sessizlik ağır ve ben kendimi son kullanma tarihimize hazırlarken vicdanım da öyle. "Pippy'nin iki hafta sonra ilk yarışı var. O zamana kadar bana bir plan söyle. Ya da söyleme. En azından hayatıma nasıl devam edeceğimi bilirim."

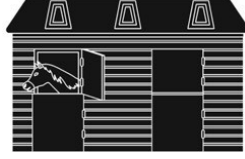
"Bana süre mi veriyorsun?" Sesi alınganlık sınırında geliyor. Sanki kimse onun söz konusu olduğu yerde kural koymuyor. Sanki onun boktan ruh halinin ve bozuk kişiliğinin etrafında dolaşmakla o kadar meşguller ki, ona sorumlulukları varmış gibi davranmayı unutuyorlar. Sanki baskıyla başa çıkabilecekmiş gibi. Eylemlerinin sonuçları varmış gibi.

"Evet. İki hafta, deneyip denemeyeceğine karar vermen için yeterince uzun bir süre olmalı. Hepsi bu kadar. Değil-" Ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yapıyorum, "daha iyi. İyileşmedim. Farklı değil. Farklı olmanı istemiyorum. Seni pürüzlü kenarlarınla ve büyüyen ruh halinle istiyorum." Öne doğru bir adım atıyorum ve ellerimi dizlerinin üzerine bırakıyorum, avuçlarımın altındaki kas çizgilerini hissediyorum. Ve sıkıyorum, gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum. Gerçekten gözlerimin içine bakmasını. Böylece şu anda ne kadar ciddi olduğumu bilecek. İliklerime, iliklerime kadar her kelimesinde ciddi olduğumu. "Herkesin senin saklanmana izin verdiğini biliyorum. Kimse seni kontrol etmek, seni sevmek için elinden geleni yapmadı. Etrafındaki herkes seni çok başarısızlığa uğrattı, senden çok kolay vazgeçti." Başımı sallıyorum ve bunun adaletsizliği karşısında gözlerim yaşıyor. Onun için daha da çok savaşmak istiyorum. "Ben *seni* istiyorum. Ama senin de kendini istemen gerekiyor. Seni ikimiz için de yeterince isteyemem."

Aramızda söylenecek başka söz yok ve Cole da bunu biliyor gibi geliyor. Bana sadece başıyla onay veriyor. Ben de dönüp belki de son kez ondan uzaklaşmadan önce ona karşılık veriyorum. Bu olasılığı düşünerek çakıllı yoldan daireme doğru yürüyorum.

Ve sonunda gözyaşları gelir.

COLE

Kanepeye uzanıp tavana bakıyorum. Pencerede asılı kristal prizmalardan çıkan küçük gökkuşakları düzlükte dans ediyor. Hafif ve güzel. Bana çiftlik evini, Violet'i hatırlatıyorlar.

"Bu gerçekten işe yarıyor mu? Yoksa insanların sadece filmlerde yaptığı bir şey mi?" "Bilmiyorum." Trixie'nin bileğindeki üst üste dizilmiş bilezikler şingirdarken

dramatik bir şekilde elini kaldırıyor. "Ama şunu söyleyebilirim ki seni burada uzanacak kadar rahat gördüğümü hiç sanmıyorum. Oradan kapıyı bile göremiyorsun."

"Belki de umursamayı bırakmışımdır."

Gevrek bir kahkaha atıyor. "Yaptığın şey bu mu? Ölmek için uzanmak mı? Ne kadar da Shakespeare'vari. Seans için geri gelmen iyi oldu."

Trixie'ye ters ters bakmak için başımı çeviriyorum. Bazen sanki benimle alay etmesi için ona para verdiğimi düşünüyor. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Bana gülümsüyor, dudaklarının etrafındaki tüm kırıksıklıklar yılların hikâyelerini anlatırcasına buruşuyor. "O zaman ne söylemeye niyetlendiysen bana söyle."

"Sevdiğim kadının bir ata binip benden uzaklaşmasını izlemekle nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor. Bir daha geri dönmeyecek diye korkmak yerine onun için nasıl mutlu olacağımı bilmem gerekiyor."

"Tamam. Bu ikimizin arasında olan bir şey mi? Violet ne diyor?"

L kelimesini kullanmadığı için minnettarım ama bunu itiraf etmek de iyi hissettiriyor. Dün gece Violet'le dışarıda konuşurken verdiği tepkiyi

Neden bu kadar beklediğimi biliyorum. Onu yıllarca uzaktan sevdim ve hiçbir şey söylemedim.

Sanırım o da beni seviyor olabilir. Bunu söylemedi. Ama *hissedebiliyorum*. Hangi kadın beni sevmiyorsa benim gibi bir pisliği bekler ki?

Sanırım birbirimizi sevebiliriz.

Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, risk almak istememi sağlıyor, beni daha iyi bir ben haline getiriyor - ve eğer birini sadece orada bulunarak kendisinin daha iyi bir versiyonu haline getirmek eylemde aşk değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Bunu onun için de yapmak istiyorum. "İşte burada sıcıp batırdım."

Şans eseri Trixie'ye bakıyorum. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor ve öylece oturup bana bakıyor. Hayal kırıklığına uğramamış ya da şaka yapmıyor. Sadece bekliyor.

"Ben izlerken attan düştü ve ben yıkıldım. Yıllardır yaşamadığım bir atak geçirdim. Sonrasında, işi nedeniyle onunla birlikte olamayacağımı ima etmiş olabilirim."

"Peki yanıtı ne oldu?" Sesinde hiçbir yargılama belirtisi yok. Nedense bu kadar benmerkezci bir hıyar olduğum için azarlanmayı bekliyordum. İnsanların bende hep en kötüsünü görmesini bekliyorum.

"Çok daha nazik kelimelerle, siktir git ve kendini topla gibi bir şeyler söyledi."

"Bu kadından hoşlanıyorum." Trixie koltuğunda kendini ayarlıyor ve düşünceli bir şekilde beni izliyor. Yaşlı kocakarının gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyorum. "Söyle bana, onun nesini seviyorsun?"

"Ne yapıyoruz biz? Burada artılar ve eksiler listesi mi yapıyoruz?"

Trixie bana "*Daha bitirmedin mi?*" der gibi bakıyor. İçimi çekiyorum, psikiyatristimin kanepesinde bir kız hakkında şiirsel ağda yapmak ezik hissettiriyor. Ben yürüyen bir klişeyim.

"Tamam. En çok da bu kadar azimli olmasını seviyorum. Kendi yolunu çizmek için kendi başına yola çıktı ve bunu başarmak için canını dişine takarak çalıştı. Buna hayranım. Sakin ve sessiz, yatıştırıcı ama kolay lokma değil. Soru sormayı hiç bırakmasa bile onun tarafından tedirgin edilmediğimi hissediyorum. Düşünceli biri. Sorunlarımı yaşamama izin veriyor ve bana çok fazla tekmelenmiş bir köpek yavrusuyum gibi bakmıyor. Sanki ben onun için bir rahatsızlık değilmişim gibi, sadece yönümü değiştiriyor. O sadece ... Yüzümdeki güneş ışığı gibi. Sıcak ve aydınlık. Gölgede, karanlık bir köşede yaşıyormuşum gibi hissediyorum,

Ve pek çok insanın yapmaya çalıştığı gibi beni tekmeleyerek ve çığlık atarak bu işin dışına sürüklemek yerine, ışığını paylaşmak için birazcık yer değiştirdi."

Prizmalardan tavana doğru hareket eden çok renkli noktaları izliyorum, kristaller gibi desen de hafifçe sallanıyor. Hipnotize edicidirler. Sesim boğuk çıkıyor, "Artık karanlıkta yaşamak istemiyorum."

Trixie de tavana bakıyor, boynu kolyesinin büyük tahta boncuklarının üzerinde uzanıyor. "Güzeller, değil mi?"

Sesli bir şekilde yutkunuyorum, bir şey söylemeden önce boğazımı temizlemeye çalışıyorum. "Çok," diyebildim.

"Çok uygun, biliyorsun. Penceredeki kristallere güneş yakalayıcı deniyor." Hızla göz kırpmıyorum. "Onlar iyi bir feng shui." Homurdanıyorum ama Trixie beni görmezden geliyor. Bu tür şeylerle ilgilenmediğimi biliyor ama yine de devam ediyor. "Güneşin enerjisini alıp etrafa saçıyorlar, negatif enerjiyi parçalıyorlar. Pozitif ışık. İyileştirici ışık. Parlaklık ve renk."

Cevap verme sırasının bende olduğunu biliyorum ama bunu yapamayacak kadar tıkanmış durumdayım. Sadece guruldayan bir ses çıkarıyorum. Gerçekten söylemeden bana söylediklerine kapılıyorum. Violet'e mesaj atma şansım nedir? Arkadaşlık kurma şansımız nedir? Sonunda ailem için çalışma ihtimali nedir? Lanet olası bir güneş yakalayıcıya bakarken onu güneş olarak düşünme şansım nedir? Aramızdaki her şey çok olasılıksız ama bir o kadar da kadermiş gibi geliyor. Hayatımda başıma gelen onca kötü şeyden sonra, evrenin Violet gibi bir hediyeyi tekrar tekrar yüzüme vurmasını aklım almıyor. Ama bu görmezden gelinemeyecek kadar fazla.

"O kadının azmine aşık oldunuz. Tutkusuna. Yaşam kıvılcımına. Onun ışığına. Peki ya tüm bunları bir kenara atmak yerine onun güneş tutucusu olsaydınız? O ışığı alın ve mümkün olan her şekilde güçlendirin. İçinde güneşlenin. Onu bulmuş olmak ne kadar harika!" Heyecanla ellerini çırpıyor. "Ama ışık hilelidir. Parmaklarınızın arasından kayıp gider. Geçicidir. Gelir ve gider. Ona asla sahip olamayız; onu elinizde tutamazsınız. Sadece tadını çıkarırız. Ve eğer kendini bırakıp *tadını* çıkarmanın bir yolunu bulabilirsen, Cole, şanslı olanlardan biri olacaksın."

Şanslıyım. Kendimi hiç şanslı görmedim. Babam, bacağı, nişanım, akıl sağlığım. Etrafınızdaki her şey bok gibiyken paranın bir önemi yok.

"Peki ya ona bir şey olursa?" diye cevap verirken sesimdeki çatlağı gizleyemiyorum.

"Ama ya ona hiçbir şey olmazsa ve hayatının geri kalanını tüm o ışığı kaçıracak geçirirsen?"

Kafamın içindeki bir ses diğerlerinden daha yüksek sesle bağıyor. Tüm şüpheli olanlardan. Nefret dolu olanlardan.

Artık karanlıkta yaşamak istemiyorum.

Hayatımı geri kazanmak için atmam gereken BİR ADIM, küçük kardeşimle bir tür ilişkiyi yeniden canlandırmak. Trixie bu sabah konuşmamız devam ederken bunu benim için doğruladı. İşte bu yüzden buradayım, o evde yokken kulübesinin ön basamağında oturmuş dönmesini bekliyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Hey, ben sana son altı yıldır nasıl ampute değilmişim gibi davrandığımı anlatırken oturup bir şişe su içmek ister misin? Güzel, değil mi? Çok normal, biliyorum. Teşekkürler.*

İnliyorum ve kollarımı kavuşturup önümdeki bir kayayı tekmeliyorum. Hayal kırıklığına uğradım.

Sabırsızım. Her şeyin hemen düzeltilmesini istiyorum. *Yesterday.*

Violet'i hemen geri istiyorum.

Bunun bu kadar kontrolden çıkmasına nasıl izin verdim?

Billie'nin kamyoneti eve yanaştığında kendimi azarlamaya hazırdım. *Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.*

"Hey, ağabey!" diye sesleniyor dışarı atlarken, sürekli iyi bir ruh hali içinde ya da öyle bir şey. "Seni gördüğüme sevindim."

Ona spekülatif bir şekilde bakıyorum. Billie'nin Violet'e yaptıklarından dolayı bana kızgın olduğunu düşünürdüm. Ama onun yerine tamamen normal davranıyor. Sinir bozucu. Sinir bozucu davranıyor.

"Beni özellikle kızdırmak için mi böyle diyorsun?"

Ön verandaya yaklaşırken kaşları birbirine kenetlendi. "Hayır. Sana öyle diyorum çünkü biz bir aile olacağız, yaşlanıp kırışana ve buruşana kadar birbirimize bağlı kalacağız ve sonunda seni yumuşatacağım. Ben çok sempatik biriyim. Göreceksin."

Blundstone imzalı botlarıyla yanımdan geçerken at kuyruğu sallanıyor. Bana başka hiçbir şey söylemeden kulübeye giriyor ve beni hayatımızın geri kalanında aile olacağımızı nasıl otomatik olarak varsaydığına dair düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Sanki bu bir gerçek, kaçınılmaz bir gerçekmiş gibi. Keşke benim de böyle bir

Kalıcılık söz konusu olduğunda iyimserlik. Bana çoğu zaman hiçbir şey kalıcı gelmiyor.

"İşte." Yeniden ortaya çıktığında beni ürkütüyor, basamakta sağma düşünüyor ve bana soğuk, kahverengi bir şişe bira uzatıyor.

Elinden alıyorum ve başparmağımı dış yüzeyinde oluşan buğunun üzerinde gezdiriyorum. "Ben fazla içmem."

"Eğer yapsaydın çok daha havalı olurdu."

Homurdanıyorum. "Sersemlemiş ve kafası karışmış. Bugünlerde ben buyum işte."

Kıkırdıyor ve kendi birasından bir yudum alarak DD'nin otlağına bakıyor. Siyah at samanını kemiriyor, kuyruğunu mutlu bir şekilde sallıyordu. Milyon dolarlık bir evcil hayvan. Başımı sallıyorum.

"Bira sağlıklı değildir," diye devam ediyorum, ifademi nitelemeye çalışıyorum ve çoğunlukla konuyu değiştiriyorum.

Şimdi düpedüz gülüyor ve elini vücudumda gezdiriyor. "Şu anda tansiyonuna yaptığın şey de öyle."

Ağzımdan bir iç çekiş çıkıyor ve biradan derin bir yudum alıyorum. Haklıydı. Billie böyle anlayışlı biri. Zeki biri. İnsan zekası. Okulda öğretmedikleri türden bir zekâ. Vaughn'un onunla ilişkisini mahvetmek üzereyken onu yola getirdiğimi hatırlıyorum. Doğruyu yanlış bilirdi ve küçük kardeşime bu konuda bir ders verdi.

İkisini birlikte seviyorum.

"Benim gerçek bir pislik olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır." Hâlâ bana doğru bakmıyor. Düşünceli gözlerle otlağın ötesindeki tepelere, ahıra Violet'e giden tepelere bakıyor. "Bence hayatın sana dağıttığı boktan el ile yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun. Tıpkı hepimiz gibi."

Tamam. Beklediğim bu değildi. Ama Billie'nin de kendi aile dramı olduğunu biliyorum. Kendi baba sorunlarıyla uğraşıyor. Belki de fark ettiğinden daha fazla akrabayızdır.

Tekrar içiyor, düşünceli görünüyor. "İşin boktan tarafı, Violet senin liginin dışında." Sadece homurdandım. Ve sonra içiyorum. Çünkü o da bu konuda haksız değil. "İşin iyi tarafı, bunu böyle göremeyecek kadar melek gibi." Başını bana doğru eğiyor ve sessiz bir tezahüratla birasını havaya kaldırıyor. "Yani, bu senin için çalışıyor."

"Güven oyu için teşekkürler, kardeşim." Madem o veriyor, ben de karşılığını vermeliyim diye düşündüm.

Dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Yapman gereken şey seviye atlamak. Bu Violet'le ilgili değil. Bu senin ona layık olduğuna inanmanla ilgili."

"Bu tür ifşaatlarda bana yardımcı olması için birine para ödediğimi biliyorsun." Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Tamam. Nakit ya da çek olur." Kıkırdıyorum. Elimde değil. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Billie komik biri. "Seni ona layık hissettirecek şey nedir?"

"Bu harika bir soru. Bilmiyorum."

"Seni geride tutan ne? Bu mu?" Parmağıyla şakağıma vuruyor. "Yoksa bu mu?" Protezime dokunuyor.

Duraksıyorum, başımı yavaşça çevirip ona bakıyorum. Parlak kedi gözleri merakla bana bakıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Violet bana söyledi mi diye soruyorsanız, cevabım hayır. Ama ben yaşamak için insanları ve atları izliyorum. Sanırım diğer insanların göremediği şeyleri görüyorum. Vücut dili. Tikler. İpuçları. Bir at korkmuş mudur? Rahatsız mı? Bir sorunu nerede teşhis edebilirim? Sürekli değerlendirme yapıyorum. Ve sen . . . iyi saklıyorsun. Ama yürüyüşün *biraz* bozuk. Hava sıcaklığı ne olursa olsun hep uzun pantolon ve yüksek çorap giyiyorsun. Farkına bile varmadan bacağına masaj yapıyorsun. Bir süre önce bir araya getirdim."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

Burnu şaşkınlıkla kırışıyor. "Neden bir şey söyleyeyim ki? Birincisi, benim için önemli değil. İkincisi, beni ilgilendirmez."

"Vaughn biliyor mu?"

"Hayır. Bir keresinde ona sırrımın onunla benim aramda yapılması gereken bir konuşma olduğunu söylemiştin. Ve benim bu konudaki hislerim de aynı. Bu ikinizin konuşması gereken bir konu."

Göğsüm biraz çöktü. "Sence beni affedecek mi?"

Dalgınca başını sallıyor ve tekrar atına bakıyor. "Seni ne için affedeyim? O senin küçük kardeşin. Seni seviyor."

İfadesinin basitliği gözlerimi yakıyor. Sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi. En doğal şey. Vaughn'u bu kadar başarısızlığa uğratmaktan nefret ediyorum.

"Peki ya Violet?"

"Aynı soru: Ne için? Onun kalbini kırmayı mı planlıyorsun?"

Kıllanıyorum. Violet'e acı çektirme düşüncesi, bunun yerine karnıma ağır bir yumruk yemiş gibi acı çekmeme neden oluyor. Bacağıma şarapnel parçası. "Elimden gelse yapmam," diye homurdanıyorum.

"Tamam, güzel. Peki, ne oldu?"

Daha önce yaptığı gibi şakağıma dokunuyorum. "Herkes savaştan dolayı berbat durumda olduğumu düşünüyor. Ama ben bunun üzerinde çalıştım. Çoğunlukla o kısmı kontrol altına aldım. Beni rahatsız eden şey babamın pistte düşerek ölmesi. Violet yarışını her izlediğimde gördüğüm şey bu. Onun ata bindiğini bildiğim her gün endişeleniyorum. Ya onun da başına gelirse? Aklımda sürekli tekrarlanan soru bu. Bir yandan onun en büyük hayranı olmak istiyorum, bir yandan da ata binmesini hiç istemiyorum. Bunu itiraf etmek çok saçma biliyorum ama gerçek bu. Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyım."

Billie şeyeyi elinde döndürüyor. Beni tamamen görmezden geliyor gibi görünüyor ve duygularım hakkında gevezelik ettiğimi duyup duymadığını ciddi ciddi sorgulamama yetecek kadar uzun süre sessiz kalıyor.

"Peki... Violet'i kaybetmekten mi yoksa atlardan mı korkuyorsun?"

"Ben . . . " İlk tepkim tabii ki atlardan korkmadığımı söylemek oluyor. Onların etrafında büyüdüm. Ama soru üzerinde düşünürken bir şey beni durduruyor. "Daha önce kimse bana bunu sormamıştı." Korkuyor muyum? Atlardan korkuyor muyum? Korkum, onu kaybetme korkumdan çok ne yaptığını anlamamaktan mı kaynaklanıyor? *Hay sikeyim*. "İkisi de olabilir miyim? Eskiden babamla ata binerdim ve o zamanlar korkmazdım ama artık bilmiyorum."

"Evet, dostum. Ne olmak istiyorsan olabilirsin. Onun bir numaralı hayranı hariç, çünkü o benim. Bunun için benimle savaşman gerekecek. Ama bunun için benimle savaşmazsan, başka biri savaşır. Onun belki, muhtemelen, olasılık dışı, bir gün ölme riski bunu izlemeye değer mi? Aile, düğün, bebekler?" İnliyor. "Violet muhtemelen en şirin bebekleri yapacak."

Ne. Ne? Sikeyim mi? Mümkün olan en yıkıcı duygusal gerçek bombalarını atmayı Billie'ye bırakın. Yanaklarımın ısındığını ve kalbimin çarptığını hissediyorum. Kan basıncı mı? Başladığı yere geri döndü. "Hayatta olmaz. İmkânı yok. Böyle bir şey olamaz."

Billie gülümsüyor ve dirseklerini arkasındaki basamağa yaslıyor, kendini çok beğenmiş görünüyor. "Güzel. Biraz çalışmaya hazır mısın? Çünkü bir planım var."

Bir Billie planı mı? Hem heyecanlandım hem de dehşete kapıldım. O her şeyi ortaya koydukça, bu dehşet korkuya dönüşüyor. Bunu yapabileceğimden emin değilim ama deneyeceğimden eminim. Vaughn o aptal spor arabasıyla yanaştığında konuşmayı kesiyor.

"Her şey yolunda mı? Biri mi öldü?" diye soruyor, hızlı adımlarla dışarı çıkarken endişeli görünüyor.

Sanırım onun bakış açısına göre, genelde su ve yağ gibiyken Billie ve benim birlikte bira içmemiz garip.

"O arabayı buraya getirmekte ısrar etmen dışında her şey harika. Tam bir alet gibi görünüyorsun. Ateşli bir alet, ama yine de," diye hızla karşılık veren Billie, ağabeyimin sinsi bir sırıtışını ve kaş sallamasını kazandı.

O bize yaklaşırken Billie ayağa kalkıyor ve boş bira şişesini bana uzatıyor. "Gidip Mira ile klinik inşaatı hakkında konuşmam gerekiyor."

Saçmalık. Vaughn'la konuşmak zorunda kalmam için oradan ayrılıyor. Vaughn'un yüzündeki şüpheli ifadeyi görmezden gelerek ona yaklaşıyor - belli ki Vaughn da buna inanmıyor - ve kışını tokatlayıp kamyonetine doğru ilerlemeden önce dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. Bu ikisi birbirleri için mükemmel.

"Hey, dostum," diyor bana yaklaşırken. "Bir bira daha ister misin?"

Mikro ve makro hesaplarımın pencereden dışarı çıktığını görüyorum, ancak küçük kardeşinizle bu konuşmayı her gün yapmıyorsunuz.

"Tabii. Neden olmasın?"

MENEKŞE

Pippy'nin ilk yarış günü ve heyecanlı olmalıyım. Ama onun yerine sinirli ve biraz da üzgünüm.

Cole'dan hâlâ haber alamadım. İki lanet hafta oldu ve *hala* ondan haber alamadım. Billie bana endişelenmememi söyleyip duruyor, ben de ona birkaç kez benim bilmediğim bir şey bilip bilmediğini sordum. Cevabı hep "Hayır." oldu.

Ama bir kez olsun, umarım bana yalan söylüyordur.

Ona bir son tarih vermemeliydim. Ona bu baskıyı yapmamalıyım. Ona aşık olmamalıyım. Ama işte buradayım, tüm hayal kırıklığımı Pippy'nin paltosundan çıkarıyorum, tüm endişeli enerjimi ona vermemeye çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum. Herkes havamda olduğumu biliyor. Billie, Hank, Mira, Vaughn, hepsi beni görmezden geliyor. Pippy ise bana takılıp kaldı. Ve neyse ki, gezegendeki en mutlu, en rahat küçük at. Sonsuz bir iyimser gibi. Sanırım onun gibi erken doğduğunuzda, hayatta kalmak bile bir başarı, gurur duyulacak bir şey.

Bu iyimserliğin bana da bulaşmasına ihtiyacım var çünkü şu anda kendimi fırtına bulutu gibi hissediyorum. Bunun iyi tarafı, katil içgüdülerimin aşırı hızda olması. Kazanmak istiyorum. Rakiplerime acımasızca saldırmak istiyorum. Herkese aptal bir sarışın olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Kimsenin yarışamayacağını düşündüğü bir atı alıp kazanan bir ata dönüştüren kadını.

Son zamanlarda Pippy'nin tüm esintileri sağlamdı. Sağlığı mükemmel. Soğukkanlı. Ama bir atı piste çıkarana kadar asla *bilemezsiniz*. Bat ya da yüz.

Birkaç yıl önce kendimi derinlere attım ve bugün aynısını yapma sırası Pippy'de.

"Bayan Eaton?"

Başlıyorum ve sonra kaşlarımı çatarak tımar kabinimizin girişinde duran Stefan Dalca'ya dönüyorum. Hakkını vermeliyim. Çoğumuzun onun hakkında hissettiklerine bakılırsa, Gold Rush Çiftliği'nin kulübe sırasına gelen adamın üzerinde gerçek bir çift olmalı.

"Neden yarıştan önce benimle konuşmakta ısrar ediyorsun? İyi bir zaman değil.

Bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Bana göz kırpmıyor, nasıl tepki verdiğime şaşırmış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz şaşırdım. Bu adamdan hoşlanıyor muyum? Hayır. Ama bu benim karakterime aykırı. *Lanet Cole Harding*.

"Sadece gelip senden özür dilemek istedim."

"Sen mi?" Onu işaret ediyorum. "Benden özür dilemek ister misin?" Başparmağım göğsüme değiyor.

"Patrick Cassel'in davranışları için."

Homurdanıyorum ve Pippy'yi bağlamaya geri dönüyorum.

"Davranışlarından tamamen habersizdim ve artık yanımda çalışmıyor." Başımı kaldırıp ona baktığımda çenesi geriliyor ve yeşil gözlerini bana diyor. Şahin gibi yüz hatları samimiyetinden şüphe etmeye yer bırakmıyor. "Pistteki ve pist dışındaki davranışları benim için çalışan birine yakışmıyor, özellikle de benimle birlikte olmasını istediğim bir adama yakışmıyor. Size verdiği tüm rahatsızlıklar için çok üzgünüm."

İğneleyici bir şeyler söyleyebilirim. Geçen yıl yaptığı pespaye hareketi yüzüne vurabilirdim ama ciddi görünüyor. Azarlanmış görünüyor.

"Tamam." Pippy'nin kaburgalarının etrafındaki kelepçeyi sıkarken bir nefes çekiyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Minnettarım."

Ona dönüp baktığımda, cevabım karşısında şok olmuş görünüyordu. Sanki onu parçalamamı falan bekliyordu. Ama ben öyle biri değilim. Kin tutmayı sevmem. Düşmanlarım olmasını sevmem. İnsanlarla iyi ilişkiler içinde olmayı severim ve Cole'la iyi ilişkiler içinde olamazsam bile Stefan'la olabilirim. En azından bu da bir şeydir.

"Tamam. Peki. İyi şanslar." Elini bana doğru uzattı ve ben de yaptığım işi bırakıp elini kendi elime aldım.

"Teşekkür ederim. Ben de sana." Ona küçük bir gülümseme sunduğumda vücudunun rahatladığını görüyorum, sanki benimle konuşmaktan gerçekten endişelenmiş gibi. Tam bir yilandan başka bir şey olmayan bir adam için bu çok tatlı.

Elini bırakıyorum ve yenilenmiş bir heyecanla Pippy'ye dönüyorum. Stefan Dalca gibi biri yola gelebiliyorsa, belki Cole da gelebilir? Gün henüz bitmedi. Ama şimdi erkekleri ve dramayı aklımdan çıkarma zamanı. Çalışma zamanı, işe koyulma zamanı.

Yarış kazanma zamanı.

Tüm ipeklerimiz üzerimizde, ahırdan çıkıp otostop ringine doğru yürüyoruz. Billie her zamanki gibi büyük yarış günlerinde giydiği pantolon takımlarından birini giyerek aniden ortaya çıkıyor, bacağını kaldırıyor ve beni Cumartesi öğleden sonra Bell Point Park'taki sirke götürüyor. Pippy etrafa ilgiyle bakıyor ama telaş ya da kaygıyla değil; bu, ilk yarışına çıkan iki yaşındaki bir çocuk için hiç de normal değil.

Diğer atlar endişeli bir şekilde etrafta hoplayıp zıplarken, o sadece yüzünde meraklı bir ifadeyle büyük ve istikrarlı yürüyüşünü sürdürüyor. Sanki buraya daha önce gelmiş gibi. Sanki hepimize bir ders vermek için burada ve belki de öyledir. Sadece henüz ne olduğundan emin değilim.

Otostop çemberine geldiğimizde Billie dizimi sıkıyor ve "Git yakala onları Tiger" diyerek beni içeri gönderiyor.

Midilli atına teslim ediliyorum ve diğer her şey yok oluyor. Gürültü, dikkat dağıtıcı şeyler. Tek gördüğüm o sivri kahverengi kulakların arasındakiler. Hedefim tam önümde uzanıyor. Tek yapmam gereken uzanıp onu almak. Billie ve ben daha önce strateji konuştuk. Temel plan şu: Sakin ol ve onun ayaklarının yere basmasına izin ver. Bu yarış bir eleme olmadığı için alıştırmaya niteliğinde. Bu bir test. Kendime yaptığım yığınla baskı dışında baskı yok.

Bir turdan sonra kapıya yüklendik ve Pippy'nin biraz gerildiğini hissedebiliyorum - nihayet. Büyük kulakları başının üzerinde yel değirmenleri gibi sallanıyor, beni kıkırdatıyor ve ona hafifçe kaşımak için uzanıyorum.

"Güzel bebeğim. Bunu sen aldın. Herkes seni dışladı. Senin çok küçük, çok zayıf olduğunu düşündüler. Yine de onlara göstereceğiz, değil mi? Bu küçük pembe tavrın sana neler kazandıracağını onlara göstereceğiz."

Ve belki de bu benim dersimdir. Pozitif enerji pozitif enerjiyi doğurur. Kazanan bir bakış açısı, Pippy'nin sahip olduğu şey bu ve zil çaldığında ve kapılar açıldığında gülümsüyorum. Bunu ruhumda hissediyorum.

Pippy bu yarış kazanacak.

Başını eğiyor ve sertçe ileri atılıyor. Geride durup biraz boşluk bırakmıyor, rakibini değerlendirmiyor. Sanki yolundan çekilmezlerse onları ezip geçecekmiş gibi geliyor.

O küçük tatlı kısrak gitti. Onun yerinde bir rakip var. Başını eğiyor ve arkadan sertçe itiyor. Onu biraz geride tutmaya çalışıyorum. Henüz o kadar formda değil ve ilk düzlükte tüm enerjisini harcamasını istemiyorum. Baştan sona dümdüz koşmak kimsenin ideal oyun planı değildir. Görünüşe göre Pippy'ninki hariç.

Ucu dişlerinin arasına alıyor ve beni ilk düzlükten aşağı sürüklüyor. Doğruluyorum, hafifçe eğilip onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ama o buna izin vermiyor. Tam gaz gidiyor ve sürünün önüne doğru uçuyor. Peki ya ben? Kaçak bir midilliye binmiş küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Dönmek, durmak ve gitmek için harcadığım onca zaman, yeterince kavradığını düşündüğüm tüm o küçük nüanslar kapıdan dışarı çıkıyor. Çiftlikte yaptığı alıştırmalarda hızlıydı. Ama bu şekilde değil.

Yani bir seçim yapmak zorundayım. Onunla kavga etmek ya da yarışı onun için doğal olan bir şekilde yürütmesine izin vermek. Bırakalım liderliği o alsın ve bana neye ihtiyacı olduğunu göstere.

Bunu düşünmeme bile gerek yok.

Ayaklarımı demirlere bastırıyorum, boynundan aşağı iniyorum ve liderliği ona bırakıyorum. Köşeyi çok güzel dönüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Atın üzerindeyken, yüzümde rüzgar varken, yaşadığımı hissediyorum. Yorulmamasına bakarak Pippy'nin de öyle hissettiğini söyleyebilirim. O son dönüşü kendini düzlüğe fırlatmak için kullanıyor. Kesinlikle uçuyoruz ve bunun kısa bir yarış olmasına seviniyorum çünkü bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyorum.

Şans eseri arkama baktığımda gördüklerime neredeyse inanmıyorum. Diğer atlar en az on boy arkamızda olmalı. Başımı hafifçe sallayarak parmaklarımı yelesine bastırıyorum ve alçalıyorum. On bir boy da olabilir.

Düzlükten bitiş çizgisine doğru eşit bir tempoda ilerliyoruz. Altımda yorulduğunu hissedebiliyorum ama bu noktada aramızdaki fark o kadar büyük ki önemli değil. Onu zorlamama gerek yok.

Bitiş çizgisine doğru yelken açıyoruz - yakın bile değil.

Yelesine bir öpücük kondururken kollarımın boynundan aşağı kaymasına izin veriyorum ve gülüyorum. Bu hayatımın en tuhaf ve en eğlenceli yarışıydı. Pipsqueak tam bir psikopat.

"Sen delisin. Bunu biliyor muydun?" Onu biraz yavaşlatmak için dik oturuyorum. Onun sevdiğini bildiğim şekilde omuzlarını tırmalıyorum, yüzümden silemediğim gülümsemenin yoğunluğuyla yanaklarımın acıdığını hissediyorum.

Midilli atımızın çevremden uzaklaştığını görüyorum, bu sevindiğim bir şey çünkü Pippy durmaya pek hevesli görünmüyor. Umarım daha yaşlı, daha sakın bir at onun aklını başına getirir. Binici yanımıza gelip dizginlere uzandığında hâlâ etrafa bakıyorum. Kulağa üzücü gelse de, Cole'u bir yerlerde görebileceğimi umarak hâlâ etrafa bakıyorum. Güzel bir takım elbise giyiyor ve yüzünde o hırçın ifade. O hırçın bakışı ve ona uyan sesi seviyorum.

Onu seviyorum.

Bu galibiyetin tadını çıkarmalıyım. Ama ben aşık olduğum bir adamın peşinden koşuyorum.

"Kazanacağını biliyordum," diyor midilli binicisi yanımdan. Ama sesi ...

...

Başımı çeviriyorum ve çenem gevşiyor. Çünkü Cole Harding yanımdaki sağlam çeyrek atın üzerindeydi. Pippy'nin dizginlerini tutuyor. *Bir atın üzerinde.*

"Kedi dilini mi yuttu?" Sırıttıyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

Pippy'yi yukarı çekmeye çalışırken gözlerim doluyor ve yavaşlamak istiyorum. Durmak istiyorum - zamanın durmasını istiyorum, böylece tekrar kucağına girebileceğim. "Buradasın."

"Sürpriz." Sırtışı külotumu eritti. Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Kaçıracağımı mı sandın?" diye soruyor başını eğerek.

"I . . ." Diğer atlar yanımdan geçip çıkış kapısına doğru koşarken önce tırısa, sonra da yürüyüşe geçip pistin ortasında tamamen duruyoruz. "Açıkçası emin değildim."

"İki kızım da bir yarışta mı? Hiç şansın yok."

Benim kızlarım. "Ben sadece ..." Ağzım hareket ediyor ama ses çıkmıyor. "İki hafta oldu!"

"Biliyorum. Sadece iki hafta içinde protezle yeniden ata binmeyi öğrenmek neredeyse tam zamanlı bir işti."

Büyük batı eyerinde vücudunu tarıyorum. Rahat görünüyor. "İyi görünüyorsun," diyorum dürüstçe. "Bunu nasıl başardın?"

Kıkırdıyor. "Billie." Sanki adı tek başına her şeyi açıklıyormuş gibi. "Atların terapi olmasıyla ilgili bir şey. Gerçekten bir şeyler bulmuş olabileceğini düşünüyorum."

"Buradasın. Bu pisttesin. Bir atın üzerinde," diyorum aptalca, hâlâ kafamı toparlamakta zorlanıyorum.

Sanki her şeyi içine çekiyormuş gibi etrafına bakıyor. Manzaraları, sesleri, atları... Bana dönüp bakarken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Öyleyim."

"Neden?"

"Çünkü artık karanlıkta yaşamak istemiyorum."

Boğazım düğümleniyor, keşke bir şey söyleyebilsem diyorum ama tıkanıyorum. Gözlerimi siliyorum ve utanarak etrafımıza bakıyorum. Duymak istediğim şey *buydu*. Bunu sadece benim için değil, kendisi için de yapıyor.

"Hadi, seni pistten çıkaralım."

Başımı sallıyorum, bizi kapıya ve kazananlar çemberine doğru götürürken dizginleri nazıkçe çekmesine izin veriyorum. Sersemlemiştim. Sevinçliyim. *Şok oldum*.

Onu ata binerken izledim ve çok doğal görünüyordu. Babasıyla ata bindiğini söyledi. Bu birlikte yapmaktan hoşlandıkları bir şeydi. Yollara düşüp maceraya atılmak. Babasının ölümünden beri ata binmediğini biliyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Tekrar ata binmek?" Atlarımızın toynakları kazananlar çemberine giden beton yolda birlikte şakırdarken sessizce mırıldanıyorum.

Yutkunurken adem elması sallanıyor, göz ucuyla beni süzüyor. "Sanki onun isteyeceği şey buymuş gibi geliyor."

Biraz ilerleme kaydettiğini hissederek başımı sallıyorum ve tekrar kazananlar çemberinde toplanan kalabalığa bakıyorum. DD'nin her zamanki çılgınlığı gibi değil ama daha da tatmin edici olabilir. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadarki en iyi yarış olabilir.

Cole atından inmek üzereydi ama ben daha fazla dayanamadım. "Dur." Tam bana doğru bakarken uzanıp dirseğini tutuyorum. "Bu deneyeceğin anlamına mı geliyor?"

İnsanların bizi izlediğini bildiği için utangaç bir şekilde etrafımıza bakıyor. Muhtemelen midilli atımın binicisiyle neden hararetli bir konuşma yaptığımı merak ediyordur. Bana o kadar içten bakıyor ki, yemin ederim kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. Uzanıyor, bir eli yanağımda, başparmağı her zaman yaptığı gibi sürtünüyor.

"Evet, Violet. Deneyeceğim. Daha da ötesi, bunu yapacağım. Çünkü sen? Biz mi? Sanırım birbirimiz için yaratılmışız. Sen beni buldun, ben de seni. Tekrar ve tekrar. Eğer bu bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Kocaman bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Onu yakalıyor ve siliyor. "Seni seviyorum, Violet Eaton. Seninle tanışmadan önce de seviyordum. Ve Tanrı biliyor ya, seni şimdi daha da çok seviyorum."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor. Etrafımızda mırıltılar duyuyorum ama umurumda değil. Gümüşü ay ışığıyla aydınlanmış gözlerinden başka yere bakamıyorum. O karanlık olduğunu düşünüyor. Bence o farklı bir şekilde parlıyor. Ayın geceleri dünyayı aydınlattığı gibi, yumuşak

ve ince. Parıldamıyor, ısıldıyor. Özellikle de bana şu anki gibi baktığında.

Ve bu adamı parlatacak kişinin ben olabileceğim düşüncesi? Nefesimi kesiyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkileri arıyor, keşke onun için daha fazla kelimem olsaydı diyorum.

Eğildi ve ağzı benimkini buldu. Ben de ona nasıl hissettiğimi göstermeyi tercih ettim.

Kendimi bu öpücüğe bırakıyorum. Acıyı, özlemi, hayranlığı... Hepsini ortaya döküyorum ve o da hepsini emiyor. Her acıyı, her zaferi. O orada ve her zaman orada olacağını biliyorum. Tenimdeki elleri bana bunu söylüyor, dili benimkine karşı bir söz gibi.

Geri çekiliyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Git. Kazandığının tadını çıkar. Bunu daha sonra bir ahırda bitiririz." Bu anıyla kıkırdıyor ve kızarıyorum, etrafımıza bakıyorum, bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum. "Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

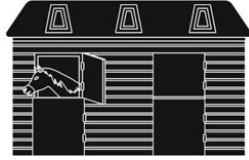
Dudaklarımı bir kez daha hızlıca fırçalayarak dönüyorum ve çok memnun görünen Pippy'yi kazananlar çemberine götürüyorum, orada ilginin tadını çıkarıyor ve fotoğraf için kulaklarını güzelce dikeyor. Cole'un da orada olduğunu bilerek tüm ilgiyi üzerime çekiyorum.

Ve hiçbir yere gitmiyor.

EPILOG

OceanofPDF.com

COLE

OceanofPDF.com

Bir yıl sonra . . .

"Koy. Topuklarını. Topuklarını. İndir. Artık İngilizce konuşamıyor musun?"

Yemin ederim, eğer Billie şu anda uyuyan bebeğimi göğsüne bağlamış olmasaydı, bu lanet attan atlar ve şu anda umutsuzca istediği noogie'yi ona verirdim.

"O benim protezim," yerine "*Siktir git, o benim protezim,*" diye mırıldanıyorum. Artık hayatımda başka bir kız olduğu için bu kadar çok küfretmemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Çok daha etkilenebilir bir kız. Tamam, sadece birkaç aylık ama şimdi pratik yaparsam, zamanı geldiğinde ilk kelimesinin "siktir" olması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Billie gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor, bir avucunu Lilah'nın kel kafasına hafifçe dayıyor. "Al bakalım, güzelim. Paralimpik atletlerimiz bunu başarabiliyorsa, süper askerler de başarabilir."

Dişlerim gıcırıyor ama ringde tırıs giderken bacağımı aşağı doğru bastırıyorum, denge merkezimi bulmaya ve eklemi Billie'nin istediği açığa getirmeye çalışıyorum. Artık günlük binicilik dersleri vermiyoruz ama haftada iki ders yapmaya çalışıyoruz. Billie meşgul, ben de öyle ama asla şikayet etmiyor. Gününün en sonunda bile olsa gelip bana yardım ediyor.

Muhtemelen bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama Billie'yi seviyorum. Ona şaka yollu Küçük Abla diyorum ama işin aslı tam olarak öyle biri oldu. Bana bir tekme attı ve sonra sırtımı sıvazladı. Ve şimdi, arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim. *Aile.*

"Evet. Şimdi anladın." Eli Lilah'ın kafasında dönüyor. "O bir köpek değil, Billie."

"Biliyorum." Göğsünde bir taşıyıcıya bağlı olan minik insana bakıyor ve gülümsüyor. "Ama bir insan gibi yumuşak."

Kıkırdıyorum ve yavaşça yürüyorum, az önce bana yaptırdığı eğilmeden çalışma nedeniyle her iki bacağымda da ağrı hissediyorum. Tam bir mazoşist. "Çocuklardan hoşlanmadığını sanıyordum?"

Gözlerini bana dikti ve ellerini Lilah'nın kulaklarına götürdü. "Şşş. Bunu ona söyleme. Hoşlandığım tek kişi o, ama duygularını incitmek istemiyorum."

Şimdi gözlerimi devirme sırası bende. "Sen lanet bir psiko-"

"Cole Harding. Bebeğimizin önünde küfür etmediğini biliyorum." Violet o dar binici pantolonuyla açık hava ringinin çitlerine doğru yürüdü.

yüzünde alaycı bir sırıtışla çok seviyor. Yanında Vaughn başını sallıyor. Az önce yeni bitmiş veteriner kliniğine bir basın turu düzenlediler, ne Billie ne de ben bunun bir parçası olmak istemedik. Kameralar. İnsanlar. Dikkat. *Hayır, teşekkürler.*

"Nasıl gitti güzel kızlar?" Billie onlara doğru yürürken soruyor. "Bebeğini geri istiyor musun, Vi?"

"Eğer onu uyandırır ve birkaç saatlik özgürlüğümü mahvedersen, seni öldürürüm." Gözleri mizah ve biraz da çaresizlikle parlıyor. Şaka yapıyor, ama sadece bir çeşit. Yeni bebekler hem harika hem de yorucudur.

Görünüşe göre Violet, biz tekrar bir araya gelir gelmez, Pippy'nin ilk yarışından sonra -muhtemelen bebek yapma ahır olarak bilinen yerde- hamile kaldı. Biri bunu her söylediğinde içimi sızlatan bir şey. Zamanlama Violet'in kariyeri için ideal değildi, bu onu neredeyse anında strese sokan bir şeydi, ancak doktorunun onayıyla sezonu bitirdi. (Trixie'nin kanepesinde saatlerimi harcadığım bir şey. Terapi söz konusu olduğunda bitiş çizgisi yoktur). Ama sonuçta iyiydi. Lilah Şubat ayında çiftlik evimizde doğdu ve bir ay sonra Violet tekrar ata bindi. Violet mutlu. Bu da beni mutlu ediyor.

Bence babam Violet'i severdi. Ona saygı duyardı. Tıpkı benim gibi.

"Harikaydı. Vaughn kamera için yaratılmış. Onu görmelisiniz. Sanki bir düğmeye basıyorlar ve o da açılıyor. Büyüleyici ve olgun."

"Ben çekici ve olgun biriyim." Kardeşim gözlerindeki o şakacı bakışla sırıtıyor. Görmekten hoşlandığım bir şey. Bana çocukluğumuzu hatırlatıyor. Artık acı ve özlemle değil, sevgiyle hatırlayabildiğim bir zaman. "Ehhhh. Çok çekicisin ..." Violet dudaklarını birbirine dolayarak ve kendi şakası karşısında pembeleşerek "Ehhhh. *Hay sikeyim.* Umarım bu kızarıklık hiç geçmez. Bu her seferinde sikimi kaldırıyor.

Annelik onu en iyi şekilde değiştirdi. Bunu öğrenir öğrenmez onun harika bir anne olacağını, sabırlı ve nazik olacağını biliyordum. Sadece bunun onda ortaya çıkaracağı sertliği öngörememiştim. Ona biraz cesaret, biraz sahiplenme duygusu kattı ki ben bunun için yaşıyorum.

Bazen Billie ve Vaughn'u izliyorum ve Violet ile ilişkimizin eğlenceli, şakacı kısmını kaçırmışız gibi hissediyorum. Ama zaten hiçbir zaman o tür bir çift olduğumuzdan emin değilim.

"Mira nerede?" Billie sorar, Vaughn'un "Hey! Beni savunman gerekiyordu."

Kadın sadece kaşlarını kaldırır ve ona etkilenmemiş bir bakış atar. Herkes gülüyor, Vaughn bile.

"Violet, Billie'nin sorusuna temkinli bir şekilde cevap veriyor ve neredeyse Billie'nin bu cevap karşısında çıkaracağı hırıltıyı tahmin ediyor.

"Billie. Bu onunla ilgili değil. Atlarla ilgili. Sırf Dalca'ya ait olduğu için yardıma ihtiyacı olan bir atı görmezden gelmesine izin vermezsin, değil mi?"

Billie iç çeker ve Lilah'ın kulağına bir şeyler fısıldar. Yeterince büyüdüğünde başını belaya sokacağını şimdiden biliyorum. Billie teyze bir sorun olacak.

"Gerçekten olgusun, Billie!" Vaughn kendi şakasına tam bir aptal gibi gülüyor. Karımın yanağına bir öpücük kondurmak için atımdan atlıyorum.

"Merhaba, Güneşli,"

Tenine karşı mırıldanıyorum, o da bana sokulup cevap veriyor: "Hey, Yağ Surat. Ben açım." Takma ad olarak kaldı.

"Akşam yemeği için mi?"

Gülümsüyor ve gözleri muziplikle dans ediyor. "Hayır."

Birdenbire Pazar yemeğinin bitmesini ve Lilah'nın bir an önce yatmasını istiyorum.

Hep birlikte ahıra dönüp atlarla işimizi bitirdikten sonra Vaughn ve Billie'nin evine gidiyoruz. Pazar akşam yemeği Billie'nin başlattığı bir gelenek ve artık haftamızın düzenli bir parçası haline geldi.

Özellikle de şehre geri dönmediğimden beri. Haftada bir gidiyorum ama çiftlik benim evim. Farkında olmadığım bir şekilde araziye bağlı hissediyorum. Büyükannem ve büyükbabamın burada tanıştığını bilmek ailevi bir bağ. Burada yaşamışlar. Babamın burada doğduğunu bilmek. Burada olmak doğru geliyor. Kendimi kaybolmuş hissetmemin bir nedeni de geçmişimle olan bağlantımın tamamen kopmuş olmasıydı.

-Köklerim. Yani o pitoresk mavi çiftlik evi, tüm kızlarımla birlikte olmak istediğim yer. Pippy de dahil. Hâlâ dışarıda, ona yaptığım barınakta yaşıyor. Şampiyon bir koşucu ve aynı zamanda ailenin evcil hayvanı.

Çünkü biz artık bir aileyiz. Kelimenin geleneksel anlamıyla. Özlediğim şekilde. Violet'in hamile olduğu için çıldırması sona erdiğinde, tek dizimin üzerine çöktüm ve benimle evleneceği için çıldırmasına izin verdim. Gerçi bu mutlu bir çıldırmaydı. Ailesinin çiftliğine, kırlardaki gerçek bir kovboy kasabasına geri döndük ve tüm ailesinin katılımıyla düğümü attık. Yeni Violet'i, kozadan çıkan kelebeği gördüler. Ve kaç kişinin

Çiftlikteki çocuklar törenimiz sırasında gözyaşı döktüğüne göre, onlar da ondan etkilendiler diyebilirim.

"Dur bakalım, atını götürmek için yardım ister misin?" Vaughn arkamdan hızla yaklaştı ve beni omzumdan itti.

"Dick." Başımı sallıyorum ve ona gülüyorum.

O gece verandada bacağım hakkında yaptığımız konuşma çok daha fazlası hakkında bir konuşmaya dönüştü. Yerde bir yığın bira şişesine ve ertesi sabah büyük bir utanç sarmalına ve baş ağrısına dönüştü. Ama buna değmişti. Vaughn ve ben duygularımız hakkında konuştuk -ki bu konuda giderek daha iyi oluyorum- anılarımızı tazeledik. Kendimi kardeşime hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve onu kendimden uzaklaştırdığım için duyduğum pişmanlık yavaş yavaş azaldı.

"Akşam yemeğinde ne var?"

"Lazanya. Billie bu sabah yaptı, o yüzden burası bütün gün lazanya koktu. Sana yardım edeceğim çünkü açlıktan ölüyorum."

Billie ve Violet'in arkamızdaki patikada yürüdüklerini, neşeyle konuştuklarını ve kahkahalarla güldüklerini duyabiliyorum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Artık beni rahatsız bile etmiyor. Konuşmalar, sorular, o aralıksız sohbet beni rahatlatıyor. Kızımın mutlu olma sesi.

"Büyüleyici," diyorum, bana mutlulukla sırttan ve omzumu alkışlayan kardeşime bakarak.

"Benimle bira içer misin?"

İç çekiyorum. Neden bu bizim bağlanma ritüelimiz olmak zorundaydı? "Tamam, evet." Hayır diyemiyorum. Çok mutluyum. Çok rahatladım, etrafımı saran tüm bu ışığı yansıtmaktan çok yumuşadım.

Binmeyi sevdiğim yaşlı iğdiş GD'yi bağıyorum ve Vaughn atı iyice fırçalarken onu çözmeye başlıyorum. Onun atla konuşmasını ve üzerine titremesini izlerken gülümsüyorum. Babamız buna bayılırdı. Bizi böyle görmek. Çiftliğinde, birlikte çalışırken, onun mirasını sürdürürken. Bu düşünce boğazımı düğümlüyor. Belki bizi görüyordur, belki biliyordur. Her neredeyse. Umarım bunu görür. Umarım bizi mutlu görür.

Violet bir keresinde bana elde ettiklerini hak etmek istediğiyle ilgili bir şey söylemişti. Mücadele etmek ve diğer taraftan daha güçlü çıkmak istemek. Bakış açımı değiştiren bir cümleydi bu. Günlük hayatıma bir amaç kazandırdı. Diğer taraftan da daha güçlü çıkmak istememi sağladı. Diğer tarafa geçmek istememi sağladı, nokta. Karanlıktan ve sıradanlıktan çıkıp aydınlığa adım atmak için. Hayat acıydı, ama şimdi tatlı.

GD'yi sıkıca okşuyorum ve eyerini çekiyorum. Sırtını sıvazlarken, "Bana katlandığın için teşekkürler ihtiyar," diye homurdandım. Billie'nin benim gibi bir acemi için bulduğu, altın gibi bir kalbi olan ve şaka yollu Golddigger adını verdiğim mükemmel bir altın palomino. Şimdi Violet'in bineklerini her yarışa götürüp getiren midilli atı. Ve işte sıkışıp kalmadığım sürece, binen benim. Ona iyi şanslar dileyen son kişi ve onu tebrik eden ilk kişi benim. Jokeylik için uygun olmayabilirim ama babamın günlerini geçirmeyi sevdiği ve benim de geçirmeye başladığım pistte eşimle birlikte olmak çok özel. Özellikle de Violet'in bitiş çizgisini geçerken yüzündeki saf sevinç ifadesini ön sıradan izleyebildiğim zaman.

Kazan ya da kaybet. Orada hep gülümsüyor. *Bana* gülümsüyor. Beni aydınlatıyor.

Çünkü o benim gün ışığım.

Son

Violet ve Cole'un hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım onların dünyasına dalmayı benim kadar sevmişsinizdir. Sonsuza dek mutlu olmalarını daha fazla istiyorsanız, e-posta listeme abone olun ve doğrudan gelen kutunuza bonus bir sonsöz göndereyim.

[Kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Altına Hücum Çiftliği serisinde sırada Mira ve Cole'un hikâyesi var.

[Goodreads TBR listenize ekleyin!](#)

Billie ve Vaughn'un hikayesini okudunuz mu? Esprili şakalar, bolca buhar ve tüm hisleri istiyorsanız onlara göz atın veya bir önizleme bölümü için okumaya devam edin.

[Yarışlara Doğru Okuyun!](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YARIŞLARA DOĞRU

OceanofPDF.com

GÖZ ATIN

Bu.

Burası benim mutlu yerim.

Drama yok. Numara yapmak yok. Sadece ben ve atlar.

Gözün görebildiği kadarıyla insan yok. Tam istediğim gibi.

Atların olduğu her yer her zaman benim sığınağım olmuştur ve bu mülk de bir istisna değil. *Tertemiz*. Pastoral beyaz çitler, önümde uzanan mükemmel yeşil çimenleri özetliyor. Ve her bir ahşap karenin içinde, güzel ve parlak bir ata ev sahipliği yapıyor.

Hepsi de sevdiğim o rahatlatıcı at çiftliği aromasıyla katmanlanmış.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bir çiftlik ne kadar bakir olursa olsun, açık havada bile bundan kaçamazsınız. Üst düzey, gösterişli tesisinizi tertemiz tutmak için dünyanın parasını harcasanız da, yine de at boku gibi kokacaktır.

Beni her seferinde gülümsetiyor. Atlar-1, insanlar-0.

Bu skorun tadını çıkarıyordum ki arkamdan bir kapı çarptı. Sıçrayıp arkamı dönüyorum, umarım gelen Hank'tir ve beni dünyanın en iyi ayı sarılışı ile sarmalamaya geliyordur. Yolun ortasındaki fıskiye Hank'in tanıdık karesini bekleyerek bakıyorum ama o değil. İnternette bulduğum tüm resimlerden çok daha güzel bir görüntüyle karşılaştım.

Uzun mu?

Kontrol et.

Karanlık mı?

Kontrol et.

Yakışıklı mı? Kontrol et.

Beni öldürmek istiyor gibi mi görünüyor? Ayrıca, bak.

Uzun boylu, kıvrak vücutlu, koyu renk takım elbiseli adam bana doğru ilerlerken dişlerini alt dudağımda gezdiriyorum. Bitter çikolata rengi saçları

Üstü biraz dağınık, sanki parmaklarını içinden geçiriyormuş gibi, sinirli yüzünü çerçeveleyiyor. Önümde durup, altındaki biçimli, çatık dudaklara göre neredeyse fazla erkeksi olan düz burnuna bakarken, jilet gibi keskin elmacık kemiklerinin altında kirli sakallar beliriyor.

İyi ki sinecek biri değilim çünkü en az 1.80 boyundaki bu adam çok heybetli.

Ateşli maun gözlerini üzerime dikti. "O tatlı kıcını dönüp arabana binmen ve gitmen gerekiyor. Şimdi."

Vay canına, ne selamlama ama.

Başımı eğiyorum ve yüzünde bir mizah izi arıyorum. Hiçbir şey bulamayınca bir kahkaha patlatıyorum. Çünkü kim yeni tanıştığı biriyle bu şekilde konuşur ki?

Tamam, aslında daha çok yüksek sesle homurdanmaktı ama homurdanarak gülmek normal insanları güldürür. Değil mi? Hatta kendi kendime biraz kıkırdadım ve "Hey, belki o da katılır!" diye düşündüm. Ama hayır, bu ateş püskürten ejderha değil. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana pahalı ayakkabılarının altındaki kirmişim gibi bakmaya devam ediyor. *Tipik.*

"Güzel ve talimatları takip etmekte yavaş. Son zamanlarda bana tepside sunduğu her kızla aynı seviyede görünüyor. Bu doğal görünüm yeni bir bakış açısı," diyor bir kolunu kısırmışım gibi aşağı yukarı sallayarak, "bu yüzden ona bunu vereceğim. Beni nefes kesici derecede sıkıcı bir anlaşmalı ilişkiye kilitleme girişiminin başarısız olduğunu anneme rapor ettiğinde bu konudaki övgülerimi ilet. Şişme bir bebekle çıkmayı tercih ederim." Son söylediğinde hafifçe geri çekildim. Şişme bir bebekle çıkmak mı? Oof.

Bunu gerçekten söyledi mi? Adam resmen bana bir alley-oop verdi. Burada çok fazla espri yapabilirdim ama kendime profesyonelce davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes alıyorum, çünkü bu iş garipleşmek üzere.

Belli ki o benim kim olduğumu bilmiyor ama ben biraz ev ödevi yaptım ve onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Vaughn Harding.

Hank'i deli gibi özledim. On yıl önce iş aramak için kapısına geldiğimde beni yanına aldı ve bana işten çok daha fazlasını verdi. İş, tavsiye, kalacak bir yer, hatta ihtiyacım olduğunda güzel bir konuşma. O her zaman hayalini kurduğum baba figürüydü. Bu yüzden Kanada'nın batı kıyısında onun yanında çalışacağımı duyduğumda, uçağa binmek için yeterince hızlı davranmadım. Çalışma vizem dolduğu için eğitimimi yarıda bırakmak zorunda kaldım.

İrlanda'daki pozisyonum neyse. En azından nereye gittiğimi ve çiftliğin adını biliyordum, böylece biraz araştırma yapabilirdim.

İnternette takip becerilerim o kadar üst düzey ki neredeyse özgeçmişimin beceriler bölümüne madde başı olarak ekleyecektim. Bu becerilerimi iyi bir şekilde kullanırken, bu adamın interneti dolduran iki tür fotoğrafını buldum. Fotoğrafların yarısı Profesyonel Vaughn'a aitti ve ailesinin iş girişimleriyle ilgili olarak şık ve ciddi görünüyordu. Diğerleri ise Parti Vaughn'a aitti, çekici ve gösterişli görünüyordu, genellikle gösterişli bir etkinlikteydi ve kolunda güzel bir kadın vardı.

Bulabildiğim kadarıyla asla aynı kadın değildi. Ve inanın bana, *baktım*.

Hayvani bir hırıltı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Git dedim."

Bu lanet herif gerçek mi? Genel bir kural olarak, beynimden ağzıma giden filtre biraz gevşektir. Çocukluğumdan beri kışkırtıcı biriyim ve birinin sinirlendiği durumları idare etmekte ustayım. Ama bu? Bu yeni bir şey. Muhtemelen bu yüzden burada sessiz ve şaşkın bir şekilde duruyor, aptal gibi bakıyorum.

Durumu yatıştırmak için kibarca bir şey söyleyemeden kollarını açtı ve erimiş gözlerini bana dikerek "Alo? Ne yapıyorsun lan sen?"

Ve sonra... O. Stomps. Onun.

Ayağını. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi.

Göğsümden yumuşak bir kıkırdama yükseliyor. Kendimi tutmaya bile çalışmıyorum. Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. Dünyada gerçekten güvenilir çok az şey vardır, ama güven fonu bebeklerinin dangalak olması güvenilebileceğiniz bir şeydir.

Onu durdurmak için bir elimi kaldırarak söze giriyorum: "Tamam, öncelikle şişme bebek tercihin beni çok etkiledi. Bunu şimdilik bir kenara bırakıp bir gün tekrar konuşabilir miyiz?" Dudaklarında bir küçümseme belirdi. Ha. Bu hiç hoşuma gitmedi. "İkincisi, ben yetişkin bir kadını, bana kız deme. Ve üçüncüsü, bu destansı erkek çocuk krizini bitirdiğinde," bana yaptığı gibi elimi vücudunda bir aşağı bir yukarı sallıyorum, "lütfen Hank'e Billie Black'ın iş görüşmesi için burada olduğunu söyler misin?"

Sonra da kocaman, sevimsiz bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Savunmasında, takım elbise ceketini düzeltirken ve daha dik dururken gözle görülür bir şekilde solgunlaşıyor.

Bana tekrar ediyor, "Billie Black?" "O benim."

"I . . . " Başını sallıyor. "Ama sen erkek değilsin?"

"Zekice bir gözlem Bay Harding," diye cevap veriyorum sırtarak.

Bu benim için tanıdık bir bölge. Adım sık sık insanların kafasını karıştırıyor; bu beni rahatsız etmiyor. Bu bir takma isim ve istesem başka bir isimle de anılabılırım ama insanların ismimle ilgili kafa karışıklığı yaşaması hoşuma gidiyor. Ve bu karşılaşma da bir istisna değil.

"Hey, Billie kız!" diye sesleniyor tanıdık, derin bir ses omzumun üzerinden. "Başardın!"

Hank Brandt. O sesi duymak bile beni gülümsetiyor. Vaughn'un ağzını açık bırakarak, tanıdığım en sıcak, en nazık adamın yüzünü görmek için hemen dönüyorum. Geniş omuzlar, sık kesilmiş kumral saçlar ve kırmızı, derin çizgili bir yüz, on yıllarını güneşin altında çalışarak geçirmiş bir yüz, bana doğru koşuyor.

Onu özledim. Bazen bir ailenin içinde doğarsınız, bazen de onları seçersiniz. Ve onları seçtiğinizde, sizin için doğru kişi olduklarını iliklerinize kadar hissedersiniz. Hank de benim için öyle. Seçtiğim aile.

Neredeyse koşuyordum, Hank bana sarıldı. Ben de onu içime çekiyorum. "Seni son gördüğümde bile daha güzelsin" diyor, omuzlarımdan tutup beni içine çekerek.

Yanaklarım pembeleşiyor ve ona gözlerimi deviriyorum. "Yağcılığı bırak, ihtiyar. Beni zaten buraya getirdin. Şimdi bana etrafı göster."

Hank hem çocukluğumda hem de profesyonel kariyerimde bana destek oldu; bir arkadaş, bir baba figürü ve umarım şimdi de bir işveren.

Orada para çantalarıyla her şeyi mahvetmediğimi varsayıyorum. Endişe midemde çırpınıyor. İşim başımdan aşkın ve bu işi gerçekten istiyorsam o garip girişin üstesinden gelmem gerekecek.

"Cesaretini asla kaybetme evlat," diyor başını sallayarak ve bir kolunu omzuma atıyor.

Hank beni biraz kendine gelmiş gibi görünen Bay Yakışıklı ve Çılgın'a doğru götürüyor.

"Billie, Gold Rush Çiftliği'nin yeni sahibi ve işletmecisi Vaughn Harding ile tanış. Kendisi bu çiftlik ve aile madencilik işi arasında meşgul bir adam, ancak öngörülebilir gelecekte ticari faaliyetlerimizi yönetmek için buralarda olacak." Vaughn şimdi okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Bugünkü görüşmeye katılarak ikinci bir görüş bildirecek. Umarım senin için sorun olmaz."

Yutkunurken boğazımın titrediğini hissediyorum. Bu harika. Sadece harika.

Hank'in kolunun altından çıkarak elimi Vaughn'un güçlü kavrayışına doğru uzatıyorum. Onda herhangi bir utanma belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Yüzü şimdi taş kesilmiş ve kilitlenmiş durumda, birkaç dakika önce tükürdüğü ateşli tutkunun tüm izleri tamamen kaybolmuş.

Doğal olarak, sıkı el sıkışına karşılık verirken ona hızlı bir göz kırparak suları test ediyorum. Tokalaşmak derken, ölümüne kavramaktan bahsediyorum. Ben de onun elini sıkıyorum. Yıllarca güçlü atlara bindiğim için görüldüğümde daha güçlüyüm.

Sanırım parmaklarını sıkıtiğında nefesinin altından homurdandığını bile duyabilirim. "Ne kadar çok o kadar iyi," diyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Harding."

Elimi aniden bırakırken başını sallıyor ve sonra odağını başımın üzerindeki bir noktaya çeviriyor. "Hazır olduğunda ofisimde olacağım," diyor Hank'e. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce, başı dik, sanki az önce kendini utandırmamış gibi.

Tekrar Hank'e baktığımda, yüzüne yavaş bir Cheshire sırıışı yayılırken gözlerinde bir pırıltı görüyorum. Bana bakıp başını sallayarak, "Billie, Billie, Billie. O zavallı çocuğa ne yaptın?"

Bunun üzerine başımı arkaya atıp güldüm. Zavallı çocuk mu? Vaughn Harding gibi adamları iyi tanırım. O kültürün içinde büyüdüm. Onun gibi zengin ve şımarık adamlar, kibirli haklarından asla vazgeçmezler. Aksine, bunu bir çeşit onur nişanı gibi taşırlar.

Babam bu tür davranışlarda A örneğidir, onu yatılı okuldaki tüm çocuklar ve çevremizdeki erkekler izler. Hepsi birbirinin karbon kopyasıydı. Cilalı, hesaplı ve duygusuz.

Sıkıcı olduğundan
bahsetmiyorum bile. Ve
sahte, sahte, sahte.

Sahte gülümsemeler, sahte arkadaşlıklar, sahte aileler. Ve bu sonuncusu asıl vurucu olan. O gün güzel, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş hayatımın etrafımda yıkıldığını hissettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, boktan, yanlış yönlendirilmiş bir insan olmak küçük bir kızın babasını sevmekten vazgeçmesi için yeterli değil. Ama ona olan saygımı kaybetmeme yetiyor. Ve bu yürek burkan bir kombinasyon... Saygı duyamayacağınız birini sevmek.

On yıl sonra, yetişkinliğe adım attığım yıllarda bile, nefesimi kesecek kadar acıtıyor.

Babamın sözü artık bir şey ifade etmiyor olabilir ama benimki hâlâ geçerli. Kendime verdiğim sözü tuttum-ayrıldım ve o yaşam tarzının kapısını bir daha asla karartmadım.

Büyük bir zaferle ayrıldım ve o zamandan beri yeniden yapılanma modundayım. Tek odak noktam kariyerim oldu ve bu fırsat bir sonraki mükemmel adım.

Kaçtığım her şeyin vücut bulmuş hali olan Vaughn'un binaya girişini izlerken, özel dikim takım elbisesinin içindeki fiziğine hayran kalıyorum. İnce bel. İnanılmaz bir popo. On üzerinden on kapardı.

Ama yapmayacağım. Çünkü bu tip adamları bilirim. Etkileşimde bulunmak için tam bir kabus, ilişkiye girmek için tehlikeli. Ama yine de bakması eğlenceli. Sonuçta ben de bir insanım ve bu adam günah kadar ateşli.

Evet, bu manzaranın tadını çıkaracağım ama güvenli bir mesafeden. Çünkü Vaughn gibi adamlar asla düşmeyeceğim bir tuzak.

[Off to the Races'i şimdi okuyun!](#)

[OceanofPDF.com](#)

ELSIE SILVER'IN KİTAPLARI

Kapıdan Çıkış

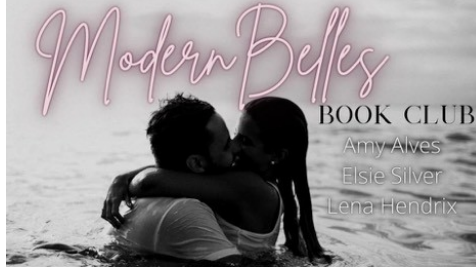
Yarışlara Doğru

Bir Fotoğraf

Finişi

OceanofPDF.com

MODERN BİR DİLBER MISINIZ?

Gelin Facebook'taki buharlı romantizm kitap kulübümde takılın! Erken duyurular, özel hediyeler ve genel kitap erkek arkadaşı sohbeti burada gerçekleşiyor.

[Modern bir Belle olun!](#)

OceanofPDF.com

ÖZEL BİR TEŞEKKÜR

Her ikisi de deneyimlerini benimle içtenlikle paylaşan Kelsi ve Jay'e burada özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Her bireyin TSSB, sivil hayata uyum sağlama ve ampute olarak yaşama deneyimlerinin çok geniş ve çeşitli olduğunu biliyorum. Burada yazdıklarım, insanların günlük olarak yaşadıklarının sadece bir kısmını temsil ediyor, ancak bu iki kişi bana kişisel tarihlerine özel bir bakış sağladı ve onların paha biçilmez geri bildirimleri olmadan bu kitabı yazarken kendimi rahat hissetmezdim. Her ikisi de hikayelerini bana emanet ettikleri için kendimi çok onurlu hissediyorum.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı yayına hazır hale getirmek için çok fazla hareketli parça var ve benimkine dahil olan tüm harika insanlar için sonsuza dek minnettarım. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Şüphesiz gözden kaçırdıklarım bile.

Kocama, durmak bilmeyen desteğin için teşekkür ederim. Moral konuşmaların efsanelere konu olacak cinsten.

Bana her zaman "Kelsey Silvers eşyalarım üzerinde çalışıp çalışmadığımı" soran oğluma. Sen benim en sevdiğim insansın.

Editörüm Paula'ya, sen olmasaydın bu kitap bugünkü haline gelemezdi.

Geribildirimlerin paha biçilemez ve sen tam anlamıyla bir hype-girl'sün.

Stephanie Rash, beni düzenli tuttuğun için teşekkür ederim. Ve yayınladığın tüm harika memler için. Beni her gün güldürüyorsun.

Beta okuyucularım! Amy, Amber ve Christy: Siz bayanlar harikasınız. Zamanınız, enerjiniz ve yönlendirmeleriniz için teşekkür ederim.

ARC ve sokak ekibi üyelerim, tüm desteğiniz beni kesinlikle çok etkiledi! Benim için ne kadar çok şey yaptığınızı düşünmek gözlerimi buğulandırıyor. Hepinize nasıl teşekkür edeceğimden gerçekten emin değilim. Her birinize kucak dolusu sevgilerimi gönderiyorum.

Social Butterfly'dan Sarah ve Jenn, bilgeliğinizi paylaştığınız ve bana bu kadar çok yön ve cesaret verdiğiniz için teşekkür ederim. İkinizle de çalışmayı kesinlikle çok sevdim.

Casey'ye, bir başka muhteşem kapak için teşekkürler.

Shannon ve Laetitia, detaylara olan olağanüstü dikkatiniz ve kelimelerimi incelemek için harcadığınız zaman için ikinize de şapka çıkarıyorum. Yardımlarınız için çok minnettarım.

Son olarak, Altın Kızlar'a teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. İkinizi de seviyorum. Bu yolculuk siz varken çok daha eğlenceli.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Elsie Silver, iyi bir kitap erkek arkadaşını ve onları dize getiren güçlü kadın kahramanları seven, şımarık, seksi, küçük kasaba romantizminin Kanadalı bir yazarıdır. Vancouver, British Columbia'nın hemen dışında kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte yaşıyor ve muhtemelen okuması gerekenden çok daha öncesinden beri doymak bilmez bir şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı ve yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi ve çocuklarıyla vakit geçirmeyi seviyor - özellikle de açık havada. Elsie ayrıca, yazdıklarının çoğunun gerçekleştiği saat beşteki sessiz sabahlarının büyük bir hayranı haline geldi. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahvesini yudumlayabilir ve okuyucularıyla paylaşmak için romantik hikayelerle dolu kurgusal bir dünya hayal edebilir.

www.elsiesilver.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.